

Thiên Thần Chi Sủng

Contents

Thiên Thần Chi Sủng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4-1	16
5. Chương 4-2	19
6. Chương 5-1	23
7. Chương 5-2	27
8. Chương 6-1	31
9. Chương 6-2	34
10. Chương 7-1	38
11. Chương 7-2	43
12. Chương 8-1	46
13. Chương 8-2	49
14. Chương 9-1	56
15. Chương 9-2	59
16. Chương 10-1	66
17. Chương 10-2	69
18. Chương 11: Kết Thúc	74
19. Chương 12: Phiên Ngoại	76

Thiên Thần Chi Sủng

Giới thiệu

Editor: Lam Thiên. Thể loại: Cổ đại, sinh tử văn, võng du, cường công cường thụ (tuy nhiên theo mình bé thụ không cu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than-chi-sung>

1. Chương 1

Ngoài cửa sổ mưa hoa tung bay, chim chóc kỳ lạ từ bên thủy trì nở đầy kim sắc thuy liên bay qua, kéo theo những chiếc đuôi dài tha thướt, đám cá chép trong nước uốn lượn cái đuôi hồng sắc, những chiếc vảy gần như trong suốt phản chiếu ánh sáng trên không trung.

Mặc Nhiên khẽ tựa người bên khung cửa, thân thủ tiếp lấy một phiến hoa hồng nhạt bay đến. Đối y phong thái nhàn nhã hoàn toàn bất đồng, một đám đại thần vây quanh một thiên thần, ở phía sau mà tranh cãi ầm ỹ.

“Mẫn đại nhân, Thiên đế bệ hạ rút cuộc khi nào thì mới có thể tiếp kiến chúng ta?”

“Đúng vậy, chúng ta đến thiên giới đã muốn ba ngày, như thế nào Thiên đế vẫn là không bớt được chút thời gian hội kiến chúng ta?”

“Các vị đại nhân đợi một chút, đừng sốt ruột, Thiên đế bận công sự, chỉ cần người có rảnh, sẽ lập tức triệu kiến chư vị...”

“Mẫn đại nhân, người hai ngày trước cũng là nói như vậy, rốt cuộc Thiên đế bận cái gì, phải bận bao lâu, ngài cũng nên làm cho chúng ta trong lòng hiểu rõ a.”

“Các vị đại nhân đừng làm khó dễ ta, chuyện của Thiên đế, tiểu thần không dám hỏi đến.”

“Chúng ta là đặc biệt đi lên hoà đàm, Thiên đế cho dù không rảnh tự mình hội kiến, ít nhất cũng an bài đại thần khác cùng chúng ta thương thảo một chút đi?”

“Đúng vậy, tổng không thể như vậy vẫn kéo dài đi?”

“Hảo, ý kiến của chư vị, ta sẽ hướng Thiên đế bẩm báo, mọi người trước nghỉ ngơi đi, tiểu thần còn có việc, xin phép cáo lui.” Kia tiểu thần tiên vội tìm cơ rời đi.

“Mẫn đại nhân...” Một đại thần đang muốn đuổi theo hần, bị Mặc Nhiên ngăn trở.

“Để cho hần đi.”

“Này....” Vị đại thần quay trở lại bên cạnh Mặc Nhiên, lo lắng nói: “Hồ vương, ta xem Thiên đế một chút thành ý cùng chúng ta đàm phán cũng không có, ngài nói chúng ta nên làm cái gì bây giờ a?”

“Tìm người đi thăm dò một chút, Thiên đế rốt cuộc đang bận cái gì, vì cái gì đến nay đều kiếm không ra thời gian hội kiến chúng ta.”

Một gã đại thần còn trẻ kêu An Tuần nói xen vào:

“Hồ vương, tiểu nhân có hỏi thăm qua, Thiên đế gần đây căn bản không có sự vụ gì phải xử lý.” Hần ghé sát vào Mặc Nhiên bên tai, cẩn thận nói nhỏ: “Nghe đám thần thị nói, Thiên đế phóng dăng ngang ngạnh, cả ngày không làm việc đàng hoàng, các đại thần có khi một tháng cũng gặp qua hần được một lần, làm cho chúng ta mất công chờ hơn mười ngày, tuyệt không có gì kỳ quái...”

Bên cạnh một gã đại thần nhin không được nháo nhượng đứng lên: “Còn muốn chúng ta đợi thêm? Nữ tộc nhân của Phù U Giới chúng ta chịu ảnh hưởng lực lượng của thiên đình, một người lại một người không bình thường mà tử vong, đợi thêm một hồi, nữ tộc nhân của chúng ta sợ là đã chết hết!”

Một tên đại thần khác nhỏ giọng đối hần nói: “Người cũng đừng ồn ào, hậu phi của Hồ vương cũng đều đã qua đời, Hồ vương còn không biết sự tình có bao nhiêu nghiêm trọng sao?”

Gã đại thần kia lúc này mới cầm khẩu, thời điểm bọn họ âm ỉ, Mặc Nhiên đã nghĩ ra đối sách.

“Các người, đi tìm thần thị có chút quyền lực ở hậu cung này tặng lễ vật, hỏi thăm một chút xem Thiên đế định tới địa phương nào, chúng ta tìm một cơ hội trà trộn vào, để xem có thể hay không gặp được hần đi.”

“Hảo, vi thần đi làm.” An Tuần lập tức rời đi.

Mặc Nhiên cầm lấy hương trà khinh xuyết một ngụm, trấn an các đại thần khác.

“Mọi người đừng có gấp, trước ngồi xuống đi.”

Các đại thần đều vì lời thuyết phục đầy khí phách thủ lĩnh của Hồ vương mà ngoan ngoãn ngồi yên, chờ y ra lệnh. An Tuần ra ngoài nửa ngày, rốt cuộc cũng trở về. Hần hướng Mặc Nhiên hồi báo:

“Hồ vương, đám thần thị nói Thiên đế lúc hoàng hôn sẽ tới Bích Trì du ngoạn, đến lúc đó, bọn họ có thể làm bộ như dẫn đường cho chúng ta, không cần thận xông vào...”

“Thật tốt quá!” Một gã đại thần gấp gáp đứng lên. “Chúng ta cùng đi gặp Thiên đế!”

“Chỉ sợ không được, thần thị này nói chỉ có thể mang một người đi vào.”

“Vì cái gì?”

“Thiên đế tính cách táo bạo, một người xâm nhập có thể sẽ làm hấn sinh khí, nếu nói là cả một đám đại nhân thì... Hậu quả càng không thể lường trước được...”

Mọi người nghe hấn như vậy vừa nói, ai cũng không dám đứng ra chịu tội. Mặc Nhiên chậm rãi mở miệng: “Mọi người không cần lo lắng, vậy ta sẽ một mình đi thôi.”

“Hồ vương.....”

“Hồ vương, ngài nhất định phải cẩn thận a.”

“Đúng vậy, Hồ vương mọi sự phải cẩn thận.”

Các đại thần quan tâm dặn dò, Mặc Nhiên gật gù đầu, ý bảo bọn họ không cần nhiều lời.

“Ta biết rồi.”

Thời điểm chạng vạng, hà quang rực rỡ trên nền trời bắt đầu trở tối, ánh sáng của các vì sao dần dần khởi lai (*). Mặc Nhiên đi theo một gã nô tài trong cung đang cầm đèn, đi vào đình viện thiên giới phồn hoa tươi đẹp.

Hoa trên thiên giới, mỗi khi đêm đến sẽ phát ra ánh sáng nhàn nhạt, ánh sáng của sao so với đoá hoa càng thêm sáng ngời (*), từ xa nhìn lại, tựa như ánh nến tô điểm trên đèn lồng bảy sắc. Thần thị dẫn Mặc Nhiên đi lên một tòa bạch ngọc xây thành hình vòm, thần thủy tiên giới như làn sương phiêu du chảy qua dưới cầu, hai bên bờ nở đầy những đoá tử sắc linh lan gần như trong suốt, gió nhẹ thổi qua, đoá hoa sẽ phát ra giai điệu “đỉnh linh, đỉnh linh....” tuyệt đẹp, nơi này hấn đã là Bích Trì phạm vi.

Mặc Nhiên cẩn thận chú ý khung cảnh xung quanh, thần thị kia vẫn cứ đi như trước không có dừng lại, xem ra Thiên đế không ở phụ cận. Bọn họ tiếp tục đi, tiến vào một quần thể thác nước nhỏ. Nước từ trên cao đổ xuống một khối huyền phù cự thạch dạng cái bát, những tia nước nhỏ men theo hai bên chảy tới bên kia cự thạch, rồi lại hoà vào dòng chảy của sông.

Phía trước bọn họ là một khoảng rừng lớn, xem ra nơi này dĩ nhiên là điểm cuối Bích Trì. Thiên đế rốt cuộc ở nơi nào? Mặc Nhiên đang muốn hỏi tên nô tài kia, chợt nghe trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười khúc khích của nữ nhân.

Mặc Nhiên ngẩng đầu, từ trên cự thạch hình cái bát kia tung ra một đám lớn bọt nước, bọt nước bắn ra, y đúng lúc này thổi lui, nhưng vẫn là bị ướt một mảng. Mặc Nhiên vén mái tóc dài bị ướt, bình tĩnh nhìn lại.

Một mỹ mạo nữ tử khoác tấm sa mỏng, gần lộ ra trọn vẹn cơ thể ngồi bên trên tảng đá, nàng khua nhẹ đôi chân ngọc thon dài dính đầy bọt nước, cười khúc khích khi thấy Mặc Nhiên cùng tên nô tài đang kinh hoàng. Mặc Nhiên còn không có phản ứng lại, chỉ thấy một đôi bàn tay theo thân thể nữ tử tìm kiếm, nắm lấy bầu ngực mượt mà của nàng mà vuốt ve.

“Nga....” Mỹ nữ thở gấp, phóng dăng uốn éo thân thể mềm mại.

Mặc Nhiên cả kinh, lui lại nửa bước. Ầm.... Một trận thủy thanh, một nam tử cao lớn từ phía sau mỹ nữ bước ra, chính là chủ nhân của đôi tay kia.

Thần thị thấy hấn, lập tức run run quỳ xuống.”Tiểu thần mạo phạm Thiên đế, cầu Thiên đế thứ tội!”

Hấn chính là Thiên đế? Mặc Nhiên kinh ngạc nhìn chằm chằm đối phương. Nam tử tuấn mỹ vô cùng, ánh mắt lộ ra lam sắc lãnh liệt, mái tóc dài màu đen toả ra tử sắc quang, xứng thượng thân thể khôi ngô cường tráng, tin tưởng không có một nữ nhân có thể thoát khỏi mị lực của hấn. Nhưng điều khiến Mặc Nhiên kinh ngạc nhất không phải bộ dạng tuấn mỹ của đối phương, mà là bá khí xâm lấn toát ra từ người hấn, cho dù là Mặc Nhiên, ở trước mặt hấn cũng nhận không được nín thở ngưng thần.

Phiên Lê trần trụi trên thân, bên hông còn khoác một tấm lụa mỏng. Hấn một tay xoa nắn bộ ngực mỹ nữ, một tay kia chống xuống bên tảng đá, tiêu sái bước lên. Hấn nhìn chằm chằm mỹ nhân thấy hấn cũng không quỳ xuống phía dưới, trầm trầm mở miệng:

“Người là ai?”

Mặc Nhiên nhận ra chính mình thất lễ, lập tức quỳ xuống, cung tay: “Vi thần Mặc Nhiên, là Hồ vương Phù U Giới, vi thần vô ý quấy rầy Thiên đế, thỉnh bệ hạ thứ tội.”

Phiền Lê buông nữ nhân kia ra, nhẹ nhàng cử động ngón tay, nước đọng trên người liền tiêu thất. Hắn cả người khô ráo từ trên tảng đá nhảy xuống, dừng ở trước mặt Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên nhìn thấy chân hắn xuất hiện trước mắt, không dám tùy tiện ngẩng đầu. Phiền Lê một tay đỡ lấy cằm Mặc Nhiên, đưa y cả người đứng lên. Mặc Nhiên bị bắt ngửa đầu cùng hắn đối vọng, Thiên đế thật sự cao lớn, chính mình thế nhưng chỉ cao đến cằm hắn thôi.

Phiền Lê nâng khuôn mặt xinh đẹp lên ngắm kỹ, hắn đột nhiên xả khai y lĩnh của Mặc Nhiên, thần thị cùng mỹ nữ kia cũng không khỏi kinh hô:

“A....”

Mặc Nhiên nhú nhú mào, nhưng không có giãy dụa. Phiền Lê vẻ mặt thất vọng nhìn thấy phần ngực trắng nõn mà bằng phẳng của y, thấp giọng:

“Hừ, ra là nam nhân....”

Mặc Nhiên nghe ra điểm không bình thường, y tiếp lời nói: “Vi thần quả thật là nam nhân.”

Phiền Lê mất hứng đưa y đẩy ra, chán ghét nói: “Là nam nhân liền cách ta xa một chút.”

Mặc Nhiên chỉnh lại y phục, nghĩ thầm, Thiên đế quả nhiên tính tình cổ quái. Phiền Lê bay trở về bên mỹ nhân, làm trò trước mặt Mặc Nhiên cùng người hầu, ôm nàng cùng một trận hôn nồng nhiệt âu yếm. Mỹ nữ kia không chút ngưng ngừng mở chân vòng ôm lấy lưng Phiền Lê, hạ thể dán sát vào người hắn, hoàn toàn đem người ngoài xem như không tồn tại (*).

Thần thị ở Mặc Nhiên phía sau thấp giọng nói: “Hồ vương, chúng ta hay là đi thôi....”

“Thật có lỗi, xin đợi ta một chút.” Đã đi vào nơi này, Mặc Nhiên không cam lòng cứ như vậy rời đi. Y cao giọng nói: “Thiên đế bệ hạ, vi thần cùng với Phù U Giới một chúng đại thần đều thực chờ mong ngài triệu kiến. Vi thần cả gan xin hỏi, ngài có tiếp hay không tiếp chúng thần?”

Phiền Lê từ trong ngực mỹ nữ ngẩng lên, hắn nhìn đăm đăm Mặc Nhiên một lúc lâu, trong ánh mắt bỗng nhiên xuất hiện ngọn lửa khác thường, hắn quát một câu: “Cổn!” (*)

Mặc Nhiên ngẩn ra, thần thị kia vội đáp lời: “Tiểu thần biết tội, tiểu thần xin đi ngay.... Hồ vương, đi nhanh đi....”

Thần thị lôi kéo Mặc Nhiên, bước nhanh theo đường cũ rời đi. Mặc Nhiên không nói một tiếng theo sát hắn, trong lòng lại đầy khuất nhục. Hảo dạng Thiên đế, ta sẽ không cứ như vậy bỏ qua!

Sau khi Mặc Nhiên rời đi, Phiền Lê còn nhìn theo hướng hắn đi khỏi. Mỹ nữ bên cạnh khó hiểu ôm hắn, nũng nịu hỏi: “Bệ hạ, ngài làm sao vậy?”

Phiền Lê không để ý đến nàng, mỹ nữ liền dùng hạ thân cọt cọt tinh khí của hắn, kinh hỉ phát hiện hắn đã muốn hoàn toàn đứng thẳng lên.

[Lược bỏ đoạn tiếp vì là hentai =.=]

Chú giải

(*) khởi lai: xuất hiện

(*) đoạn này không có ánh sáng của sao a~ vì bản gốc chỉ có dấu *** không rõ là gì nên mạo muội phóng tác một tí ;____;

(*) y lĩnh: áo xD

(*) lược dịch do anti hentai:”)

(*) Cồn là ‘Cút’, nhưng để nguyên cho hợp văn cảnh, mà hem muốn Phiên Lê ca ca ăn nói thô lỗ vậy đâu ah xD

2. Chương 2

Mặc Nhiên sắc mặt âm trầm trở lại trong sương phòng, các đại thần nhìn thần sắc y đã biết sự tình tiến triển không thuận lợi, ai cũng không dám nói thêm gì. Chỉ có An Tuân đánh bạo tiến tới hỏi thăm: “Bệ hạ, Thiên đế vẫn là không muốn gặp chúng ta sao?”

“Ân.” Mặc Nhiên vuốt nước còn đọng trên tóc, bình tĩnh nói: “Thiên đế tính tình cổ quái, nếu tiếp tục quấy rầy tất sẽ chọc giận hần, chúng ta vẫn là tỉnh toạ xem sự tình biến chuyển đi.”

“Dù sao chúng ta cũng hướng hần trình tấu rồi.” An Tuân phụ họa. “Có lẽ chờ hần ngày nào đó tâm tình tốt, hần sẽ chủ động muốn gặp chúng ta.”

Sự tình như vậy, các đại thần khác cũng không dám kháng nghị.

Nhưng mà, khiến người ta không tưởng được chính là, hôm sau, Thiên đế cư nhiên phái người đưa tới thiệp mời.

“Thiên đế thỉnh (*) chúng ta tới dạ yến?” Các đại thần tụ lại xung quanh thiệp mời, tất cả đều mang bộ dáng không thể tin được.

“Hồ vương, xem ra chuyện này cùng ngài ngày hôm qua diện kiến Thiên đế có liên quan.” An Tuân nói.

“Đúng vậy, nhất định là bởi vì duyên cớ của Hồ vương ngài, Thiên đế vốn là không chịu gặp chúng ta, ngài ngày hôm qua đi gặp quá hần, hần lập tức chuyển biến thái độ.” Một gã đại thần phụ họa.

Trái ngược với thái độ kinh hãi của bọn họ, Mặc Nhiên chỉ nhếch cười không nói. Y cảm thấy được thái độ của Thiên đế rất quý dị, ngày hôm qua hần rõ ràng đối chính mình biểu hiện chán ghét, mà nay lại chủ động mời, này trong đó nhất định có một chút nguyên nhân y không lường được. Nhưng các đại thần đều vui mừng chờ mong yến hội buổi tối, Mặc Nhiên cũng không dám khinh tâm (*).

Màn đêm buông xuống, thiên giới hoa đăng toả ánh sáng rực rỡ, các tiên nữ cầm trong tay hoa đăng cùng công phẩm đập mây bay qua trên không trung.

Mặc Nhiên ngồi trước tấm gương lớn, nhượng nô tài vi y chải tóc. Tiểu nô tài vốn khéo tay, vuốt hai dải tóc mai của y ra sau đầu, dùng một chiếc ngọc hoàn màu lam nhạt thắt lại, lại dùng trăm bạch ngọc xuyên qua lỗ nhỏ trên ngọc hoàn để cố định. Màu sắc của ngọc hoàn cùng trường bào trên người Mặc Nhiên vô cùng tương hợp, y cũng chẳng có thêm sức vật nào dư thừa, chỉ đeo một sợi dây chuyền mã não màu lục.

“Hồ vương, ngài thật tuấn tú...” Tiểu nô tài không khỏi cảm thán, loại này trang dạng đơn giản, ngược lại đem khí chất lạnh lùng quyền rũ của Mặc Nhiên triển hiện ra hết. Mặc Nhiên đứng lên, ý vị sâu xa nói:

“Chẳng qua chỉ là vẻ ngoài anh tuấn, có gì hữu dụng đâu?”

“Hồ vương giáo huấn thật đúng.” Tên nô tài vội cúi người, cung tiễn hần rời đi.

Mọi người đến nơi yến hội, đó là một toà yến hội lộ thiên hình tròn, phía trên là một vòng tròn lớn, bao kín bởi các dải mây cùng hoa tươi. Bốn phía là bốn cột trụ lớn vững chãi, trên có hoa văn khác hình thần nữ phi thiên, riêng cột trụ phía sau thủ tịch (*) có liên tiếp những tấm bình phong trong suốt mang sắc màu rực rỡ. Quang ảnh từ đó chiếu xuống mặt thảm, hình thành những mảnh lay động lấp lánh.

Mặc Nhiên bị an bài ở vị trí bên phải, phía trước chỗ ngồi của Thiên đế, đoàn người mới vừa ngồi xuống không lâu, một thiên thần bên ngoài liền hô: “Thiên đế bệ hạ giá lâm —— Thái thiên phi điện hạ giá lâm ——”

Mọi người đều quỳ xuống nghênh đón, Mặc Nhiên cúi đầu, từ dưới lại ngược lên nhìn kỹ tuấn mỹ đế vương bị một đám mỹ nữ vây quanh đang tiến vào. Phiên Lê mặc y bào rộng, tà áo đại khai, thắt một chiếc hoàng đai có hoa văn màu đen, ngoài lại khoác một bộ tử hắc cẩm bào tinh xảo, hần trên trán đội một chuỗi liên

tử (*) lấp lánh, viên hắc ngọc đầu chuỗi rũ xuống giữa chân mày, trên cổ lộ ra một sợi dây chuyền kim châu, phong thái vừa đúng mực lại không mất đi vẻ cuồng dã.

Mặc Nhiên chú ý, mỹ nhân bên cạnh phong lưu đế vương này không phải là người lần trước, hơn nữa lúc này đã đổi thành hai mỹ nữ diễm lệ vô cùng.

Thời điểm Phiên Lê đi qua bên người Mặc Nhiên, có dừng chân nhìn y một hồi, sau đó mới đi đến ngồi lên thủ tịch. Mỹ phụ nhân (*) ngồi bên trái hẳn chính là Thái thiên phi, cũng chính là mẫu thân của hắn.

Phiên Lê sau khi ngồi xuống, một tay chống cằm, một tay hờ hững khoát khoát.

“Các khanh gia bình thân.”

Mặc Nhiên cùng với đám đại thần lúc này mới ngồi trở lại vị trí, Phiên Lê bộ dáng uể oải, nâng lên chiếc ly thủy tinh đựng tiên tửu.

“Hoan nghênh mọi người đến dự tiệc, hy vọng chư vị có thể hảo hảo hưởng thụ.”

Chúng nhân đều đáp: “Tạ ơn Thiên đế.” “Thiên đế nói quá lời.”

Phiên Lê hướng thần quan bên cạnh nháy mắt ra dấu, thần quan lập tức hô lớn: “Yến hội khai thủy —— tấu nhạc ——”

Một đám tiên nữ cầm trong tay các nhạc khí phiêu nhiên tiến vào, các nàng ôm tỳ bà, lô sanh (*), địch tử (*), vừa diễn tấu vừa khiêu vũ. Một nhóm tiên nữ không dụng nhạc khí liền bay lên, phi vũ trong không trung, những dải lụa màu phấp phới quanh các nàng hệt như những phiến hoa hồng sắc.

Thời điểm các tiên nữ phiêu vũ đích, một nhóm thần nữ mỹ lệ trang phục lá lướt (*) cũng nhẹ nhàng tiến vào, các nàng cứ hai người lại đến vây quanh một đại thần dự yến. Một nhóm đại thần thiếu định lực đã sớm cười cợt thái quá, lại được mỹ nữ bồi mỹ tửu liền uống hết ly này đến ly khác. Kỳ quái chính là, cư nhiên không có mỹ nữ nào tìm đến Mặc Nhiên, toàn yến hội chỉ còn lại y là chỉ có một mình.

Bất quá Mặc Nhiên cũng không để ý, bởi vì còn có một thứ khác nữa đang khiến y vô cùng phiền toái...

Mặc Nhiên tận lực làm cho mình không để ý đến ánh mắt nóng bỏng sau lưng cơ hồ muốn xuyên qua người y, từ sau khi Thiên đế an tọa, y cảm giác được ánh mắt của đối phương vẫn không có rời khỏi chính mình. Y không thể quang minh chính đại xoay người lại chứng thực, đành vẫn phải duy trì tư thế ngồi nghiêm trang, giả vờ như đang xem ca vũ.

Nhóm tiên nữ phiêu vũ đầu tiên lui ra, thay vào đó là một nhóm vũ nữ tư thái mị hoặc (*) hơn. Nhạc đội ở quanh toà yến hội lập tức tấu vang nhạc khúc, một mỹ nữ mặc chiếc yếm nhỏ lộ tề (*), hạ thân chỉ quấn một tấm sa mỏng đứng ở giữa chúng nữ, tư thái vũ động vô cùng khuêu gợi. Nàng vô luận là tướng mạo hay dáng người, so với nữ tử ở đây đều hơn hẳn một bậc, chỉ thấy nàng hướng về các nam nhân ở ngoài phao đi mấy cái liếc mắt đầy phong tình, khiến bọn họ đều một trận thần hồn điên đảo. (*)

Đối diện mỹ nhân (*) như vậy, Mặc Nhiên chỉ liếc mắt một cái không mấy quan tâm, vẫn tiếp tục nâng chén độc ấu. Đây là lần đầu Mặc Nhiên ném thử rượu nơi tiên giới, hương vị quả nhiên không giống bình thường, khi vừa uống thì mang vị ngọt, uống xong lại chuyển vị đậm đà, tư vị hình như có trăm ngàn biến hóa. Y mới vừa uống hoàn một ly, thần thị đứng bên lập tức vì y rót thêm một ly nữa.

“Cảm phiền.” Mặc Nhiên đối thần thị kia mỉm cười, y chẳng hề để tâm xem mỹ nữ mại lộng phong tao (*), chỉ tiếp tục uống rượu, bất quá hắn cũng biết lúc này bề dưới không thể quá phóng túng, tự bảo sẽ uống thêm mấy ly rồi dừng lại.

Khi Mặc Nhiên còn đang mải miết uống rượu, mỹ nữ xích lô kia đã vũ đến bên thủ tịch. Phiên Lê đối nàng lộ ra nét cười hoan nghênh, nàng lập tức lắc lư thân mình dần tiến đến bên người hắn. Hai nữ tử bên cạnh Phiên Lê dùng ánh mắt oán độc trừng mắt nhìn nàng, thế nhưng mỹ nữ vẫn bất chấp, nàng sải chân ngồi lên đùi hắn, thân hình uốn éo theo nhạc khúc, bộ ngực đầy đặn cố ý như vô tình chà sát phần ngực lộ ra của Phiên Lê. Phiên Lê một tay vuốt ve chiếc eo nhỏ của nàng, tay kia cầm ly rượu lơ đãng đang đưa.

Lúc này, đám người phía dưới cũng đã say gần hết, một số đại thần Phù U Giới đã bắt đầu thất thố ôm lấy mỹ nhân bên người, cười cợt xả khai xiêm y các nàng. Những đại thần say khướt gục xuống đều đã được

những tiên nữ bồi rượu đưa đi.

Thái Thiên phi bên cạnh Phiền Lê thấy loại này tình cảnh, nhíu mày hướng hần oán giận: “Thiên đế, đám người Hồ tộc này cũng quá phóng túng, người có phải hay không cũng nên quản thúc một chút?”

“Để mặc bọn họ.” Thiên đế chẳng hề để ý trả lời, hần bắt động thanh sắc qua khoé mắt nhìn thấy Mặc Nhiên đang ngồi phía trước, đối phương đang chống cằm nghiêng đầu (*), nâng ly uống thả cửa, tựa hồ cũng có chút men say. Thấy y lại uống hết một chén rượu, Thiên đế hướng thần thị đứng bên Mặc Nhiên khẽ hất cằm, thần thị kia hiểu ý, lại tiến đến vì Mặc Nhiên rót thêm.

“Ân...” Mặc Nhiên thở dài một tiếng, y vẫn còn một chút tỉnh táo, đem thần thị kia đẩy ra. “Đủ rồi.... Ta không uống nữa....”

“Hồ vương, thêm một ly nữa đi.” Thần thị kia vẫn cố gắng mời rượu.

“Không uống....” Mặc Nhiên cau mày, y cảm thấy được đầu càng lúc càng nặng, thân thể càng lúc càng mệt mỏi.

“Hồ vương, một ly nữa thôi, đến, tiểu thần giúp ngài rót đầy....”

“Ta nói không uống, ngươi không nghe hay sao?” Mặc Nhiên bắt đầu tức giận, bọn họ đang tranh chấp chưa xong, Phiền Lê một tay đẩy mỹ nữ đang cọt sát trên người ra, cầm một ly rượu đi đến trước Mặc Nhiên.

“Hồ vương...” Hần cúi người tới gần, thưởng thức Mặc Nhiên hai má phỉm hồng. Hần nâng cái ly trong tay, nói: “Hồ vương, ly này là bốn vương kính người.”

Mặc Nhiên nghe hần nói như vậy, đành phải cầm lấy ly rượu đã được thần thị rót đầy.

“Đa tạ Hồ vương nể mặt.” Phiền Lê hào sảng uống xong một ly, Mặc Nhiên nhắm mắt lại, cũng đem ly của mình uống hết. Hần bắt đầu cảm thấy được ý thức càng lúc càng mơ hồ, trong bụng như đang có thứ gì thiêu đốt.

“Loảng xoảng”.... Chén rượu trên tay rơi xuống mặt bàn, vỡ ra thành từng mảnh.

Đó là hình ảnh cuối cùng trước khi Mặc Nhiên hoàn toàn mất đi ý thức.

...

...

Đình linh linh..... Đình linh linh..... Đình linh linh.....

Bên tai truyền đến thanh âm trong vắt tuyệt đẹp, Mặc Nhiên mở to đôi mắt đang cay cay, thứ y nhìn thấy đầu tiên là một mảnh lam sắc lay động. Sắc lam kia dần dần trở nên rõ ràng hơn, đường nét mơ hồ dần tụ lại thành một thứ đồ hình xinh đẹp – nguyên lai là một đoá thủy tiên nở rộ, được thêu ở trên tấm màn, đang theo gió đong đưa. Giống như phối hợp với thứ y vừa nhìn thấy, Mặc Nhiên tiếp đó đã cảm nhận được từng đợt hương hoa tươi mát.

Mặc Nhiên xoay xoay đầu, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường lớn, phía trên đỉnh giường là tấm màn y vừa thấy, những dải lụa mỏng trắng như tuyết rủ xuống quanh giường. Mặc Nhiên cử động thân mình, muốn nhìn cho rõ nơi mình đang ở.

Cách một tấm lụa mỏng manh, hiện lên trong tầm mắt là một mảnh liên hoa trì, Mặc Nhiên lại ngồi xuống một chút, phòng này có hình quả trứng, hai bên còn có liên tiếp mấy bạch phòng có mái nhà hình bán nguyệt. Chính xác mà nói, đây đây không phải phòng, mà xem như “Lương đình” (Đình nghỉ mát), bởi vì trong phòng không có lấy một vách tường, chỉ có vô số cột trụ cao lớn cùng những tấm màn vừa dày vừa nặng, một nửa số màn hạ xuống, nửa còn lại được vén lên phía trên cột trụ.

Điều khắc trên cột tinh tế vô cùng, hơn nữa mỗi cột đều được khảm bảy viên dạ minh châu, dạ minh châu phát ra ánh sáng màu vàng nhạt, khiến cho tất cả mọi vật trong phòng đều được bao phủ bởi một cảm giác dịu dịu. Một trận gió thổi qua, tấm màn lụa lại bắt đầu lay động, thanh âm “Đình linh linh....” cũng theo đó vang lên, Mặc Nhiên theo âm thanh đó nhìn lại, nguyên lai là do một chiếc phong linh thủy tinh

treo trên cột phát ra. Phía dưới phong linh là một nam tử dáng người khôi ngô anh tuấn... Mặc Nhiên vừa thấy hấn, cả người như cứng lại.

Đối phương vừa rồi ngồi xuống, khiến Mặc Nhiên không có phát hiện, hấn hiện tại lại đứng lên, Mặc Nhiên mới hậu tri hậu giác phát hiện sự tồn tại của hấn —— là Thiên đế!

Phiền Lê mặc bạch sắc trường bào mỏng, cầm trong tay một cái chén vàng xinh xắn. Mặc Nhiên thấy hấn từ trong chén lấy ra một ít hạt nhỏ, đem rắc xuống liên trì, một đám cá chép ở dưới chen chúc tranh nhau ăn.

Không gian bên ngoài vẫn còn mờ tối, màn sương mỏng trên liên hoa trì đang không ngừng phiêu động. Mặc Nhiên bình tĩnh nhìn quanh, rất nhanh hiểu được tình huống hiện tại. Chắc là mình uống say, Thiên đế mới đưa đến nơi này. Nhưng người mời rượu khiến y say, cũng chính là Thiên đế. Xem ra chính mình lúc này đang gặp phiền toái đây..... Mặc Nhiên đẩy tấm chăn mỏng trên người ra, đang muốn xuống giường, chân y vừa mới đụng tới mặt đất, dưới giường đột nhiên nổi lên một tầng hào quang, một cỗ xung lượng cực đại đưa y bắn ngược trở về.

“Ăn...” Mặc Nhiên bị hất quay về trên giường. Phiền Lê đang cho cá ăn liền quay đầu lại, Mặc Nhiên miễn duệ phát hiện, trong khoảnh khắc khi hấn quay đầu, dạ minh châu trên cột đều biến thành màu trắng.

Phiền Lê đem chiếc chén đựng đồ ăn cho cá đổ hết xuống nước, rồi đem chén tùy ý đặt trên bàn, đi từng bước từng bước một hướng về phía Mặc Nhiên, lúc này, toàn bộ tấm màn vốn được vén lên trên cột đồng loạt hạ xuống, khiến cả căn phòng như bị phong kín.

Phiền Lê vén tấm lụa mỏng, một chân đặt ở trên chiếc giường mềm mại. Đôi mắt màu lam lạnh như băng nhìn Mặc Nhiên đăm đăm, dần dần hướng y tiến tới. Ánh mắt của đối phương, Mặc Nhiên tuyệt không xa lạ, đó là ánh mắt mà chỉ khi nam nhân dự hoá thượng thăng mới có thể xuất hiện.

“Thiên đế, ta nghĩ là người vốn không thích nam tử.” Mặc Nhiên cố giữ bình tĩnh nói.

“Ta không thích, ta chán ghét nam nhân....” Phiền Lê thấp giọng nói xong, hấn cầm lấy một sợi tóc của Mặc Nhiên, ngửi thật sâu một chút. Sợi tóc của Mặc Nhiên có một thứ hương thơm khiến hấn phát cuồng, dự hoá trong mắt hấn lại càng thêm tràn đầy. Lúc này, dạ minh châu trên cột chuyển thành màu tím.

Mặc Nhiên vô thức thối lui ra sau, nhưng ánh mắt của y vẫn như cũ chẳng hề lộ ra biểu tình bối rối, y mang ý nhắc nhở nói: “Thiên đế, vi thần là nam nhân, điểm ấy người lần trước đã chứng thực qua.”

“Đúng vậy a....” Phiền Lê đưa tay thâm nhập phần ngực bằng phẳng của y, đột nhiên nín lấy một tiểu nhũ châu đang dựng thẳng. Mặc Nhiên thở dốc vì kinh ngạc, Phiền Lê dường như muốn hả giận nên nín càng thêm dùng sức.

“Ta rõ ràng chán ghét nam nhân, nhưng vì cái gì vừa nhìn thấy người ta lại không kiềm chế được!” Ngực khí của hấn nghe như quát mắng.

“Bệ hạ, ta nghĩ này chỉ là ảo giác của người mà thôi.” Mặc Nhiên cố gắng nghĩ cách đem tay hấn rút ra, có điều ngay cả khí lực cao nhất của mình trước mặt Thiên đế căn bản cũng không có chút tác dụng.

“Có phải hay không ảo giác, thử một chút chỉ biết....” Phiền Lê liếm liếm môi, Mặc Nhiên trong lòng biết không ổn, hấn ra sức giãy dụa, hướng ra ngoài giường lao tới, cỗ xung lượng kia vẫn lại đưa hấn hất trở về.

“Vô ích thôi, người không thể thoát khỏi chiếc giường này đâu.” Phiền Lê trên mặt lộ nét cười tà mị. “Ngoan ngoan phối hợp ta đi, ta cũng không muốn khiến người bị thương.”

“Thiên đế thực biết nói đùa.” Mặc Nhiên trong lòng dù muốn đem hấn thiên đao vạn quả, nhưng trên mặt vẫn là duy trì tươi cười, ánh mắt y trở nên âm lãnh, nói: “Vi thần dù sao cũng là đế vương của Phù U Giới!”

Chỉ bằng điểm này, đối phương cũng không thể tùy ý xâm phạm y! Bàn tay Mặc Nhiên đột ngột xuất ra móng tay dài nhọn, mãnh lực hướng Phiền Lê đâm tới. Phiền Lê mặt không chút thay đổi tránh thoát, hấn dễ dàng chế trụ được cổ tay Mặc Nhiên, Mặc Nhiên lập tức xuất tiếp tay kia, lại bị đối phương bắt lấy. Phiền Lê dùng một bàn tay giữ lấy hai cổ tay y, đem Mặc Nhiên đang ra sức chống cự đặt ở dưới thân. Phiền Lê nhìn thấy móng tay của y, lẩm bẩm nói:

“Thật sự là chướng mắt...”

Hắn thỉnh thoảng cúi đầu, một ngón cái lấy một móng tay của Mặc Nhiên, dùng sức đem nó rút ra!

“A!” Mặc Nhiên phát ra tiếng kêu đau thấu tâm can, máu nơi ngón tay bị rút mất móng lập tức tuôn trào. Hắn chịu đựng đau đớn vận yêu khí, móng tay rất nhanh liền dài trở lại, nguyên vẹn không chút sứt mẻ.

“Năng lực phục hồi đúng là rất mạnh, quả nhiên so với yêu hồ bình thường lợi hại...” Phiên Lê ra vẻ kinh ngạc nói, hắn dùng một tay chạm vào bụng Mặc Nhiên, nhẹ nhàng như ẩn, Mặc Nhiên cả người run lên —— hắn phát hiện rồi sao?

Phiên Lê cười đầy quỷ dị. “Người trong bụng cất giấu một ít đồ vật thú vị phải không...”

Mặc Nhiên mất đi sự bình tĩnh thường ngày, y phần nộ trùng mắt nhìn đối phương, toàn thân phát ra bạch quang, đây là dự triệu y phải khôi phục hình thái hồ ly. Phiên Lê làm sao có thể cho y cơ hội? Hắn một tay đè lại bụng Mặc Nhiên, lòng bàn tay dùng sức hút!

Poc Poc Poc! Ba viên ngọc thạch phát quang mang theo cả huyết phá thoát khỏi bụng Mặc Nhiên! Phần bụng vốn trơn mịn nhất thời xuất hiện ba huyết động khiến người ta sợ hãi.

“A a ——!!” Mặc Nhiên đau đến mức trước mắt tối sầm, hắn thở gấp, đôi mắt ngầu đỏ trùng mắt nhìn Phiên Lê: “Trả.... Trả lại cho ta!”

Phiên Lê ngẩng ngó ba viên ngọc thạch mang ba sắc lam, sắc vàng, sắc đỏ, không chút để ý hỏi: “Đây là cái gì?”

“Không liên quan..... đến người...” Mặc Nhiên khớp hàm run lên hô: “Trả lại cho ta!”

“Này đó chính là nguồn sức mạnh của người phải không?” Phiên Lê tự đoán tự nói, trong mắt hắn thoáng hiện lên một tia khát máu. “Nếu không có chúng, người cũng chỉ là một yêu hồ bình thường...”

“Đưa ta ——!” Mặc Nhiên kích động nhào lên, Phiên Lê lãnh khốc đưa hắn đẩy xuống, hắn đem ba viên ngọc thạch kia dùng sức tung đi, ngọc thạch bay thẳng ra tầng tầng màn rủ, bồm bồm.... đều rơi xuống nước.

Mặc Nhiên trừng lớn hai mắt, y hét lên hướng ngoài giường lao ra, Phiên Lê nắm lấy tóc y, kéo y quay lại.

“Buông!” Mặc Nhiên kịch liệt phản kháng, huyết nơi miệng vết thương bởi vì kích động mà càng trào ra nhiều hơn. Phiên Lê chế trụ y, đưa tay đặt ở trên phần bụng loang máu, làm cho miệng vết thương phục hồi như cũ.

Hắn vuốt ve khuôn mặt Mặc Nhiên, vươn đầu lưỡi từ dưới lên trên liếm hai má mịn màng của y. Mặc Nhiên kêu to, hướng về hắn quỳ gối cầu cứu. Phiên Lê tóm được tay chân hắn, trầm thấp nói: “Hừ! Phiên chết được!!”

Ánh mắt hắn chợt loé lên, trên cổ tay cổ chân Mặc Nhiên đột nhiên xuất hiện bốn vòng sáng, Mặc Nhiên lập tức bị trình thành hình chữ đại () rồi ngã xuống. Vòng sáng này như nặng đến ngàn cân, ép mức tới y không thể nhúc nhích.

“Như vậy tốt hơn nhiều.....” Phiên Lê đắc ý nhìn bộ dạng vô lực phản kháng của y, hắn trườn lên người Mặc Nhiên, hai tay chu du trên làn da non mịn của đối phương, cuối cùng dừng ở trên ngực y mà xoa nắn.

“Loại này bằng phẳng bộ ngực, sờ lên một chút tư ý cũng không có...” Phiên Lê ngoài miệng nói như thế, động tác nơi tay cũng không có đình chỉ, hắn nắm lấy hai tiểu nhũ châu màu hồng kéo lên.

“Ồ....” Mặc Nhiên khuất nhục nhắm mắt lại, đem mặt quay qua một bên.

Phiên Lê đùa bỡn nhũ châu của y, hạ thể dán lấy Mặc Nhiên mà cọ xát. Mặc Nhiên sợ hãi phát hiện dục vọng của chính mình dần dần nóng lên, ngẩng đầu, y không nghĩ mình sẽ đối nam nhân động tình! Nhưng y không thể không được! Mặc Nhiên sợ chết rất nhanh nắm tay, móng tay đều đâm vào da thịt bên trong.

Phiên Lê bác khai y phục của Mặc Nhiên, bắt đầu liếm dọc theo cổ đi xuống, cảm giác vừa chua xót lại vừa phần kích khiến Mặc Nhiên muốn hét lên. Y cố nén tình triều đang dâng lên một cách khác thường trong

cơ thể, cắn chặt răng không cho phép mình phát ra âm thanh. Phiên Lê tiến vào nội y Mặc Nhiên, hấn nắm lấy thứ cũng giống của hấn, trong mắt toát ra căm hận.

“Ta chán ghét thứ này.....” Hấn nói nhỏ, Mặc Nhiên khiếp sợ mở mắt ra. Phiên Lê không để ý đến nỗi kinh hoàng trong mắt y, lực độ trên tay cũng tăng lên đầy tàn nhẫn. “Loại này giống của ta gì đó, thật sự là chướng mắt!”

Hấn mãnh lực dùng sức, kiên quyết đem cái đó chặt đứt!

“A ——!!!”

—

Ca ca đã man quá ca ca ơi.. thảo nào sau này bị Tiểu Nhiên hành lại =.= Đáng đời.

—

Chú giải:

(*) thỉnh: mời, hem phải người dưới mới thỉnh người trên đâu, người trên mời người dưới cũng dùng được từ này á (Đừng giải thích còn hơn, nói rồi càng không hiểu =.=)

(*) khinh tâm: lơ là, không để ý

(*) thủ tịch: Ghế dành cho người có địa vị cao nhất (ghế siêu VIP xD)

(*) liên tử: kiểu như dây chuyền

(*) mỹ phụ nhân (hem phải phu nhân ah nha): người phụ nữ đẹp đã thành gia thất

(*) lô sanh: nó gần như cái khèn như không thể dịch là cái khèn nên đành để nguyên =.=

(*) dịch tử: sáo

(*) nguyên văn không phải “trang phục lả lướt” mà là “thiếu vải” cơ ^^” Nhưng chả lẽ lại để nguyên như thế:”)

(*) mị hoặc: quyến rũ mê người =P

~(*) lộ tề: là hở rốn á =.=

(*) nguyên văn là “tâm viên ý mã”, theo QT là “sớm nắng chiều mưa, đứng núi này trông núi nọ” (?) Nhưng mình thấy để vậy không hợp nên dịch thành “thần hồn điên đảo”, thì được mỹ nữ liếc mắt đưa tình ai lại không vậy chứ

(*) nguyên văn “vưu vật”: chỉ người phụ nữ hoặc vật phẩm quý, thường là chỉ người phụ nữ đẹp, thế là bạn lại dịch thành “mỹ nhân”

(*) “mại lộng phong tao”: phô trương đáng vẻ, kiểu như đang thể hiện í

(*) chống cằm nghiêng đầu: nguyên văn chỉ có 2 chữ “nâng má”, nhưng mà cái động tác chống tay vào cằm (chỗ gần tai) + gật lên gật xuống vì say không thể dùng 2 chữ ấy mà thể hiện hết được nên đành dùng 4 chữ :”)

3. Chương 3

“Ân ân...” Mặc Nhiên toàn thân trần trụi, tựa như một tiểu thú thấp kém quỳ sắp xuống, chống đỡ những va chạm liên tiếp phía sau. Phiên Lê nắm lấy thất lưng của y, cuống đã co rút, tinh khí thật lớn hung hăng hướng nơi sâu nhất trong cơ thể Mặc Nhiên mà đâm vào.

Mặc Nhiên thân thể là hỏa nhiệt, nhưng trong ánh mắt của y tuyệt không có một tia tình cảm nào, linh hồn y tựa như đã thoát khỏi thân xác, hai mắt trống rỗng trông ra bóng đêm bên ngoài cửa sổ. Một bàn tay từ phía sau đưa lên, giữ chặt cằm y. Đôi môi phả ra nhiệt khí của Phiên Lê lần tới hôn ghì lấy Mặc Nhiên. Ánh mắt Mặc Nhiên không chớp dù chỉ một chút, chỉ im lặng cùng hấn hôn môi.

Phiền Lê say mê liếm lên môi Mặc Nhiên, va chạm nơi phần eo càng thêm mãnh liệt. Cuối cùng, hắn run rẩy vài cái, khẽ găm lên phóng thích vào trong cơ thể Mặc Nhiên. Mặc Nhiên hừ nhẹ một tiếng, hậu huyệt nhanh chóng co rút, đưa tinh hoa của hắn một giọt cũng không dư hút hết vào.

“Hô...” Phiền Lê sảng khoái thở ra một tiếng, đem dục vọng utor sùng rút ra. Hắn nắm lấy tinh khí đã gần như nhuyễn đi, cạo sát lên phần mông bóng mịn như cánh hoa của Mặc Nhiên, đem dịch thể còn lại đều cạo đến trên người y.

“Thoải mái không?” Bờ môi của hắn dán bên tai Mặc Nhiên hỏi.

Mặc Nhiên che kín gương mặt phỉếm hồng sau cuộc hoan ái, nhưng ánh mắt của y vẫn như trước lạnh băng, đôi môi mỏng ngọt ngào khẽ nhếch lên thành một ý cười lạnh lùng, không chậm không nhanh trả lời:

“Thoải mái.”

Phiền Lê từ trong y phục mang theo lấy ra một chuỗi liên tử, ở giữa là một viên mỹ ngọc màu lam nhạt, tối thần kỳ chính là, ngọc thạch bên trong bao lấy một đóa bạch liên mỹ lệ đang nở rộ. Hắn đem thân mình Mặc Nhiên ôm qua, đưa chuỗi liên tử cho y xem.

“Đẹp không?” Hắn hỏi.

“Đẹp.” Mặc Nhiên cảm tình không thay đổi trả lời.

Phiền Lê đem liên tử đeo vào cổ y, viên lam ngọc nằm trên phần ngực trắng nõn của Mặc Nhiên, Phiền Lê nhẹ nhàng hôn lên đó.

“Người thích không?”

“Thích.” Mặc Nhiên giống như rối gỗ trả lời hắn. Phiền Lê dù có trì độn cũng nghe ra lời y nói chỉ để có lệ, hắn cẩn thận dò xét biểu tình Mặc Nhiên, trên mặt y, hắn nhìn không ra một chút gì có thể gọi là ‘Khoái hoạt’. Biết rõ đối phương không có khả năng chấp nhận mình, thế nhưng Phiền Lê trong lòng vẫn dâng lên một cảm giác vô cùng hụt hẫng.

“Người thực chán ghét ta?” Hắn trầm giọng hỏi.

Mặc Nhiên giả dối cười. “Ta thực thích ngài.”

“Ta muốn người nói thật!” Phiền Lê cảm giác hắn căn bản là đang đùa bỡn chính mình, hắn tức giận giữ lấy một bên mặt của Mặc Nhiên.

“Ta thích ngài, phi thường phi thường thích ngài.” Mặc Nhiên mở to mắt nói dối, y còn cố ý dùng tới ngôn từ khoa trương, mặc cho ai nghe xong đều cảm thấy khinh thường.

Phiền Lê trong mắt trào lên nộ khí, trên người hắn tối khuyết thiếu chính là tính nhẫn nại cùng khoan dung, hắn nổi giận vung tay cho Mặc Nhiên một tát. Mặc Nhiên bị đánh từ trên giường té xuống, vuốt vuốt gương mặt sưng đau, chậm chạp đứng lên, không có rên rỉ lấy nửa tiếng. Phiền Lê thay đổi nhu tình lúc trước, thô bạo nắm lấy tóc y, bắt y đối diện với mình.

“Nói! Người chán ghét ta hay là thích ta?!”

Trái ngược với tiếng thở dồn dập của Phiền Lê, Mặc Nhiên chỉ lạnh lùng cười.

“Ta chán ghét người.” Y rút cuộc cũng đưa ra một câu trả lời khác.

Phiền Lê lông mày run lên một cái, hắn tựa hồ như nộ khí kìm nén khiến trong ngực vô cùng khó chịu. Hắn bỗng nhiên một tay đem Mặc Nhiên hất qua, mặc lại trường bào, bước ra khỏi phòng.

Mặc Nhiên xoa xoa bả vai bị ngã phát đau, từ dưới đất đứng lên, đi trở về trên giường.

“Nói thích cũng tức giận, chán ghét cũng tức giận, chỉ có kẻ điên mới muốn lấy lòng người.” Mặc Nhiên lẩm nhẩm nói xong, dường như xem chưa có chuyện gì xảy ra nằm xuống, kéo chăn phủ lên người.

Y tuyệt không muốn ngủ, nhưng vào thời điểm này, ngoại trừ nằm ở trên giường, y cũng chẳng thể làm gì khác. Mặc Nhiên quan sát gian phòng y đã ngụ khoảng một tháng, Phiên Lê không có lại đưa y vào trì phòng thần kì kia, mà là an bài y tại sương phòng ở hậu cung này.

Các phòng ở hậu cung cũng được xây trên bờ Liên hoa trì, ở giữa mỗi gian phòng đều có những hành lang dài quanh co liên tiếp. Kế bên sương phòng của y là phòng của các phi tần khác, nhiều lần Mặc Nhiên đứng trên hành lang dài, đều có thể cảm nhận các hậu cung mỹ nữ hướng ánh mắt ghen tị đến mình. Nguyên nhân rất đơn giản, suốt một tháng nay, Phiên Lê mỗi đêm đều tìm đến Mặc Nhiên, tưởng như cùng y hoan ái bao nhiêu cũng là chưa đủ.

Mặc Nhiên dường như đã trở thành “Sủng phi” trong con mắt của mọi người, nên bị người đổ kỵ tuyệt không có gì kỳ quái, có lẽ đã có phi tử tính kế làm sao đưa y diệt trừ. Tranh đấu nơi hậu cung vô cùng gay gắt, có điều Mặc Nhiên đã quá quen thuộc. Trên thực tế, Mặc Nhiên căn bản không muốn trở thành “Sủng phi” của Phiên Lê, y hiện tại đã không có quyền lực, đã không có yêu lực, càng không có tình lực để cùng các phi tử khác của Phiên Lê tranh giành ân sủng. Tựa như Phiên Lê có nói, y hiện tại, chỉ là một kiện phế vật mà thôi.

Tốt nhất đêm nay qua đi, Phiên Lê đừng tìm đến y. Có lẽ, khiến cho y cô độc mà chết ở đây, mới là tốt nhất.

Phiên Lê nóng nảy rời đi sương phòng của Mặc Nhiên, hai tên nô tài bên cạnh vội chạy theo. Phiên Lê gấp gáp bước đi, hoả khí thập phần hỏi:

“Trong cung còn phi tử nào mà ta chưa lâm hạnh quá?”

“Hồi bẩm,” Một nô tài vội vàng tra soát danh sách trên tay, đáp: “Hỏa thần tộc lần trước tiến cống hai vị tỷ muội, bệ hạ còn chưa lâm hạnh.”

“Đưa các nàng đến Tử Ngọ cung đi.” Phiên Lê rất nhanh hạ lệnh.

“Cả hai nàng sao?” Nô tài ngạc nhiên hỏi.

“Ta nói còn không đủ rõ ràng sao?” Phiên Lê ném cho gã một ánh mắt đầy nguy hiểm, tên nô tài sợ tới mức quỳ xuống.

“Tiểu thần đáng chết, tiểu thần biết tội, tiểu thần hiểu rồi.”

“Đi!” Phiên Lê quát khế.

“Vâng vâng!” Tên nô tài vội vàng chạy đi.

Tử Ngọ cung mà Phiên Lê nói chính là trì phòng nơi hần cùng Mặc Nhiên lần đầu tiên. Vốn tên khác của thủy tiên là “Tử ngọ liên”, cung điện vì thế được gọi là Tử Ngọ cung. Nơi đó là không gian kỳ bí mà hần dùng thần lực sáng tạo ra, hết thấy đồ vật ở đó là do hần khống chế. Mỗi khi hần lần đầu lâm hạnh phi tử, đều mang các nàng đi vào trong đó.

Phiên Lê trở lại Tử Ngọ cung, rót một ly rượu uống một hơi cạn sạch. Nửa canh giờ sau, một tấm màn lớn trong phòng được hé ra, hai mỹ nữ tóc hồng diễm lệ theo thần thị tiến vào.

“Bái kiến bệ hạ.” Hai mỹ nữ ở trước mặt Phiên Lê quỳ xuống.

Phiên Lê bước qua, một tay nâng cằm một nữ tử, nàng ngượng ngùng hoảng hốt nhìn hần, trong mắt lại tràn ngập sùng bái chờ mong. Phiên Lê thật lâu không thấy qua ánh mắt này, các phi tử của hần đều nguyện ý sử xuất hết mọi bản lĩnh để lấy lòng hần, duy chỉ có Mặc Nhiên kia không biết điều, cho tới bây giờ vẫn không chịu hành lễ theo đúng thân phận phi tử, không thể tưởng được lần đầu tiên lại gặp loại này lạnh nhạt, Phiên Lê càng nghĩ càng giận.

Này mỹ nữ thiên kiều bá mị so với Mặc Nhiên không biết tốt xấu kia đương nhiên tốt hơn vạn lần, hần phải cho Mặc Nhiên biết, cảm giác bị hần lạnh nhạt là thế nào!

Phiền Lê tóm lấy tay các nàng, đem các nàng ném tới trên giường, lập tức đi lên, hai mỹ nữ cười duyên, đã muốn ôm lấy hắn.

Từng kiện y phục bị ném xuống giường, tiếng thở gấp, tiếng rên rỉ ở trong phòng phiêu đảng, dạ minh châu trên cột toả ra tử quang nhu mì.

Trong khoảng hai tháng kế tiếp, Phiền Lê không có tái xuất hiện trước mặt Mặc Nhiên. Mặc Nhiên xem như bị dày lãn cung, những phi tử ngày trước từng ghen tị với y nay đều ở sau lưng mà bàn luận, châm biếm thất bại của y. Mặc Nhiên đối tình cảnh này lại thích thú, ước gì Phiền Lê vĩnh viễn cũng đừng tìm đến hắn.

Mà trong hai tháng này, người được sủng ái là ai? Không cần nói, đương nhiên là ‘hồng phúc’ của Mặc Nhiên đã bị hai mỹ nữ tỷ muội của Hoả thần tộc kia chiếm lấy. Trong khoảng thời gian này, Phiền Lê mỗi đêm đều sai đưa hai nàng đến thị tẩm, hai tỷ muội nhất thời trở thành Sủng phi không thể đụng vào.

Nhưng mà, chuyện phiền toái rất nhanh đã tới. Sau đó không lâu, này hai tỷ muội vốn tình cảm thâm hậu liền vì tranh thủ tình cảm của Thiên đế mà trở mặt, hai người bắt đầu ở trước mặt Phiền Lê phỉ báng lẫn nhau. Quan hệ giữa các nàng càng ngày càng xấu, rốt cuộc có một ngày, muội muội ghen tị đến phát cuồng chạy vào trong phòng của tỷ tỷ, tự tay đem tỷ tỷ của mình giết chết. Sau đó, muội muội này cũng bị Phiền Lê xử tử. Một đôi tỷ muội từng phong quang vô hạn, cuối cùng lại lãnh phải kết cục thế này đây.

Vì việc này mà trong hậu cung nổi lên sóng to gió lớn, ngay cả Mặc Nhiên vốn từ trước đến nay đối với chuyện phi tần đều thờ ơ cũng biết. Thị nữ của y là Đồng nhi sinh động như thật mà đem chuyện này nói cho y biết, cuối cùng còn nói:

“Công tử, ngài nói muội muội này cũng quá ngu xuẩn đi, cùng tỷ tỷ hảo hảo hầu hạ Thiên đế, nói không chừng ngày sau còn có cơ hội được phong Quý phi hoặc là Thiên hậu mà, hiện tại khiến cho mệnh cũng mất, ngài nói như thế có thật đáng tiếc không?”

“Người đã trúng ma lực của tình yêu, còn có thể thông minh đi đâu nữa.” Mặc Nhiên tựa tiểu phi tiểu nói.

“Ma lực của tình yêu ư?”

“Ân.” Mặc Nhiên nhớ tới ký ức xa xôi, y nhìn đoá bạch liên hoa, chậm rãi mở miệng: “Người có thể yêu quyền lực, nhưng tuyệt đối không được yêu người có quyền lực; người có quyền lực có thể yêu sắc đẹp, nhưng tuyệt đối không được yêu người đẹp.”

Đồng nhi nhần nhần mũi. “Công tử, lời ngài nói quá thâm ảo, nô tỳ không hiểu lắm.”

“Không hiểu cũng không sao.” Mặc Nhiên âm đạm cười.

Không trung giống như bị một khối lụa bảy màu che lấp, từng đám mây khinh phiêu theo gió lay động, một đoàn bạch tuyết phi điều tung cánh bay lượn dưới tầng trời, ngẫu nhiên cũng sẽ có thần tướng cười phi mã hoặc tiên nữ đạp mây bay qua.

Mặc Nhiên khoan tay làm gối kê đầu, nằm ở trên nóc nhà, nhìn những đám mây thiên biến vạn hóa, có chút buồn ngủ.

Một tiếng đập cánh vang lên bên cạnh, Mặc Nhiên nghiêng đầu vừa thấy, là một con chim trả. Nó vươn cổ, dùng một đôi mắt đen nhánh nhìn Mặc Nhiên. Mặc Nhiên lười biếng hướng về phía nó vươn tay, chim nhỏ tựa hồ cảm giác được thiện ý, liền nhảy vào lòng bàn tay của y. Mặc Nhiên ngồi dậy, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve trên lông chim, chim nhỏ cũng không sợ hãi.

“Cánh của ngươi thật đẹp, ngươi nhất định có thể bay thật xa đi.” Mặc Nhiên đối với chim nhỏ nói. Y không khỏi nhớ tới tình cảnh hiện tại của mình, y hiện tại tựa như một con chim nhỏ bị bẻ gãy cánh. Y có thể bay, nhưng bay không cao không xa; Phiền Lê không có nhốt y, nhưng y không thể đào thoát. Mặc Nhiên trong lòng dâng lên ác ý, y nắm lấy chim nhỏ, ghì chặt một bên cánh của nó, nhìn nó ở trong tay mình giãy dụa.

“Không bằng ta cũng đem ngươi bẻ gãy cánh đi.” Mặc Nhiên âm lãnh cười. “Để ngươi vĩnh viễn ở lại cùng ta.”

Chim nhỏ liều mạng đập cánh, phát ra tiếng xào xạc đầy thảm thiết.

Chính mình cư nhiên sa đoạ đến mức đi khi dễ một con chim nhỏ. Mặc Nhiên tự giấu mình, y than nhẹ một tiếng, cuối cùng vẫn là buông lỏng tay, chim nhỏ lập tức sợ hãi từ trong tay của hắn bay vút ra. Mặc Nhiên chống cằm, nhìn hướng chim bay đi, chậm rãi nói:

“Bay thật xa đi, từ nay về sau, đừng bao giờ tùy tiện nhảy lên tay người khác.”

Mặc Nhiên nằm xuống, tiếp tục ngủ người nhìn cảnh sắc phía xa xa.

Buồn ngủ, Mặc Nhiên khẽ ngáp một cái, tính toán thời gian, Phiên Lê đã muốn mấy tháng không có sủng hạnh quá y, Bích Động yêu hồ nếu không hoan ái thì sẽ có cảm giác chán nản khó chịu, bất quá y từ trước đến nay cũng không thích dùng hoan ái để phần chân tình thần.. Thân thể của chính mình cũng đã quen, cho nên Phiên Lê dụng hay không dụng vào y, đối y mà nói đều không có gì khác biệt.

Y còn đang nghĩ ngợi, trên đỉnh đầu bỗng nhiên xuất hiện một đoàn bóng đen lơ lửng, tiếp theo là tiếng một vật xé gió lao tới. Mặc Nhiên nhanh chóng phản ứng, hướng bên cạnh tránh qua —— Rầm!!

Một chiếc đàn tranh bằng hồng mộc cốt thạch va mạnh vào nơi Mặc Nhiên vừa toạ, nóc nhà nhất thời cát đá mịn mù, đã bị thủng một lỗ lớn. Nếu Mặc Nhiên tránh chậm một bước, chỉ sợ giờ phút này đã thân thủ cũng chẳng khác gì.

Thị nữ phía dưới nghe thấy tiếng động đáng sợ này, liền bay đến trên nóc nhà. “Mặc Nhiên công tử? Phát sinh chuyện gì?”

Một đạo nữ thanh kiều mị từ phía trên truyền đến: “Ai yêu, thật sự là thập phần có lỗi a.”

Mặc Nhiên ngẩng đầu nhìn lại, là năm sáu tiên nữ cùng với một gã nam tử có vẻ như là thần thị, nữ tử cầm đầu tươi đẹp như hoa, y phục mỹ lệ, nàng chính là người nói “Thật có lỗi”.

Nàng đứng ở trên áng mây, che miệng, dùng một loại ngữ khí vui sướng khi người gặp họa nói:

“Mặc Nhiên công tử, thực xin lỗi a, ta không nên lấy cây đàn quá nặng như vậy, không nghĩ qua là có thể rơi xuống, như thế nào? Không có trúng vào người đi?”

“Không có.” Mặc Nhiên biết nàng tuyệt đối là cố ý, y bất động thanh sắc phản kích nói: “Ngọc thủ (tay ngọc) cô nương vốn thon mảnh, tự nhiên không đỡ nổi đồ vật nặng như vậy, như thế nào mà không thỉnh hán tử bên cạnh cầm thay?”

Nàng kia ngữ khí khoe khoang nói: “Này đàn tranh là của Thiên đế bệ hạ ban cho ta, bệ hạ đặc biệt thỉnh công tượng vì ta thiếp thân mà làm ra, để ta trong yến hội đêm mai vì người mà trình diễn, thứ như vậy quý trọng, ta đương nhiên muốn đích thân cầm a.”

Mặc Nhiên cười lạnh thối lui một bước, nói: “Vật quý trọng như vậy, nếu phá hư sẽ không hay, thỉnh cô nương khẩn trương lấy về.”

“Ân.” Nữ tử bộ dạng làm nũng bĩu môi, đối nam nhân bên cạnh nói: “Thị liên, ta không lấy được, người đi đi.”

“Tuân mệnh.” Gã Thị liên kia trong mắt hiện lên tia hiểu ý, hắn dừng ở bên cây đàn, hai tay đem đàn rút lên. Thời điểm ngón tay của hắn đụng tới dây đàn, hắn cố ý dùng sức, trong nháy mắt, dây đàn đứt ‘phụt’ một tiếng, mảnh lực văng về phía Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên đứng lúc thân thủ ngăn cản, nhưng vẫn là gương mặt bị trầy xước.

“Công tử!” Thị nữ của Mặc Nhiên sợ hãi kêu lên.

Cánh tay nhỏ nhắn cùng gương mặt của Mặc Nhiên xuất hiện một đạo huyết ngân, y mặt không chút thay đổi mà đem huyết lau đi. Thị liên vờ vĩnh nói:

“Tiểu thần ngu dốt, lộng thương công tử, thỉnh công tử tha thứ.”

Mặc Nhiên lộ ra nét cười giả dối. “Người không cần để ở trong lòng, nhưng dây đàn bị đứt, đối Thiên đế xem ra cũng khó giải thích.”

Thị liên đem cây đàn quay lại nàng kia bên người, nàng ta nói: “Đa tạ Mặc Nhiên công tử quan tâm, ta đi thỉnh Thiên đế tái ban thưởng cho ta một cây đàn khác là được, Thiên đế sẽ không cự tuyệt ta.”

Nàng khanh khách cười rộ lên, dẫn nhóm thị tì nghênh ngang mà đi. Mặc Nhiên được thị nữ đỡ xuống nóc nhà, thị nữ bên người Đồng nhi cầm giận bất bình nói:

“Công tử, nữ nhân kia nhất định là cố ý hướng ngài thị uy!”

Thị nữ khác cũng phụ họa: “Đúng vậy, nữ nhân kia kêu Huệ Lan, nàng ý mình là tân sủng của Thiên đế nên đi tác uy tác phúc, chạy tới khi đệ phi tử đã thất sủng, thật sự là đáng giận cực kỳ!”

Mặc Nhiên bật cười, chính mình hiện tại đã là “Phi tử thất sủng”. Nghĩ đến cũng buồn cười, chính mình nay chẳng những chỉ có thể khi dễ một con chim nhỏ, cư nhiên còn bị một cái hậu phi không biết từ đâu đến khi nhục. Y đường đường là Hồ vương, nay lại có thể thất uy đến mức này sao?

“Công tử, nữ nhân kia dám lộng thương ngài, muốn hay không nô tỳ tới gặp Thiên đế nói?” Đồng nhi chủ động xin đi trừ giặc.

“Ta bây giờ là phi tử đã thất sủng, người cảm thấy Thiên đế sẽ giúp ta khỏi uỷ khuất sao?” Mặc Nhiên tự giễu nói.

“Nhưng nữ nhân kia quá mức kiêu ngạo.” Đồng nhi phần hận căm rằng, bọn thị nữ cũng thất chủ bất thiết (mồm năm miệng mười) nhao nhao nói:

“Công tử, cho dù ngài không tính toán, chúng thị nữ đều nuốt không trôi khẩu ác khí này a!”

“Đúng thế, nữ nhân kia chẳng những chính mình hoành hành, mà ngay cả thị nữ của nàng cũng bá đạo cực kỳ, chúng ta đều bị chèn ép quá.”

Mặc Nhiên không nói, ánh mắt âm trầm nhìn xa xa. Chính mình đã thâm trầm quá lâu, tuy rằng y rất không muốn cùng một đám nữ nhân đấu đá tranh thủ tình cảm, chính là, ngay cả một hậu phi nhỏ nhỏ đều đấu không lại, hẳn còn là Hồ vương cái gì?

Mặc dù mình hiện tại biến thành quái nhân bất nam bất nữ, yêu lực cũng không có, thị tì bên người càng không có mấy người có năng lực, chỉ có điều hẳn chưa từng có vứt bỏ cái gọi là Kiêu ngạo của Hồ vương một thời!

Chính mình bày ra quá nhiều âm mưu như vậy, đánh thắng quá nhiều trận như vậy, chẳng lẽ còn không thắng được chính là một cái Sủng phi?

“Nàng ta nói yến hội ngày mai là chuyện gì?” Mặc Nhiên rút cục mở miệng, đám Đồng nhi tranh nhau trả lời:

“Bệ hạ ngày mai muốn vui đãi các thủ lĩnh thần tộc, đến lúc đó tất cả mọi người đều đem một đồng hành dự tiệc, năm rồi Thiên đế đã mang tối sủng ái phi tử tham gia, năm nay hẳn chính là Huệ Lan cô nương kia. Đồng hành cùng Thiên đế có thể được quần phượng ngưỡng mộ, kiêu ngạo huênh hoang, khó trách nàng ta như vậy đắc ý.”

Mặc Nhiên vuốt ve miệng vết thương đã cầm huyết trên mặt, lạnh như băng cười nói:

“Như vậy, để xem xem Huệ Lan cô nương của chúng ta có thể kiêu ngạo được không.”

Màn lụa phần vàng theo gió đông đưa, trong phòng phiêu đăng hương vị chi lan nồng đậm, một đoàn thân ảnh lộn xộn phía sau tấm màn dâm tục động đậy.

“A... a... ân... hảo a... bệ hạ... không được a...” Một tiên nữ mỹ mạo xích lô nằm dài trên bàn, miệng phát ra thanh âm rên rỉ khiến người ta mất hồn. Nàng mở chân ôm lấy thắt lưng nam nhân, phối hợp cùng đối phương.

Bọn họ càng diễn càng mãnh liệt, đang chuẩn bị cùng nhau nhắm đến đỉnh điểm, một bạch sắc thân ảnh thành linh huy khai sa trường, tiến vào.

Phiền Lê ngẩng đầu nhìn người vừa tới, liếc mắt một cái, tiếp theo dường như xem hắn không tồn tại, tiếp tục công việc.

“Bệ hạ, ta muốn thỉnh cầu ngài một việc.” Mặc Nhiên cũng không quan tâm đối phương đang làm gì, chỉ lo nói lời của mình.

“Cổn!” Phiền Lê ném ra một câu đáp tối ngắn gọn.

“Ta muốn tham gia yến hội đêm nay.” Mặc Nhiên làm như không nghe thấy lời của hắn, tiếp tục nói. Phiền Lê tạm dừng động tác một chút, hắn hướng ánh mắt lạnh lùng nhìn Mặc Nhiên.

“Người nói cái gì?”

“Ta muốn thỉnh bệ hạ cho phép ta, tham gia chiêu đãi yến hội do người cử hành đêm nay.”

“Người loại này thấp hèn có tư cách gì tham gia?” Phiền Lê cố ý hạ nhục nói, Mặc Nhiên không có bị hắn chọc giận, chỉ khẽ mỉm cười, dùng quỷ dị ngữ khí đáp:

“Cho nên, ta đây thân phận thấp hèn, van cầu người cao quý chính là bệ hạ cho phép ta tham gia.”

Phiền Lê mắt hứng trừng mắt nhìn y, hắn hừ lạnh một tiếng.

“Nếu có bản lĩnh, người chỉ tự thân tìm cách mà đi vào.”

“Có những lời này của người là đủ rồi, tạ ơn Thiên đế thành toàn.” Mặc Nhiên cúi đầu, cười khanh khách lui ra.

Phiền Lê hồ nghi nhìn theo bóng dáng rời đi, đến khi mỹ nữ yêu kiều trong lòng gọi hắn, hắn mới tiếp tục vui đùa làm tiếp việc còn dở dang.

4. Chương 4-1

Sắc trời dần tối, thời điểm yến hội cử hành đã không còn xa. Mặc Nhiên ngồi ở trước gương để tỳ nữ chải tóc. Đồng nhi lấy ra một kiện y thường màu tím nhạt, khó xử nói:

“Công tử, tiểu nữ tìm mãi, chỉ có bộ y phục này là có vẻ vừa mắt nhất.”

Mặc Nhiên nhìn nhìn, y phục nhẹ nhàng thanh thoát, tay áo cùng vạt áo có thêu mấy đóa bạch liên, thoát nhìn trang nhã mà thanh lệ. Đó là y phục trước kia Phiền Lê sai người chuẩn bị cho y, bởi vì cảm giác quá nữ tính, y một lần cũng chưa từng mặc qua. Bất quá chuyện cho tới bây giờ, cũng không thể còn lựa chọn nào khác.

“Vậy lấy bộ này đi.”

“Chính là, thần nữ dự tiệc lần này nhất định sẽ ăn mặc trang điểm vô cùng mỹ lệ, y phục này cho dù có đẹp, cũng e là không thể so được.” Đồng nhi có điểm không cam lòng, hầu hạ y mặc quần áo.

“Như vậy không phải ta càng có vẻ thoát tục hay sao?” Mặc Nhiên cười nói.

Vài tỳ nữ khác nâng đến mấy hộp châu bảo, để Mặc Nhiên tùy ý chọn lựa, Mặc Nhiên nhìn nhìn, cầm lấy một chuỗi liên tử, đúng là thứ mà lúc trước Phiền Lê tự tay đưa cho y.

“Như thế này là được rồi.” Mặc Nhiên đeo liên tử, cách ăn mặc của y thật phi thường đơn giản, hai dải tóc dùng băng tơ lan sắc buộc lấy, thắt một chiếc đai lưng màu tím, trên người không có lấy một món trang sức dư thừa, thậm chí ngay cả giày cũng chưa đi.

“Công tử a...” Đồng nhi khóc không ra nước mắt. “Ngài dáng vẻ như vậy không giống như đi dự yến hội a, chỉ sợ ngay cả thị nữ rót rượu ăn mặc so với ngài còn có phần hoa lệ.”

“Như vậy không phải ta càng có vẻ thoát tục hay sao?” Mặc Nhiên lặp lại.

“Công tử, hay ngài điểm chút son đi?” Đồng nhi vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Được rồi, đừng làm cho ta điểm tục quá.” Mặc Nhiên ngồi vào trước gương, Đồng nhi thoa lên môi y chút son hồng nhạt, khiến cho bờ môi của y thêm phần bóng mượt.

“Như vậy được rồi.” Mặc Nhiên ngăn bàn tay của Đồng nhi đang định thoa phấn lên mặt mình, Đồng nhi nói:

“Để tiểu nữ điểm lên trán ngài một đoá liên hoa, cùng y phục của ngài càng thêm tương hợp.”

Đồng nhi khéo tay điểm điểm vài nét, ngay trên vàng trán trắng như tuyết của Mặc Nhiên đã xuất hiện một đoá tử liên đang hé nở. Mặc Nhiên đứng lên, khẽ gạt gạt tóc. Ngoài cửa sổ ủa vào một trận gió nhẹ, tay áo của y phấp phới, tóc đen cũng tựa hồ lóe ra thứ hào quang nhu mì.

Đám thị nữ ngưỡng mộ nhìn y. Mà ngay cả Đồng nhi, vốn lúc trước không vừa lòng với trang phục của y cũng không khỏi cảm thán: “Công tử, tiểu nữ rút lại lời nói vừa rồi, ngài thật mỹ lệ, quả thực tinh nhã tựa như liên hoa.”

Một thị nữ cũng nói chen vào: “Bệ hạ thích nhất là liên hoa, nhìn đến ngài nhất định sẽ vô cùng mê luyến.”

Mặc Nhiên ở trong lòng cười khở, chính mình lại phải viện đến sắc đẹp đi hấp dẫn nam nhân, thật sự là bi ai, bất quá y hiện tại thượng hạ toàn thân, năng lực duy nhất có thể dùng cũng chỉ có sắc đẹp.

“Ta đi.” Mặc Nhiên bước ra ngoài, đám thị nữ ở phía sau cung tiễn.

“Công tử, cố gắng a!”

“Công tử cẩn thận!”

Mặc Nhiên niệm chú ngữ, chân y lập tức rời mặt đất, bay lên không trung, hướng đến nơi yến hội huy hoàng rực rỡ phía xa. Đến khi sắp tới được cửa lớn của toà yến hội, Mặc Nhiên mới hạ xuống, y đứng trên nóc một toà cung điện, quan sát tình hình bên ngoài đại sảnh.

Bên ngoài đại môn có thủ vệ, mỗi một vị tân khách xuất hiện đều phải đưa ra thiệp mời. Mặc Nhiên biết mình không có khả năng cứ như thế đi vào, y nhàn nhã ngồi xuống nóc nhà, chờ đợi “cơ hội”.

Y ngồi xuống còn chưa đến nửa khắc, một chiếc mã xa (xe ngựa) bảy sắc đã dừng ngay trên không, người giục ngựa là một gã ngân phát (tóc trắng) đại hán tráng kiện, bên cạnh hắn còn có một nữ tử quần áo diêm dúa. Gã đại hán háo sắc nhìn thấy Mặc Nhiên liền hô: “Tiểu mỹ nhân, ngươi ở đây làm gì?”

Đã có cá cản cầu, Mặc Nhiên cười nhẹ nhìn hắn.

“Ta muốn tham gia yến hội của Thiên đế, đáng tiếc không có ai mời.”

Ngân phát nam tử nhìn nụ cười của y, nước miếng chảy nhanh xuống dưới, hắn vội vàng nói: “Như vậy a, nếu vậy để ta mang ngươi cùng vào.”

Nữ nhân bên cạnh hắn giận dữ nhéo hắn một cái.

“Nam nhân này lai lịch không rõ, ngươi dẫn hắn đi vào làm gì?” Nữ tử ghen ghét ghé vào lỗ tai hắn nói, gã đại hán khó xử nhìn nàng, lại không cam tâm quay qua nhìn Mặc Nhiên. Mặc Nhiên chống cằm, chờ hắn lựa chọn. Gã đại hán kia cuối cùng vẫn không dám mạo hiểm, hắn nuốt tiếc đối Mặc Nhiên cười cười.

“Thực xin lỗi a, tiểu mỹ nhân, lát nữa ta sẽ quay lại tìm ngươi.” Hắn vẫn có vẻ không muốn buông tha. Mặc Nhiên thờ ơ nhún vai, gã hán tử cũng giục ngựa rời đi.

Mặc Nhiên lại ngồi một hồi lâu, liên tiếp có mã xa dừng lại bên cạnh y, có điều các tộc trưởng đến dự tiệc đều đem theo đồng hành, không người nào dám tùy tiện dẫn y vào trong.

Bên kia toà yến hội truyền đến tiếng sanh tiêu ti trúc (đàn sáo), Mặc Nhiên biết yến hội đã bắt đầu. Y bất đắc dĩ mà đem chuỗi liên tử trước ngực nghịch khẽ trên tay, nghĩ thâm lẫn này e là thất bại. Y còn đang nghĩ ngợi, một chiếc mã xa bốn ngựa đã nhẹ nhàng bay tới.

Không ngoài ý muốn, chiếc mã xa kia cũng dừng lại bên cạnh y, Mặc Nhiên không hy vọng gì ngẩng đầu nhìn lên. Trên xe chỉ có một gã lục phát (tóc xanh) nam tử trẻ tuổi, đang dùng ánh mắt đầy vẻ kinh diêm nhìn Mặc Nhiên. Mặc Nhiên trong mắt hiện lên tinh quang, xem ra lần này có thể thành công.

“Người cũng đến dự tiệc sao?” Mặc Nhiên chủ động mở miệng.

“Ân, đúng vậy.” Lục phát nam tử có chút khấn trương trả lời.

“Người không có đồng hành sao?” Mặc Nhiên dò xét nhìn nhìn vị trí bên cạnh hắn.

“Ân, nàng đột nhiên có việc, không thể theo giúp ta.” Nam tử chán nản nói.

“Thật đáng tiếc, ta đi cùng người được không?” Mặc Nhiên không ngần ngại hỏi thẳng, hiện tại y quyết định mặc kệ cái gì tôn nghiêm.

“Thật chẳng?” Nam tử đỏ mặt, bộ dáng vừa mừng vừa lo.

“Người không phiền thì tốt rồi.” Mặc Nhiên bay đến, ngồi xuống bên cạnh hắn, nam tử này lộ ra gương mặt tuần tú, thoát nhìn so với y còn trẻ tuổi hơn, bất quá thân hình của hắn trắng kiện hơn nhiều. Hơn nữa xem phản ứng của hắn, chỉ biết hắn vẫn còn là một nam hài còn chưa hiểu đời.

“Ta tên Mặc Nhiên, người thì sao?” Mặc Nhiên hỏi đùa.

“Ta... ta gọi là Chu Ly.” Chu Ly bị Mặc Nhiên nhìn chăm chú, gương mặt anh tuần càng lúc càng đỏ.

“Tóc của người có màu lục, thực hiếm thấy.” Mặc Nhiên chạm khê vào tóc hắn, không khỏi nhớ tới đệ nhất mỹ nhân của Hồ tộc, cũng có một mái tóc lục sắc kỳ lạ.

“Ân, bởi vì ta là Phong Thần. Phong Thần tóc đều là màu lục.” Chu Ly ngượng ngập lui lui cổ.

“Như vậy a.” Mặc Nhiên nghiêng đầu cười. “Đa tạ người cho phép ta cùng dự tiệc.”

“Không cần khách sáo.”

Mặc Nhiên đi theo Chu Ly, dễ dàng tiến vào đến toà yến hội. Bọn họ vừa xuất hiện đã lập tức gây ra một trận xôn xao không nhỏ, trừ bỏ việc Mặc Nhiên là nam nhi, ngay diện mạo của y cũng đủ gây chú ý.

Phỏng đoán của Mặc Nhiên đã đúng, ở giữa một đám mỹ nữ phục trang đẹp đẽ, y phục cùng trang sức thanh nhã của y ngược lại càng thêm nổi bật. Đám thần nhân dự tiệc phần lớn không rõ ràng về thân phận của y, đều nghĩ y hẳn là hoa tiên. Nguyên còn đang thưởng thức vũ đạo Phiền Lê, vừa nhìn thấy y tiến vào, sắc mặt lập tức đại biến, đặc biệt khi thấy y tiến sát bên người một gã nam tử, Phiền Lê trong mắt lập tức bùng lên ngọn lửa phản nộ.

Chu Ly nhìn không ra thần sắc khác thường của Phiền Lê, còn mang theo Mặc Nhiên tiến lên bái kiến.

“Bệ hạ vạn phúc, vi thần đến muộn, thỉnh bệ hạ thứ tội.”

Phiền Lê hung hăng trừng mắt nhìn Mặc Nhiên, muốn phát hỏa lại không thể không nhẫn nại, đến mức khóe miệng phát run rẩy. Hắn càng tức giận, Mặc Nhiên lại càng đắc ý, y ôn nhu cười, cúi người hành lễ.

“Bái kiến bệ hạ, có thể tới tham dự yến hội, thực là vinh hạnh của ta.”

Huệ Lan bên người Phiền Lê nhìn thấy y cũng là vừa sợ vừa giận, Mặc Nhiên đối nàng khiêu khích mỉm cười, kéo Chu Ly nhanh rời đi. Phiền Lê nhìn bọn họ ngồi trên ở vị trí dành cho tân khách, Chu Ly hảo ý lấy giúp Mặc Nhiên đồ ăn, nụ cười cảm tạ của đối phương khiến lửa giận trong ngực hắn càng lúc càng lớn.

Tiền nhân đáng chết! Dám làm trò cùng nam nhân khác thân thiết trước mặt hắn! Tâm tư của hắn lập tức đều gắn trên người Mặc Nhiên, vũ nữ biểu diễn cho dù hấp dẫn cũng không thể nào khơi nổi sự chú ý của hắn.

Huệ Lan không cam lòng bị hắn lạnh nhạt, càng không ngừng rót rượu. “Bệ hạ, để thần thiếp bồi người uống một chén đi?”

Phiền Lê ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục đăm đăm nhìn Mặc Nhiên không rời, đối phương cũng đang tự cấp Chu Ly chén rượu. Mặc Nhiên biết hắn đang nhìn mình, y càng ra sức câu dẫn Chu Ly.

“Uy, người mới uống một ly, như thế nào mặt liền hồng thành như vậy?” Mặc Nhiên chống tay lên trán, khê dựa người vào bàn, buồn cười nhìn hắn.

“Không phải.” Chu Ly cố gắng phất tay quạt quạt, ngượng ngập trả lời: “Ta... ta tửu lượng không được tốt lắm.”

Tiểu tử này thật đúng là đơn thuần đáng yêu, chính mình lại lợi dụng sự thuần khiết của hắn, Mặc Nhiên trong lòng dâng lên một tia tội lỗi, bất quá chuyện cho tới bây giờ, cho dù muốn đổi ý cũng không còn kịp nữa.

“Tửu lượng có thể rèn luyện thôi, nào, ta cùng ngươi uống.” Y thay mình cùng Chu Ly rót rượu, hai người lại tiếp tục uống.

Lúc này, vũ đạo biểu diễn trên sân khấu đã kết thúc, kế tiếp là tiết mục diễn tấu của Huệ Lan. Đây chính cơ hội tốt nhất để giành lại sự chú ý của Thiên đế, nàng ôm đàn, lả lướt đi lên trên bục.

Huệ Lan gẩy gẩy dây đàn, ngón tay ngọc ngà du động trên chiếc đàn, tấu nên một chuỗi những nốt nhạc xuyên xuyên thanh linh. Tất cả tân khách đều chuyên tâm nghe, chỉ có Phiền Lê vẫn như trước nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Mặc Nhiên không rời mắt. Mặc Nhiên vừa nghe vừa ngáp khê, bộ dáng có vẻ thực nhàm chán. Y lại uống tiếp một chén rượu, tiếp theo liền lão đảo ghé vào trên bàn. Phiền Lê biết tiên tử đối yêu hồ có tác dụng mê hồn, hắn lập tức khấn trương ngồi thẳng dậy.

Chu Ly thấy Mặc Nhiên gục xuống, quan tâm lay lay y, hỏi: “Mặc Nhiên, ngươi làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

Mặc Nhiên nghiêng mặt, đối hắn phát ra tiếng cười khúc khích ngây ngô, có vẻ xinh đẹp mê người. Chu Ly nhìn mà tim đập nhanh, hắn thật cẩn thận giúp Mặc Nhiên ngồi xuống, nhỏ giọng nói: “Nếu không thoải mái, ta mang ngươi đi nghỉ ngơi một chút?”

Mặc Nhiên hừ nhẹ một tiếng, thuận thế ngã vào trong lòng hắn. Ngay trong nháy mắt, thủ tịch bên kia truyền đến một tiếng động thật lớn —— RẦM! Đám người giật mình nhìn lại, liền thấy Thiên đế của bọn họ nóng nảy đập đổ bàn, giống như cuồng sư xông thẳng xuống dưới.

Chu Ly lơ mơ thấy Thiên đế hướng thẳng đến phía mình, đột nhiên bị đối phương vung một quyền hất ra. Phiền Lê ôm lấy Mặc Nhiên, không nói gì thêm liền đặt y lên trên vai. Tất cả những người có mặt đều choáng váng, Huệ Lan cũng ngừng diễn tấu, nàng trừng mắt nhìn Mặc Nhiên, trong mắt toát ra tia căm ghét.

“Bệ hạ, ngài đây là...” Chu Ly bị ngã sang một bên, thần tình luống cuống. Phiền Lê bước qua hắn liếc mắt một cái, không nói một tiếng đưa Mặc Nhiên bay khỏi toà yến hội, khi hắn bay qua cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, khiến bàn rượu của tân khách đều bị hất đổ.

Yến hội một mảnh hỗn loạn, các tân khách ai thanh liên tục, Phiền Lê liền như vậy tùy hứng mà đem một đồng cục diện rối rắm ném cho thủ hạ xử lý.

5. Chương 4-2

Dòng nước phía dưới cửu khúc kiều (cây cầu chín khúc) róc rách chảy qua, cảnh liễu buông xoã nhẹ nhàng phất động, con suối nhỏ ẩn mình giữa bụi hoa toả ra ánh lam quang màu nhạt, nhìn kỹ, nguyên lai là viên dạ minh châu nổi phía trên mặt nước phát ra ánh sáng..

Một trận dồn dập tiếng bước chân phá vỡ sự yên tĩnh ở hoa viên, nam tử không chút thương tiếc giẫm lên những đoá phấn tử lan hoa nở đầy trên mặt đất. Bước chân của hắn có phần lúng túng, cứ thế một cước dẫm phải một chiếc rễ cây nhô ra. Người hắn ôm trên vai bị ngã nghiêng, suýt nữa ngã xuống.

“Ha ha ha...” Mỹ nhân tóc đen ở trên lưng hắn phát ra tiếng cười vô cùng dễ nghe.

“Ngươi cười cái gì!” Phiền Lê không thoải mái đưa y đặt xuống bụi hoa.

Mặc Nhiên vạt áo đại khai, mái tóc xoã rối, lấy tư thế hấp dẫn nằm xuống, khiêu khích cười.

“Cười người a, đại ngu ngốc.”

“Người dám nói ta ngốc?!” Phiên Lê nhào qua cởi bỏ y phục của y, Mặc Nhiên vốn đang say, vừa la hét vừa cười đánh vào ngực hắn.

Phiên Lê bị tiếng cười của y cuốn hút, lửa giận trong lòng dần tắt, hắn bắt lấy nắm tay của y, gỡ những ngón tay của y ra hôn nhẹ lên đó. Mặc Nhiên ánh mắt mờ hồ nhìn hắn, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười rất nhẹ.

“Người thật là một tiểu yêu tinh.” Phiên Lê bị tư thái hấp dẫn của y mê hoặc đến thất điên bát đảo.

“Ta vốn là yêu hồ.” Mặc Nhiên lại cười, Phiên Lê vuốt ve khóe môi của y.

“Người tựa hồ tâm tình rất tốt.”

“Đúng vậy, rất tốt.” Mặc Nhiên còn chưa nói hết, đôi môi đã bị hắn ngăn lại. Phiên Lê điên cuồng mà mút lấy môi Mặc Nhiên, đầu lưỡi luồn vào giảo lộng trong khoang miệng ẩm áp, Mặc Nhiên nhất thời không có đề phòng, bị hắn hôn đến mức không thở được.

Mãi đến khi cả hai người đều thấy khó thở, Phiên Lê mới buông y ra. Phiên Lê liếm môi, thở dốc hỏi: “Người vì cái gì cùng nam nhân kia thân thiết như vậy?”

Thanh âm của hắn đầy vẻ chua xót khiến Mặc Nhiên không thể bật cười, y ra vẻ vô tội trả lời: “Ta nếu không cùng hắn thân thiết một chút, bệ hạ như thế nào lại một lần nữa chú ý đến ta?”

“Người là cố ý?” Phiên Lê bỗng nhiên có một loại cảm giác như chính mình bị đùa giỡn.

“Ta chính là cố ý, người còn đoán không ra?” Mặc Nhiên đối hắn chớp mắt mấy cái.

“Người...” Phiên Lê vừa muốn phát hỏa, Mặc Nhiên đột nhiên nhào qua ôm hắn, chủ động ngậm lấy môi hắn, bắt buộc động tác vừa nãy.

Phiên Lê bị Mặc Nhiên hôn tới đầu óc liên choáng váng, hắn vừa cùng đối phương quấn quýt hôn môi, vừa gấp rút thoát bỏ khổ tử, lấy ra dục vọng của bản thân đang căng đến mức đau đớn. Mặc Nhiên không đợi hắn động tay, tự động cởi bỏ y phục. Phiên Lê nắm lấy vật nhỏ nằm giữa hai đùi trắng nõn của y vuốt ve vài cái, Mặc Nhiên lập tức khép lại hai chân, giữ chặt lấy vuốt ve âu yếm của hắn.

Bích Động yêu hồ trời sinh đã biết rõ kỹ xảo câu dẫn nam nhân, căn bản không cần học tập. Chỉ cần y muốn, không có nam nhân nào có thể thoát khỏi mị lực của y. Phiên Lê bị y cọ sát cơ hồ sắp phát tiết ra, hắn gầm nhẹ mở rộng chân Mặc Nhiên, nắm lấy tinh khí cực lớn, nhắm ngay ngọc huyết phần hồng, dùng sức đẩy tới, soạt một tiếng liền đâm thẳng vào.

“A... ân... a...” Mặc Nhiên phát ra tiếng thở dốc đầy hưng phấn, tiểu huyết gát gao siết chặt lấy vật cứng đang xâm nhập. Phiên Lê nhấc lên chân Mặc Nhiên, ở trong cơ thể vừa nóng vừa chặt của y ra sức chuyển động. Mặc Nhiên ra sức rên rỉ, tiểu môn phối hợp ra vào của hắn, thả lỏng người, một lần siết chặt lại một lần buông lỏng. Phiên Lê bị y biến thành sắp phát cuồng, hắn ôm y ngồi xuống, mặt đối mặt tiếp tục đưa đẩy.

Phiên Lê thở càng lúc càng nhanh, đầu đầy mồ hôi, Mặc Nhiên ôm hắn, đem đầu lưỡi tiến vào trong miệng hắn, Phiên Lê ngậm lấy mà mút, hạ thân của hai người tiếp tục chuyển động.

Mặc Nhiên cảm giác được tinh khí của Phiên Lê lại trường lớn một chút, biết đối phương sắp phát tiết, vì thế âm thầm dùng sức, co rút lại ngọc huyết.

“Úc.” Phiên Lê gầm nhẹ, nâng lên mông của y, mãnh liệt đưa đẩy, cuối cùng phát tiết ra.

Mồ hôi phủ đầy phần ngực trắng trẻo nõn nà, đôi môi đỏ mọng thoát ra hơi thở gấp gáp, đôi mắt mê người như thể bị bao phủ bởi một tầng sương mỏng, vài cánh hoa toả ra ánh sáng màu tím nhạt rơi khê lên mái tóc đen. Phiên Lê từ trên người Mặc Nhiên đứng dậy, liếc mắt một cái liền nhìn đến bức tranh tư thái mê người này của y, dục vọng vừa phóng thích không lâu lần thứ hai lại ngáng đầu.

Mặc Nhiên cảm giác được vật nóng rực chạm nhẹ lên đùi mình, liền cười khúc khích.

“Bệ hạ, ngài thật sự là quá dũng mãnh.”

Phiền Lê trong mắt bùng lên ngọn lửa, nhào qua ngậm lấy nụ hoa đỏ sẫm trên ngực y, tiếng rên rỉ mất hồn lại tiếp tục truyền đến.

Mặc Nhiên đứng ở trong đình viện được trang hoàng rực rỡ, thần tình bình tĩnh mà đối diện lục phát nam tử trước mắt, nhìn về lo lắng bồn khoăn của đối phương. Thật lâu sau, y mới mở miệng:

“Thực xin lỗi, ta không có đem thân phận của ta nói cho người biết.”

Chu Ly hơi cúi mặt, thấp giọng nói: “Người đừng bận tâm.”

“Ta là vì muốn đi vào yến hội, mới chủ động câu dẫn người, thật phân có lỗi.”

“Ta hiểu.”

Chu Ly biểu hiện càng khoan dung, Mặc Nhiên lại càng áy náy.

“Thực cảm tạ độ lượng của người, vậy, hẹn tái kiến.” Y đang muốn nói lời từ biệt, Chu Ly bỗng dừng ngắt đầu lên, hần giống như phải cố gắng rất lớn, mới nói ra một câu: “Người... người đi theo ta được không?”

Mặc Nhiên ngăn người, Chu Ly lại tự ti cúi đầu.

“Ta... ta biết ta thua kém Thiên đế, chính là, nếu người nguyện ý...” Hần càng nói thanh âm càng nhỏ, câu nói tiếp theo không thể nghe thấy.

“Đa tạ.” Mặc Nhiên chỉ đáp một câu.

“Chuyện đó...” Chu Ly hạ vọng nhìn y.

Mặc Nhiên khẽ cười khổ, ý vị nói: “Cùng một nam nhân dây dưa không rõ đã vốn không phải chuyện hay, ta không muốn lại thêm một người nữa.”

“...” Chu Ly trên mặt toát ra vẻ thất vọng.

“Người là một tiểu tử rất tốt, hãy đi tìm một cô nương xứng với người, ta với người, không có kết quả gì tốt đâu.” Mặc Nhiên dùng giọng điệu dạy bảo tiểu hài tử nói.

“Mặc Nhiên...” Chu Ly thần tình đầy vẻ tổn thương.

“Tái kiến.” Ý tứ cự tuyệt của Mặc Nhiên đã quá rõ ràng, Chu Ly cúi đầu, chán nản bay khỏi đình viện. Mặc Nhiên nhìn theo hướng hần bay đi, cho đến khi thân ảnh của hần biến mất trong không trung, y mới xoay người.

“Người đi ra đi!” Mặc Nhiên đối mặt với một bụi cây hoa nói, Phiền Lê vẫn ẩn thân trong đó lập tức đi ra.

“Vì cái gì không cùng hần đi?” Phiền Lê gẩy khẽ móng tay, cười lạnh hỏi.

“Nếu ta cùng hần đi, người sẽ lập tức giết chết hần, đúng không?”

Phiền Lê sầm mặt, bất mãn hỏi: “Người là bởi vì như vậy mới cự tuyệt hần?”

“Ta ngay từ đầu đã không nghĩ tới chuyện cùng hần ra đi.” Mặc Nhiên lướt qua hần bước đi, Phiền Lê vội đuổi theo.

“Coi như người thông minh, biết lựa chọn ai mới là chính xác.” Phiền Lê có chút tự mãn nói.

“Ta đương nhiên thông minh, chỉ có người là ngu ngốc mà thôi.” Mặc Nhiên đùa trả lời.

“Ai ngu ngốc?!” Phiền Lê lập tức bị chọc giận.

Mặc Nhiên đã biết phương pháp đối phó hần, y lập tức kiễng chân trạc trạc sóng mũi cao của Phiền Lê, mỉm cười nói: “Người, người chính là tên đại ngu ngốc.”

Phiền Lê vừa mở miệng chuẩn bị mắng, đột nhiên bị Mặc Nhiên ôm lấy cổ, tiếp đó là một trận hôn nồng nhiệt, khiến hần trở tay không kịp. Hôn đủ rồi, Mặc Nhiên mới buông Phiền Lê đang thần tình ngây dại ra, thỏa mãn liếm liếm môi, khoái trá đi mất.

Phiền Lê ôm lấy môi, cứ nhiên thần tình đỏ bừng, hần thấy Mặc Nhiên đã muốn đi xa, mới vội vàng bước đuổi theo.

“Bệ hạ tha mạng a! Bệ hạ! Ta là bị ép buộc!” Vốn phong quang đắc ý nữ tử nay đầu bù tóc rối, nước mắt chan hoà vẩy vùng trên mặt đất, thân hình trần trụi của nàng được bao bởi một tấm chăn, nhìn qua nhếch nhác không tưởng nổi.

Một đám thần tướng đứng vây ở phía sau nàng, bọn họ tất cả đều trưng ra vẻ mặt nghiêm nghị, khoé miệng hạ loan (trẻ xuống), bộ dáng nhìn qua đáng sợ cực kỳ. Trong đó có hai gã thần tướng áp giải một gã nam tử y phục xộc xệch, thương thể của hắn đầy những vết thâm tím, toàn thân hần run run, tựa hồ đã dự liệu được kết cục sắp tới của chính mình.

“Bệ hạ, thần thiếp chính là quá tịch mịch (cô quạnh), mới muốn có người cùng thần thiếp chuyện trò... Ô! Là Thị liên hần bức bách thần thiếp, thừa dịp trong phòng chỉ còn hai chúng ta, liền ép buộc thần thiếp.. thần thiếp có phản kháng quá a! Chính là phản kháng không được, van cầu bệ hạ tin tưởng thần thiếp.”

Huệ Lan ra sức vì mình biện giải, Phiền Lê vắt chéo chân, ngồi trên ghế cao phủ da bạch hổ, lạnh lùng nhìn nàng bò đến dưới chân mình. Mặc Nhiên ở bên cạnh Phiền Lê thờ ơ chống cằm, thưởng thức trò hề của nàng, khoé môi hiện lên nét cười lạnh như băng.

“Bệ hạ, bệ hạ người tha thứ cho ta... van cầu người...” Huệ Lan ôm chân Phiền Lê gào khóc.

Phiền Lê lông mày một chút cũng không động, một cước đem nàng đá văng ra. Huệ Lan bị đá văng đến bên tường, miệng thổ tiên huyết (máu tươi). Hai gã thần tướng đi qua, không chút thương hương tiếc ngọc địa đem nàng xốc lên, Phiền Lê đối một gã thần thị nói:

“Kêu nha đầu kia tiến vào.”

“Tuân lệnh!” Thần thị kéo dài thanh âm hô to: “Truyền —— thị nữ Tiểu Thúy —— ”

Huệ Lan vừa nghe thấy cái tên “Tiểu Thúy”, lập tức sắc mặt đại biến. Một tiểu thị nữ đáng vẻ nhút nhát đi tới, sau khi nàng hành lễ xong, Phiền Lê nói:

“Nói đi.”

“Tiểu nữ xin vâng.” Tiểu cung nữ nhìn Huệ Lan đang trừng mắt nhìn nàng, khiếp đảm nói: “Huệ Lan nương nương vốn cùng Thị liên có gian tình, bọn họ từ nhỏ đã quen biết nhau, hần tiến cung chính là để làm bạn với Huệ Lan nương nương, bọn họ mỗi lần gặp gỡ đều đuổi thị nữ ra ngoài, để chúng tiểu nữ làm bình phong che mắt giúp bọn họ.”

“Người này xú nha đầu!! Người nói oan uổng ta! Ta giết người!” Huệ Lan phát cuồng lao về phía nàng đánh tới, bị thần tướng ngăn lại.

Phiền Lê khinh thường nói: “Sự tình đã tra ra manh mối, xử tử.”

“Bệ hạ ——! Bệ hạ! Nàng ta nói dối! Thần thiếp không có cùng Thị liên hẹn hò quá a! Lần này thật đúng hần ép buộc thần thiếp—— ” Huệ Lan thê lương kêu khóc, nàng còn chưa có kêu xong, thần tướng áp hai bên đã nhanh chóng huy đao, đem nàng chém thành hai nửa, tiếp đó xuất ra một quả cầu ánh sáng, đem thân thể của nàng thiêu huỷ, gã Thị liên kia cũng có kết cục tương tự.

Huệ Lan vốn được sủng ái nhất thời liền như vậy chịu xử tử tàn nhẫn của Thiên đế.

Phiền Lê từ ghế đứng lên, Mặc Nhiên cũng theo đó đứng dậy, hai người cùng trở về phòng. Vốn đi ở phía trước Mặc Nhiên, Phiền Lê bỗng dừng nói: “Như vậy người cao hứng sao?”

Mặc Nhiên nhất thời trong lòng chấn động, giật mình ngẩng đầu. Phiền Lê không nói gì thêm, vẫn tiếp tục đi thẳng. Thiên đế này, tuyệt đối không ngu ngốc... Mặc Nhiên có điểm sợ hãi, lại có điểm kính phục nghĩ.

Qua một ngày, thị nữ tên Tiểu Thúy kia xuất hiện trước mặt Mặc Nhiên.

“Công tử, tiểu nữ đều theo phân phó của ngài mà làm.” Nàng lấy lòng nói.

“Àn, đối sự phối hợp của ngươi, ta phi thường vừa lòng.” Mặc Nhiên xuất ra một cái hộp, đưa cho nàng, Tiểu Thúy mở ra, bên trong hộp ngoài kỳ trân dị bảo vô số, còn có một viên tiên đan có thể bang trợ việc tu luyện.

“Đa tạ công tử.” Tiểu Thúy cao hứng ôm chiếc hộp.

“Sau khi ngươi rời khỏi thiên cung, cũng nên hảo hảo tu luyện đi.”

“Chuyện đó, công tử...” Tiểu Thúy hình như còn muốn nói gì đó.

“Chuyện gì?”

“Tiểu nữ muốn lưu lại bên ngài để hầu hạ, không biết liệu có được không?”

“Vậy sao? Vì cái gì?” Mặc Nhiên cười hỏi, ánh mắt lại trở nên sắc lạnh.

“Tiểu nữ muốn hảo hảo hầu hạ ngài, giúp ngài tổ sự (làm việc) a!”

“Không cần, nha đầu bên cạnh ta đã quá nhiều rồi.” Mặc Nhiên dứt khoát cự tuyệt, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Công tử!” Tiểu Thúy vẫn chưa từ bỏ ý định hô to: “Vì cái gì không cần tiểu nữ? Tiểu nữ là thật tâm nghĩ muốn hầu hạ ngài.”

Mặc Nhiên vẫn như trước mỉm cười, giọng nói mang chút khinh mạn: “Tiểu Thúy, ngươi cho là, ta sẽ giữ lại bên người một nha đầu vì lợi ích của chính mình mà ở trong trà thủy của chủ nhân hạ mê dược, còn nói dối bán đứng chủ nhân của mình, sao?”

Tiểu Thúy sắc mặt tái mét, Mặc Nhiên xoay người rời đi. Đúng lúc y sắp bước ra đại môn, Tiểu Thúy lại hô to:

“Ngươi... ngươi nếu đem ta đuổi đi, ta sẽ đem chuyện ngươi mua chuộc ta để hãm hại Huệ Lan nương nương nói cho Thiên đế biết!”

Mặc Nhiên quay đầu lại, lạnh lùng quét mắt nhìn nàng, khiến nàng toàn thân một trận phát lạnh.

“Ngươi đi nói đi, xem hấn làm như thế nào.” Mặc Nhiên nói xong, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng. Tiểu Thúy còn ở sau lưng mà kêu la:

“Ngươi nghĩ ta không dám nói sao?! Ngươi nhất định sẽ hối hận!”

Nhưng kể từ sau đó, Tiểu Thúy rốt cuộc không thấy xuất hiện quá. Phiên Lê cái gì cũng không cùng Mặc Nhiên nói, nhưng Mặc Nhiên biết, hấn nhất định đã đem Tiểu Thúy âm thầm xử quyết.

Một trận hoan ái qua đi, Phiên Lê ôm Mặc Nhiên chìm vào giấc ngủ. Mặc Nhiên kiềm chế không được liên quan sát hấn, lâm vào trầm tư.

Phiên Lê biết rõ Huệ Lan vô tội, nhưng hấn vẫn đem đối phương giết chết; Phiên Lê biết mình mua chuộc Tiểu Thúy, nhưng hấn lại giúp mình giết Tiểu Thúy diệt khẩu.

Còn có đêm hôm đó, câu nói kia của hấn: “Như vậy ngươi cao hứng sao?”

Hết thấy những gì hấn làm, chẳng lẽ đều là để khiến cho mình cao hứng? Hấn đối với mình, rốt cuộc là thứ tình cảm như thế nào? Mặc Nhiên tựa hồ có điểm rõ ràng, y âu yếm vuốt ve cái trán trơn bóng của Phiên Lê, khẽ khàng nói:

“Ngươi đáng ra không nên yêu ta... nếu như yêu, ngươi đích thực là một tên ngốc.”

6. Chương 5-1

Phiên Lê tay chống thái dương, thần tình thiếu kiên nhẫn nghe các đại thần khuyến giải.

“Bệ hạ, người thật sự phải hảo hảo ngẫm lại vấn đề này, người đăng cơ đã hơn ba trăm năm, lại một tử tự (con trai nối dõi) cũng chưa có.”

“Đúng vậy a, mỹ nhân trong hậu cung của bệ hạ cũng không ít, hẳn có mấy vị phi tử đủ tư cách vì người truyện tông tiếp đại (nối dõi tông đường) đi?”

“Đúng vậy, nhân dịp này, người cũng nên đem ngôi vị Thiên hậu xác lập, Thiên hậu có thể xử lý hậu cung sự vụ, có thể giúp ngài phân ưu (bớt nỗi lo) a.”

“Nếu bệ hạ không chọn được người thích hợp, vi thần có thể tiến cử.”

“A a, vi thần cũng có mấy người muốn tiến cử, bệ hạ, người có muốn nghe qua một chút?” Vừa nói đến việc tiến cử người cho ngôi vị Thiên hậu, các đại thần đều tranh tiền khủng hậu (người sau tranh người trước) cướp lời nhau nói.

Phiền Lê hung bạo trừng mắt nhìn bọn họ một cái.

“Đều câm miệng cho ta!”

Chúng thần biết tính cách của hắn, lập tức câm như hến.

“Chuyện của ta không liên quan đến các người.” Phiền Lê giận dữ nói, một lão thần nhịn không được lên tiếng:

“Bệ hạ, ngài nói như vậy là không đúng rồi, tử tự của bệ hạ cùng Thiên hậu, đều là liên quan đến tương lai đại sự của thiên giới, như thế nào lại cùng chúng thần không liên quan?”

Các đại thần khác cũng “Đúng vậy Đúng vậy” phụ họa theo, Phiền Lê đột nhiên đứng lên, khiến bọn họ sợ tới mức vội vã im miệng.

“Bớt lấy loại sự tình này đến phiền ta!” Hắn gầm lên một tiếng, rồi hóa thành một trận cuồng phong bay đi, bỏ lại một đám đại thần trơ mắt đứng nhìn.

Phiền Lê bay trở về hậu cung, tóm lấy một thị nữ, trực tiếp hỏi ngay: “Mặc Nhiên đâu?”

“Mặc Nhiên công tử đang ở tiểu đình xem cá.” Thị nữ lắp bắp trả lời, Phiền Lê buông nàng ra, bay đến tiểu đình bên kia.

Mặc Nhiên khoác một kiện sa y màu xanh nhạt đang ngồi ở một bên tiểu đình, thị nữ Đồng nhi bồi ở bên cạnh y, hai người đang cúi đầu nhìn đám cá chép sắc màu rực rỡ trong trì thủy.

“Công tử ngài xem, con cá nhỏ này bơi theo sau cá mẹ, thật đáng yêu a.” Đồng nhi ngạc nhiên kêu lên, Mặc Nhiên phe phẩy chiếc quạt trong tay, không nói gì.

“A, cá nhỏ này bị lạc đường mất rồi, cá mẹ cùng các cá nhỏ khác đều đã bơi đến dưới đám lá.” Đồng nhi khẩn trương quay đầu lại hỏi: “Công tử, có nên bắt nó đem qua không?”

“Không cần, nó tự mình theo sau được.” Mặc Nhiên thờ ơ đáp.

“Nhưng mà nó còn nhỏ như vậy...” Đồng nhi còn đang nói, đột nhiên nhìn thấy Phiền Lê đang hướng bọn họ đi tới, nàng vội vàng cúi người hành lễ. “Tham kiến bệ hạ.”

Phiền Lê trầm tĩnh khoát tay, Đồng nhi thức thời nhanh chóng ly khai tiểu đình. Mặc Nhiên thấy hắn đến cũng không ghênh đón, chỉ đơn thuần lơ đãng cười nói:

“Bệ hạ, đã bãi triều rồi sao?”

“Ân.” Phiền Lê thần tình không hứng thú đi đến bên cạnh y, một tay ôm lấy y đặt lên trên đùi. Hắn nhìn nhìn đám cá bơi trong hồ, nhíu mày hỏi: “Có cái gì hảo nhìn sao?”

“Ân, gần đây cá chép trong hồ đẻ trứng, có rất nhiều cá nhỏ mới sinh, nhìn thú vị mà thôi.” Mặc Nhiên biết hắn tâm tình không tốt, khẩu khí cũng bắt đầu thận trọng.

“Tại sao gần đây cứ nói chuyện đó...” Phiền Lê có chút khó chịu nói khê trong miệng.

“Làm sao vậy?” Mặc Nhiên vuốt ve thái dương của hắn, hỏi. Phiên Lê hưởng thụ sự dịu dàng của y, khẽ nắm lấy tay y, gương mặt cọ nhẹ lên lòng bàn tay mềm mại.

“Các đại thần muốn ta lập Thiên hậu, còn muốn sinh tử tỵ, nói là vì tương lai của thiên giới.” Hắn oán giận nói, khó có cơ hội cùng Mặc Nhiên thảo luận chính sự.

“Bọn họ nói rất đúng.” Mặc Nhiên tỏ vẻ đồng ý, Phiên Lê cảm thấy hơi kinh ngạc.

“Người cũng nghĩ ta cần tử tỵ hay sao?”

“Để vương không có tử tỵ, như thế nào có thể truyền ngôi? Như thế nào có thể kéo dài huyết thống vương triều?”

“Ta tuyệt không muốn có con, tiểu hài tử phiên đã chết.” Phiên Lê tùy hứng nói, Mặc Nhiên bật cười khanh khách:

“Chúng ta đều là từ hài tử lớn lên mà thành, người cũng thế.”

“Người không biết là tiểu hài tử thực phiên nhiều hay sao?” Phiên Lê muốn tranh thủ sự đồng tình của y, Mặc Nhiên thần nhiên nhún vai.

“Còn xem người sẽ nhìn nhận chúng như thế nào, hài tử có thời điểm phiên toái, cũng có thời điểm đáng yêu. Kỳ thật bệ hạ cũng không cần phải bài xích hài tử như thế, sau khi sinh ra, mẫu thân của chúng sẽ tự biết chiều cổ, người chỉ cần bớt chút thời gian cùng chúng chơi đùa một chút, kiến lập nên dũng khí cùng uy nghiêm của chúng, kỳ thật cũng không phải là chuyện gì khó khăn.” Ở trong lòng Mặc Nhiên, chiều cổ đứa nhỏ là việc của nữ nhân, y cho đến hiện tại vẫn như trước đem bản thân định vị ở vị trí của “nam nhân”.

Phiên Lê chăm chú nhìn Mặc Nhiên, hỏi: “Nói như vậy, người tựa hồ rất có kinh nghiệm?”

Mặc Nhiên hồ nghi nhìn nhìn hắn, nói: “Ta có hai người con trai.”

“Cái gì?” Phiên Lê biểu tình bỗng nhiên trở nên nghiêm túc. “Người có con?”

“Người đã quên rồi sao? Ta là Hồ vương, ta cũng cần hậu duệ kế thừa đế vị, tuy rằng đây chẳng qua đã là chuyện quá khứ.” Trong thanh âm của Mặc Nhiên có chút ý vị mỉa mai.

“Hài tử là do người cùng người khác sinh?” Phiên Lê ghen tuông hỏi, hắn không có biện pháp chấp nhận việc Mặc Nhiên cùng người khác sinh hài tử.

Mặc Nhiên bật cười: “Đương nhiên là, ta không lợi hại đến mức tự mình có thể sinh ra tiểu hài tử.”

Phiên Lê không nói, hắn nhìn chằm chằm xuống mặt đất, biểu tình giận dữ. Mặc Nhiên nghiêng nghiêng đầu nhìn hắn, cười trừ nói:

“Như thế nào? Người ghen sao?”

Phiên Lê trừng mắt nhìn y, vẫn không lên tiếng. Mặc Nhiên từ trên đùi hắn đứng xuống, tựa người lên lan can, nhìn đàn cá trong hồ, lơ đãng nói:

“Bệ hạ, người nên tìm một phi tử mà người thích, sinh cho người vài tiểu hài tử trắng trẻo béo mập, dù là với người hay với thiên giới, tất thấy đều có lợi.”

“Nếu ta đi tìm phi tử khác, người sẽ không tức giận?” Phiên Lê miễn cưỡng hỏi.

“Ta vì sao phải tức giận?” Mặc Nhiên cười hỏi lại, vẻ như đùa giỡn nói: “Dù sao ta cũng không có biện pháp vì người sinh hài tử, để người đi tìm phi tử có năng lực này, không phải là chuyện đương nhiên hay sao?”

“Là như vậy sao?” Phiên Lê trong mắt lóe ra một tia sáng khác thường, tựa hồ như đang suy tư điều gì, Mặc Nhiên tiếp tục nhìn đàn cá bơi lội trong hồ nước. Y ngắm mấy đóa bạch liên xinh đẹp lẻ loi đón gió trên mặt hồ, chợt nhớ tới sương phòng thần kỳ tọa giữa hồ sen kia, nhân tiện cũng nhớ đến tam cần thạch đã bị Phiên Lê ném xuống nước.

“Bệ hạ...” Y thử mở miệng thăm dò.

“Àn?”

“Người chừng nào thì lại mang ta đến sương phòng ở giữa hồ sen ngoạn một chút?”

“Người muốn nói Tử Ngạc cung?” Phiên Lê không phát hiện ra dụng ý của y.

“Ân, ta nhớ rõ phòng kia phi thường thần kỳ, bên trong có dạ minh châu hình như tùy thời điểm thay đổi màu sắc, đúng vậy hay không?” Mặc Nhiên cố ý lấy chuyện này làm cớ, thứ y nhớ đến đương nhiên không phải dạ minh châu. Chỉ cần có cơ hội tiến vào sương phòng đó, hoặc là tìm được lối vào, y có thể tìm lại tam cần thạch.

“Ân, dạ minh châu đó là tùy theo tâm tình của ta mà thay đổi màu sắc.”

“Là như vậy a, thật là thú vị, cũng chỉ có phòng kia mới như vậy hay sao?” Mặc Nhiên tiếp tục ngôn bất do trung (nghĩ một đằng nói một nẻo), cùng hắn thảo luận về dạ minh châu.

“Người thích như thế sao?” Phiên Lê hỏi.

“Ân, cho nên ta muốn nhìn lại một lần.”

“Vậy được rồi.” Phiên Lê sững ái nói. “Ta sai người đem dạ minh châu trong phòng của người cải biến một chút, làm cho chúng cũng tùy tâm tình của người mà đổi sắc.”

Người này thật sự không hiểu hay là cố tình không hiểu? Mặc Nhiên ở trong lòng thầm mắng, nhưng bộ dáng lại tỏ vẻ mừng rỡ, vui vẻ trả lời: “Tạ ơn bệ hạ.”

Phiên Lê cười cười, âu yếm vuốt ve mái tóc dài của Mặc Nhiên.

Mặc Nhiên cứ nghĩ rằng qua cuộc trò chuyện lần này, Phiên Lê sẽ nghĩ thông suốt, sau đó đi tìm một phi tử thích hợp vì hắn mà sinh hài tử, tuyệt không thể tưởng được đối phương vẫn cứ như trước, suốt ngày quán quýt lấy y, cứ một chút lại hướng phòng của y mà đến, mỗi đêm đều ôm y cầu hoan, hoàn toàn không đem chuyện sinh tử tự để ở trong lòng.

Bất quá những chuyện này đều là gia sự của Phiên Lê, chính hắn không nóng vội, Mặc Nhiên tự nhiên cũng cho qua thôi.

Tối hôm đó, Phiên Lê vô cùng cao hứng, sai người trải thảm trường mao thật dày ở trong hoa viên, đem mỹ tửu giai hào (rượu ngon & cao lương mỹ vị) bày ra, rồi kéo Mặc Nhiên cùng ngồi lên thảm, vừa thưởng hoa ngắm sao, vừa uống rượu trò chuyện.

Bầu trời lấp lánh những vì sao bầy sắc, những đoá hoa phát sáng như ẩn như hiện trong sương, đom đóm xanh biếc bay lập loè bên cạnh. Tại đây trải ra một bức mỹ cảnh động lòng người trước mắt, khiến cho Mặc Nhiên vốn lạnh lùng cũng không khỏi trở nên thư thái.

Mặc Nhiên đang mê mải ngắm một vì sao màu tím sáng lấp lánh trên nền trời đêm, Phiên Lê bỗng nhiên nâng cằm y lên, đem rượu tiến bên miệng Mặc Nhiên. Mặc Nhiên uống từng ít một, sau khi đem chén rượu uống xong chợt nhũn mày, trong mơ hồ, y cảm giác được hình như mình vừa nuốt vào một hạt mai tử hay gì đó. (mai tử: cây mơ)

“Đây là cái gì?” Mặc Nhiên lau vệt nước đọng bên miệng, hỏi.

“Rượu Mai tử.” Phiên Lê đáp ngắn gọn.

“Uống vào hình như không giống.” Mặc Nhiên cảm thấy thứ mình vừa nuốt phải không được bình thường, liền ôm lấy cổ họng khan.

“Làm sao vậy?”

“Hình như trong rượu có mai tử phải không? Vương ở trong cổ họng.”

Phiên Lê vội rót cho y một chén rượu. “Uống một ngụm đi, đem nó nuốt xuống.”

Mặc Nhiên tiếp nhận, uống vài ngụm, rượu thủy rồi cuộc đem thứ vương trong cổ họng đẩy xuống bụng.

“Nuốt xuống chưa?” Phiên Lê vỗ nhẹ phía sau lưng của y hỏi, Mặc Nhiên gật gật đầu.

Phiền Lê lộ ra nụ cười thỏa mãn, hân ôn Mặc Nhiên, ở trên môi y mãnh liệt hôn một hơi. Mặc Nhiên có thể rõ ràng cảm nhận được sự vui mừng của hân, y liền hoang mang xem xét đối phương. Phiền Lê không cho y nhiều cơ hội chứng thực, hân bắt đầu từ cổ Mặc Nhiên hôn dọc xuống, khai mở y phục của Mặc Nhiên, đưa y áp đảo.

“Bệ hạ?” Mặc Nhiên càng lúc càng cảm thấy hành động của Phiền Lê rất khác thường, Phiền Lê từ trước ngực y ngẩng lên, dực hoả trong mắt đã bùng cháy vô cùng mãnh liệt.

“Ta muốn ngươi.” Hân ngậm lấy môi Mặc Nhiên, rất nhanh đã đem y phục của y cởi sạch.

7. Chương 5-2

Bôm! Bôm! Mấy con cá chép màu đen từ trong nước nhảy lên, làm bắn tung vô số bọt nước, rồi lại thả mình trở lại trong hồ. Mặc Nhiên uể oải ghé vào bên cửa sổ, lơ đãng nhìn cảnh sắc bên ngoài khung cửa. Đồng nhi đem một mâm đựng đầy những trái lê trong suốt mọng nước đặt lên chiếc bàn bên cạnh y, nàng nhìn ra phía ngoài nói:

“Oa, thời gian chớp mắt, đám cá nhỏ này đều đã lớn như vậy.”

Mặc Nhiên liếc nhìn thứ trái cây để trên bàn. “Đây là thứ gì?”

“Công tử, đây là thủy tinh lê vừa hái xuống từ quả viên, bệ hạ đặc ý sai người đưa tới, nói là để công tử nếm thử.”

Mặc Nhiên cầm lấy một phiến thủy tinh lê cắn một miếng, khẽ nói. “Hôm trước là hồng thị tử (quả hồng), hôm qua là vô hoa (*), hôm nay lại là thủy tinh lê... bệ hạ gần đây như thế nào lại luôn đưa trái cây đến cho ta?”

“Có thể là gần đây quả viên vào mùa thu hoạch.” Đồng nhi ngưỡng mộ nói. “Công tử, bệ hạ thật sự yêu thương ngài rồi.”

“Thứ tình cảm yêu thương kỳ lạ này, chỉ sợ ta không có phúc hưởng.” Mặc Nhiên luôn cảm thấy Phiền Lê gần đây hành động vô cùng quỷ dị, y lại không rõ là có chuyện gì xảy ra, loại cảm giác như mình chẳng hay biết gì này làm cho y phi thường không thoải mái.

“Ai, công tử, lời này của ngài nếu như để bệ hạ nghe thấy, bệ hạ nhất định sẽ rất không vui.” Đồng nhi vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài có tiếng hô:

“Bệ hạ giá lâm —— “

Phiền Lê bước vào phòng, Đồng nhi sau khi hành lễ liền vội vàng lui ra, để một mình hân cùng Mặc Nhiên ở lại. Phiền Lê hôn lên trán Mặc Nhiên, đầy quan tâm hỏi:

“Thân thể gần đây cảm thấy thế nào?”

“Tạ ơn bệ hạ quan tâm, thân thể của ta vẫn tốt lắm.” Mặc Nhiên mỉm cười trả lời, mấy ngày nay Phiền Lê cứ đến liền hỏi thân thể của y như thế nào, y cũng đã quen nên không thắc mắc.

Phiền Lê theo thói quen đưa y ôm đến trên đùi, cầm lê phiến đưa lên miệng y.

“Ăn ngon không?”

“Ân.” Mặc Nhiên trả lời lấy lệ, Phiền Lê đem nửa phiến còn lại cho vào miệng mình thưởng thức, vừa lòng gật gật đầu, hân lại nói:

“Ngươi nếu muốn ăn thứ gì, cứ việc phân phó thị nữ.”

“Tạ ơn bệ hạ, ta sẽ làm thế.”

“Ngươi nhất định cứ phải dùng loại khẩu khí khách sáo này nói với ta sao?” Phiền Lê có chút oán giận nói.

“Người là vương, ta là thần tử, ta đương nhiên không dám phạm thượng.” Mặc Nhiên cố ý tỏ vẻ chanh chua nói.

“Khẩu khí lúc này của ngươi chính là phạm thượng.” Phiền Lê âu yếm nheo nheo mũi y, hân ôm Mặc Nhiên ngồi thêm một hồi lâu, hai người ngẩn ngơ nhìn ra bên ngoài cửa sổ, một câu cũng không thốt lên, cho đến khi sắc trời dần tối. Phiền Lê lúc đó mới buông Mặc Nhiên ra, nói.

“Thời gian cũng không còn sớm, ta đi trước tắm rửa.”

“Ân.” Mặc Nhiên nhìn theo hân rồi đi.

Tâm tư vốn thận trọng của Mặc Nhiên càng ngày lại càng phát hiện thêm một số chuyện không hợp lý. Phiền Lê dục vọng vốn phi thường mãnh liệt, lúc trước hân một lúc vừa đến sẽ ôm lấy y hôn, hôn đến khi y không thở nổi, sau đó sẽ đem y phục cởi sạch, dùng sức đưa y áp đảo, làm đến năm sáu lần mới có thể tỉnh táo lại, mỗi lần như thế hai người đều là hoan ái đủ rồi mới cùng nhau đi tắm rửa.

Hiện tại thì sao? Phiền Lê luôn thật cẩn thận ôm lấy y, nhẹ nhàng mà hôn y, giống như là đang bảo vệ một thứ đồ thủy tinh mong manh dễ vỡ, mạnh mẽ một chút cũng không dám, hơn nữa hân cứ nhiên suốt một tháng không có muốn cùng y cầu hoan, cũng không đi tìm phi tử khác. Đây đối với Phiền Lê luôn dục vọng mãnh liệt mà nói, quả thực quá bất thường!

Rốt cuộc người này đang suy tính cái quỷ gì? Mặc Nhiên hoàn toàn mờ mịt.

Lại qua một tháng, trong khoảng thời gian này, Phiền Lê vẫn như trước mỗi ngày đều phái người đưa trái cây đến cho y, hân mỗi đêm vẫn cùng Mặc Nhiên, vẫn không đụng chạm y, mà Mặc Nhiên, đối với hành vi kỳ quái của Phiền Lê vẫn như trước không có chút manh mối.

Một ngày, hai người đang ngồi ở bên bàn thưởng thức món ăn mới của trù tử (đầu bếp), Mặc Nhiên bỗng nhiên cảm thấy trong cổ họng dâng lên một trận vị chua, y ném vội chiếc đĩa, xanh cả mặt che miệng đi vội ra ngoài.

“Mặc Nhiên!” Phiền Lê lo lắng đi theo.

Mặc Nhiên ghé vào lan can bắt đầu nôn, Phiền Lê nhìn đến y đang khổ sở, trong mắt lại lóe lên một tia cuồng hỉ (mừng như điên). Vài thị nữ chạy vội tới bên người Mặc Nhiên, quan tâm tị lại xung quanh y.

“Công tử? Công tử ngài không có việc gì đi?”

“Chẳng lẽ là đồ ăn có vấn đề?”

“Không thể nào công tử? Ngài có khó chịu lắm không?”

Phiền Lê vẫy lui các nàng, hân đi đến bên Mặc Nhiên thật vất vả mới ngừng nôn, lấy ra khăn tay lau miệng cho y.

“Mặc Nhiên, ngươi cảm thấy thế nào?”

Mặc Nhiên lau đi giọt nước nơi khóe mắt, xoa xoa bụng nói. “Không có gì, gần đây cơ thể cứ luôn thế này, vô duyên vô cớ muốn nôn.”

“Người gần đây thường xuyên như vậy? Như thế nào không nói với ta?” Phiền Lê thái độ vô cùng khản trương.

“Ta cứ nghĩ chỉ một lát là sẽ khỏi.”

“Đừng nói nữa, lại đây, mau trở về nghỉ ngơi.” Phiền Lê đỡ y trở lại phòng, cũng phân phó thị nữ đi thỉnh ngự y. Ngự y rất nhanh liền tới, bắt mạch cho Mặc Nhiên. Hân nghe mạch đập của Mặc Nhiên, sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt.

“Chuyện... chuyện này không có khả năng a...” Ngự y không thể tin được buông tay ra, hân nhìn nhìn biểu tình trên mặt Phiền Lê, đối phương tuyệt không kích động, ngược lại còn mang bộ dáng vui mừng không kiềm chế được. Ngự y rất nhanh liền hiểu được, hân đứng lên, hướng Phiền Lê cùng Mặc Nhiên cúi đầu cung kính.

“Chúc mừng bệ hạ, chúc mừng Mặc Nhiên công tử.”

Phiền Lê đương nhiên tiếp nhận lời chúc mừng của ngự y, chỉ có Mặc Nhiên không hiểu ra sao.

“Đại phu, người chúc mừng ta cái gì? Có chuyện gì sao?”

Ngự y đưa ánh mắt bất an về phía Phiên Lê, cẩn thận hỏi: “Bệ hạ muốn lão thần nói ra hay không?”

“Người nói đi.” Phiên Lê gật đầu.

Ngự y thanh thanh yết hầu, khó xử mở miệng: “Chuyện đó.. Mặc Nhiên công tử, ngài... ngài đã mang thai...”

Phản ứng đầu tiên của Mặc Nhiên là trí óc trống rỗng, y ngẩn ngơ một hồi, rồi mới mờ mịt chỉ vào chính mình.

“Mang thai? Ta?”

Ngự y dưới ánh mắt khuyến khích của Phiên Lê, tiếp tục nói: “Đúng vậy! Ngài đã mang thai hai tháng.”

Mặc Nhiên cười rộ lên, y phát phát tay nói: “Đại phu, ngài đùa giỡn cũng có điểm thái quá, ta là nam nhân a, như thế nào có thể mang thai.”

Y vừa nói vừa nhìn biểu tình của Phiên Lê cùng ngự y, bỗng dần dần ý thức được, chuyện này là thật! Những bí ẩn lúc trước toàn bộ đều đã có đáp án! Hoá ra đây chính là nguyên nhân Phiên Lê hành động khác thường!

Mặc Nhiên sa sầm mặt, quay qua trừng mắt nhìn Phiên Lê, giống như dùng ánh mắt tra vấn đối phương. “Người mau cho ta một lời giải thích!” Phiên Lê vẫy lui ngự y cùng thị nữ, hần kéo một cái ghế, ngồi xuống trước giường Mặc Nhiên.

“Nói, sao lại thế này?” Mặc Nhiên khẩu khí đã lạnh đến mức cơ hồ muốn kết băng, cho dù lúc trước y có giả vờ khéo đến mức nào, tới thời điểm này cũng không thể tiếp tục hồi phục trở lại. Phiên Lê không đem sự tức giận của y để vào mắt, thản nhiên nói:

“Có còn nhớ đêm đó, ta cho người uống rượu Mai tử?”

Ký ức về đêm hôm đó từ trong đầu Mặc Nhiên nhanh chóng hiện ra, y trầm giọng hỏi: “Là thứ đồ vật kia làm cho ta mang thai?”

“Đúng vậy, người nuốt vào không phải là hạt mai tử, mà là ‘Dục thần chi quả.’”

“Dục thần chi quả?” Mặc Nhiên không biết đến cái tên xa lạ này.

Phiên Lê thuật lại truyền thuyết về Dục thần chi quả: “Mẫu thân của Thiên đế đầu tiên là Sinh dục chi thần – tên là Cai Á, nàng sau khi sinh hạ Thiên đế, liền đem cuống rốn chôn ở trong đất. Vì thế, có một gốc cây hấp thụ tinh hoa của cuống rốn mà sinh trưởng, cứ mỗi năm mười năm, trên cây sẽ mọc ra một quả, quả này tiếp tục hấp thụ tinh hoa, một trăm năm sau mới có thể hoàn toàn chín. Vô luận nam nữ, chỉ cần đem quả chín đó hái xuống, nuốt vào trong bụng, nếu cùng nam tử kết hợp, có thể hoài thai.”

Mặc Nhiên lắng nghe, sắc mặt càng lúc càng khó coi, y hoả mạo tam trường (nổi trận lôi đình) đứng phắt dậy.

“Chết tiệt! Ta cho người đi tìm phi tử khác sinh hài tử, người lại đem cái tư tưởng không chính đáng đó đổ lên đầu ta?! Còn đem cái gì mà dục thần chi quả làm ra chuyện này! Người quả thực đáng ghét!!!” Mặc Nhiên kích động đến mức loạn mắt.

“Ta chính là không muốn làm cho phi tử khác sinh hài tử cho ta, ta chỉ muốn người sinh!” Phiên Lê giận dữ phủ nhận.

“Ta là nam nhân!” Mặc Nhiên một quyền đánh vào cột trụ bên giường.

“Là nam nhân thì sao?” Phiên Lê cao giọng hỏi.

“Ta là Hồ vương ——!” Mặc Nhiên cũng cao giọng thét giận, điều khiến y lưu tâm nhất chính là điều này, y vốn là vua của một giới, cư nhiên lại phải vì một nam nhân khác mà sinh con?! Tôn nghiêm của y không thể cho phép chuyện hoang đường như thế này xảy ra!

“Người không phải!” Phiên Lê lãnh khốc nhắc cho y nhớ. “Người là phi tử của ta!”

“Phi tử trong hậu cung của người có đến hàng ngàn hàng vạn! Không cần thiết phải tính cả ta vào đó!”

“Ta muốn người! Ta chỉ muốn một mình người!” Phiền Lê áp qua ôm lấy y, bị Mặc Nhiên chán ghét né tránh.

“Nhưng ta không muốn! Người vì cái gì mà không thể đi tìm một nữ nhân thuận ý mình?!” Mặc Nhiên chỉ ra ngoài cửa gào lên: “Bên ngoài có cả một đám nữ nhân chờ được người lâm hạnh! Các nàng đều tranh nhau để được vì người sinh hài tử! Người như thế nào liền không nhìn tới các nàng!”

“Ta chỉ muốn người sinh, không được hay sao?!” Phiền Lê hốc mắt đỏ lên, bước qua ôm lấy Mặc Nhiên. “Duy nhất chỉ muốn có người!”

Mặc Nhiên ở trong lòng hấn ra sức giãy giụa, dùng lực đánh mạnh vào ngực hấn. Phiền Lê sợ Mặc Nhiên quá kích động có thể thương tổn chính mình, không thể không buông tay ra.

“Ta sẽ không sinh hài tử cho người! Ta sẽ không nghe theo người bài bố!” Mặc Nhiên kích động rít gào, Phiền Lê bị thái độ kháng cự của y khiến cho lửa giận bắt đầu bốc lên, hấn cũng thét lên đáp trả:

“Người cư nhiên lại chán ghét con của chúng ta như vậy?!”

Mặc Nhiên thừa dịp hấn phân tâm, quay người chạy vội đến chỗ để bình hoa. Y cầm chiếc bình hương vào cạnh bàn ra sức đập mạnh, xoảng một tiếng, chiếc bình hoa vỡ vụn chỉ còn lại phần cổ bình.

“Chúng ta không có hài tử! Hấn sẽ không tồn tại!” Mặc Nhiên nói xong, cầm lấy mảnh vỡ bén nhọn, dùng sức hướng bụng của mình đâm vào!

“Mặc Nhiên!”

Khi mảnh vỡ chỉ còn cách bụng khoảng nửa tấc, bụng Mặc Nhiên đột ngột toả ra một vòng kim quang, tựa như bình phong đem hung khí trên tay y phá cho vỡ nát. Mặc Nhiên chết lặng, hết nhìn bàn tay trống rỗng lại nhìn qua cái bụng của mình. Phiền Lê tựa hồ đã sớm dự liệu được sẽ phát sinh loại sự tình này, hấn vừa mới nhìn thấy Mặc Nhiên tự hại chính mình mà kinh động, giờ cũng không gấp gáp tiến lên.

“Người không thể giết được hấn.” Phiền Lê biểu tình lạnh lùng nói: “Hấn là hài tử của ta, ngay từ khoảnh khắc bắt đầu tồn tại, trên người đã có thánh quang bảo hộ, ai cũng không thể thương tổn hấn!”

Mặc Nhiên tức giận nhìn Phiền Lê, vẫn chưa từ bỏ ý định lại hướng bụng mình đánh một quyền, băng! Vòng kim quang lập tức đánh bật nắm tay của y. Y cố hết sức đánh vào bụng, bàn tay dù bị thương thâm tím cũng không để ý. Phiền Lê đứng nhìn không được, liền bước qua nắm chặt lấy tay Mặc Nhiên.

“Người đừng cố chấp nữa!” Hấn gầm nhẹ. “Người nhất định phải là mẫu thân của con ta! Hấn vẫn sẽ nằm ở trong bụng của người, cho đến khi được sinh ra!”

“Ta sẽ không sinh hạ hấn!” Mặc Nhiên phẫn nộ gào lên.

“Người không còn lựa chọn nào khác, người không thể không sinh!”

Mặc Nhiên nghiêng rằng, hung hăng nói. “Sau khi sinh hạ, ta liền lập tức bóp chết hấn!”

Phiền Lê biến sắc, hấn không qua tâm Mặc Nhiên đang mang thai, nổi giận hất y ra. Mặc Nhiên bị đẩy va vào bàn, cái bàn nhất thời gãy tan, đủ biết Phiền Lê khí lực lớn đến mức nào.

“Ô!!!” Mặc Nhiên đỡ lấy eo đứng lên, môi cũng vì hành động vừa rồi mà bị cắn rách, chảy ra tơ máu.

“Người...” Phiền Lê lúc này mới kinh giác mình ra tay quá nặng, hấn áy náy bước lên từng bước, nhưng vừa gặp phải ánh mắt oán hận của Mặc Nhiên, hấn lại lui trở về.

Mặc Nhiên khó khăn đứng lên, khắp khiễng bước đến bên giường ngồi xuống. Phiền Lê nhìn cử động của hấn, lòng đau như cắt, muốn đi qua săn sóc, nhưng lại không muốn hạ mình trước. Hấn nhìn Mặc Nhiên một cái, rồi phát tay áo rời đi.

8. Chương 6-1

Một hồi mưa nhỏ qua đi, cả liên đường tràn ngập một bầu không khí tươi mát, hạt mưa còn ngưng kết trên cánh hoa của những bông thuy liên, tựa như những hạt pha lê. Mấy con chuồn chuồn nhỏ chơi đùa ở trong nhụy hoa vàng nhạt, mấy phiến liên điệp (lá sen) xanh biếc như phủ thủy.

Mặc Nhiên ghé vào bên lan can Lương đình, thờ ơ nhìn ra phía xa xa. Đồng nhi cùng một thị nữ khác đi đến phía sau y, Đồng nhi cẩn thận mở miệng:

“Công tử...”

Mặc Nhiên chậm rãi xoay người, các nàng trên tay đều cầm một chiếc hộp gỗ hình bát giác, bên trong bày đầy trái cây mọng nước tươi ngon, còn có một ít tiên đan cùng thần châu.

“Công tử, bệ hạ lệnh chúng thị nữ đem qua, cho ngài bồi bổ thân thể.” Đồng nhi đem hộp chứa tiên đan dâng lên. Mặc Nhiên biểu tình không rõ ràng tiếp nhận, y đem hộp kê lên lan can, cầm lấy một viên trên quý tiên đan nhìn nhìn.

“Đây là tiên đan do Tử Minh tinh quân luyện chế, ăn một viên có thể tục mệnh (sống thêm) ba trăm năm, còn có công hiệu bảo trì thanh xuân y trị bách bệnh...” Đồng nhi đang nói, Mặc Nhiên thỉnh thoảng đưa tiên đan trong tay ném thẳng vào hồ nước.

Đồng nhi cùng thị nữ không hện mà cùng kinh hoảng hô to: “Công tử!”

Mặc Nhiên xem như tiên đan này chỉ là mấy viên kẹo bình thường, cùng với trái cây đem toàn bộ ném xuống hồ nước, khiến đám cá trong hồ tranh nhau đớp ăn, Đồng nhi nhìn mà khóc không ra nước mắt.

“Công tử, tiên đan kia phải một trăm năm mới có thể luyện ra một viên a...”

Thị nữ bên cạnh kéo tay áo Đồng nhi, đối nàng lắc đầu. Đồng nhi than nhẹ, nàng cũng nhận thức được Mặc Nhiên đang bực bội, dù mình có nói gì cũng đều uống công. Các nàng yên lặng lui xuống, Mặc Nhiên dường như để cho hả giận, tiếp tục đem mấy thứ trong hộp ném hết vào trong nước.

Trời đã tối, Mặc Nhiên một mình nằm ở trên giường, từ sau khi cùng Phiền Lê tranh cãi, hắn liên tục năm ngày cũng không trở về. Hắn đại khái là phải đi tìm mấy phi tử ngàn y trăm thuận đi, Mặc Nhiên trong lòng đột nhiên dâng lên một tia cảm giác không vui, bất quá như vậy cũng tốt, dù sao chính mình hiện tại đối hắn cũng chỉ tỏ ra vẻ khó gần, hai người cùng một chỗ sẽ sinh khác khẩu.

Cứ như vậy, gió yên sóng lặng, lại qua vài ngày. Chứng hay nôn của Mặc Nhiên đã dần ổn định lại, bụng của y cũng bắt đầu hơi hơi lớn ra, y bây giờ có thể cảm giác được rõ ràng, một tiểu sinh mệnh đang tồn tại ở trong bụng.

Nhưng mà, y một chút cảm giác tự hào khi được làm mẫu thân cũng không có. Y thống hận sinh mệnh đang ở trong bụng mình kia, y không cho rằng đây là hài tử của mình, đây chẳng qua là thứ gì đó mà Phiền Lê cưỡng ép đưa vào trong cơ thể y! Mặc Nhiên cứ như vậy oán hận thai nhi trong bụng, nhưng y không thể ngăn cản thai nhi đó ngày một lớn dần, không thể tiêu trừ sự hiện hữu của nó. Mặc Nhiên cảm thấy vô lực uể oải vô cùng mà trước tới giờ chưa từng trải qua, cảm giác này so với lúc trước khi Phiền Lê xả đoạn đi biểu trưng nam tính của y, đoạt đi yêu lực của y lại càng thêm khó chịu.

Nhưng mà, vô luận y như thế nào không cam lòng, cũng không thể thay đổi sự việc. Tiếp tục tiêu trầm (sa sút tinh thần) cũng không phải là biện pháp, ở trong khoảng thời gian không có Phiền Lê này, Mặc Nhiên dần dần nghĩ thông suốt...

Y cho gọi Đồng nhi, hỏi hướng đi của Phiền Lê.

“Bệ hạ qua đêm ở đâu?” Đồng nhi thần tình kinh ngạc, đáp: “Bệ hạ vẫn ở trong phòng của ngài qua đêm a.”

“A?” Lúc này đến phiên Mặc Nhiên kinh ngạc.

“Bệ hạ mỗi đêm đều về phòng, có thể là ngài ngủ quá say, không phát hiện đi?”

“Hắn đều đến khuya mới trở về sao?”

“Ân, nghe nói gần đây chính sự tương đối nhiều, bệ hạ đều ở Ngự thư phòng đợi đến khuya mới trở về.”

“Như vậy a...” Mặc Nhiên lẩm bẩm nói, y từ sau khi mang thai, mỗi đêm đều ngủ đặc biệt sâu, hơn nữa buổi sáng vẫn tiếp tục nằm lại trên giường, khó trách không thể phát hiện. Bất quá, như vậy cũng tốt, có thể tiết kiệm thời gian đi tìm hắc.

Sau khi biết được Phiền Lê sẽ trở về qua đêm, Mặc Nhiên đêm đó cố chống lại cơn buồn ngủ, không để cho mình dễ dàng ngủ quên.

Đêm thanh tĩnh, từ phía hồ thi thoảng truyền đến tiếng cá nhảy lên mặt nước, những ngôi sao bầy sắc ở trên nền trời đen như nhung không ngừng chuyển động. Mặc Nhiên hết đợi lại chờ, nằm thật lâu, đến lúc cơ hồ bị cơn buồn ngủ bắt đầu xâm chiếm, ngoài cửa rốt cuộc truyền đến tiếng bước chân.

Cạch —— một tiếng động vang lên, cánh cửa bên ngoài nhẹ nhàng bị đẩy ra, Mặc Nhiên tinh thần bắt đầu chấn động, bất quá y vẫn như trước khép lại hai mắt, tiếp tục duy trì tư thế ngủ đưa lưng về phía cửa.

Phiền Lê đóng cửa lại, đi vào tiểu hoa thính (phòng nhỏ) ở giữa cửa và phòng ngủ. Hắc ngồi ở đó một lát, tiếp theo lại đi vào phía sau bình phong. Mặc Nhiên nghe thấy tiếng loạt soạt, phỏng chừng hắc đang thay y phục. Phiền Lê sau khi thay xong, cuối cùng cũng đi đến bên giường. Hắc nhấc lên một góc chăn, động tác khê khàng đưa lưng về phía Mặc Nhiên đang nằm trên giường.

Sau khi Phiền Lê nằm xuống, Mặc Nhiên liền trở mình qua ôm lấy hắc. Phiền Lê cảm giác được tay của đối phương từ sau ôm lấy ngực mình, toàn thân không khỏi run lên. Trán của Mặc Nhiên dụi dụi vào lưng hắc, Phiền Lê thấp giọng hỏi: “Đánh thức người sao?”

Mặc Nhiên ôm vai Phiền Lê kéo hắc xoay người lại, làm nũng ghé vào trước ngực Phiền Lê, lại ngẩng đầu hôn lên môi hắc. Phiền Lê thở gấp một tiếng, liền ôm ghì lấy Mặc Nhiên.

“Người không tức giận sao?” Hắc nhẹ giọng hỏi.

“Ta mới muốn hỏi người... Người không giận ta sao?” Mặc Nhiên đem toàn bộ thân thể đặt ở phía trên người hắc.

Phiền Lê lắc đầu, đau lòng vuốt ve khoé môi y. “Ta ngày đó quá thô bạo, không thương tổn đến người đi?”

“Không có...” Mặc Nhiên nhăn nhăn mũi. “Nhưng bây giờ mới hỏi, có phải là đã quá muộn hay không?”

“Thực xin lỗi...”

Lời này cứ nhiên từ miệng Phiền Lê miệng nói ra, Mặc Nhiên có chút kinh ngạc ngẩng đầu, Thiên đế vốn cao ngạo này, cứ nhiên sẽ nói “Thực xin lỗi”?

Mặc Nhiên rất nhanh đem sự ngạc nhiên trong lòng áp chế, y mỉm cười vô cùng quyến rũ, trườn cười lên người Phiền Lê, tiểu mông đè lên hạ thể của hắc bắt đầu cọ sát. Phiền Lê lập tức hít một hơi thật sâu, hắc ôm lấy eo Mặc Nhiên, trầm giọng: “Đừng cử động!”

“Vì cái gì? Nơi này của người đã rất nóng...” Mặc Nhiên khiêu khích lấy tay nắm lấy dục vọng bắt đầu thay hình đổi dạng của hắc.

“Không được...” Phiền Lê khắc chế đem tay y bỏ ra, hắc chịu đựng dục hỏa nói: “Người... người đang mang thai, không thể...”

“Chính là người đã rất nhiều ngày không có làm đi?” Mặc Nhiên động thủ tháo xuống đai lưng của hắc. “Nhấn nhịn lâu sẽ sinh bệnh a...”

Hai tay y cầm lấy dục vọng đã hơi cương của Phiền Lê, dùng chính cái mũi yêu kiều của mình cọ lên mặt ngoài thô ráp.

“Mặc Nhiên...!” Phiền Lê thanh âm bắt đầu run rẩy.

Mặc Nhiên vùi đầu xuống dưới, đôi mắt như có nước của y quyến rũ nhìn Phiền Lê.

“Nếu phía dưới của ta không thể dùng, ta sẽ dùng thứ khác a...” Y nói xong liền hé môi, dùng lưỡi liếm lấy vật cứng từ dưới lên trên.

“Ah...” Phiên Lê khoan khoái mà thở hào hển, đầu lưỡi linh hoạt của Mặc Nhiên đem dục vọng của hắn liếm đến ướt sũng, ngay cả hai tiểu cầu phía dưới cũng không buông tha.

“Vừa lớn vừa cứng quá a... Ngon thật...” Mặc Nhiên lời nói động tình, hai tay y giữ lấy dục vọng của đối phương, chậm rãi đem nó hàm nhập vào trong miệng.

“Ân...” Phiên Lê cảm giác tinh khí của mình đều bị bao vây ở trong khoang miệng ẩm áp ẩm ướt, hắn không nhìn được xoay trở phần thắt lưng, Mặc Nhiên đã bắt đầu đùa giỡn với thứ kia. Y mỗi lần đều làm cho vật cứng kia sáp nhập thật sâu trong cổ họng, lại dùng sức hút lấy nó, để nó chậm rãi rút ra, thời điểm sắp rút ra lại dùng đầu lưỡi liếm một vòng ở phía đỉnh.

Khẩu kỹ cao siêu của Mặc Nhiên làm cho Phiên Lê vừa thở gấp vừa rên rỉ, khiến hắn chỉ cảm thấy trong cung không có một phi tử nào sánh được với y. Mặc Nhiên liếm mát càng lúc càng nhanh, vật cứng thật lớn ở trong miệng y gấp gáp vào ra, sự đụng chạm phát ra những thanh âm dâm mỹ...

Phiên Lê giữ lấy đầu Mặc Nhiên, nhắc phần thắt lưng để tiến vào sâu hơn, hạ thân hắn một trận rung động, hắn gầm nhẹ: “Ân... Không được... A...”

Một dòng dịch thể sền sệt bắn vào trong miệng Mặc Nhiên, tuy rằng đây là lần đầu tiên y dùng miệng nuốt, nhưng mùi vị này cũng không đến nỗi khó nuốt như y dự đoán. Y nuốt động yết hầu, đem tinh hoa của Phiên Lê toàn bộ nuốt vào. Một chút dịch thể nuốt chưa hết chảy tới trên đầu ngón tay, Mặc Nhiên lại dùng lưỡi liếm đi.

“Hô... Hô...” Phiên Lê vừa thở hào hển vừa nhìn Mặc Nhiên nuốt lấy tinh hoa của chính mình, hắn cảm thấy hạ thể lại bắt đầu nóng lên. Hắn ôm ghì lấy Mặc Nhiên, mãnh liệt hôn y, khiến cho dịch thể sót lại bên môi lại chảy xuống.

Phiên Lê một bên hôn môi Mặc Nhiên, hai tay lại không an phận luồn xuống dưới vuốt ve tiểu mông mịn màng của y.

“Ta... Ta rất muốn đi vào...” Hắn dán chặt lấy môi Mặc Nhiên, khổ sở nói.

“Không được a, ta đang mang thai, không phải sao?” Mặc Nhiên dịu dàng cười, bắt quá động tác kế tiếp của y chính là cởi bỏ y phục của chính mình, rồi xoay lưng lại, hướng Phiên Lê cong cong tiểu mông lên.

“Nếu không thể tiến vào, ta dùng chân giúp người cặp lấy, được không?” Mặc Nhiên quynh rũ nói xong, còn lắc lắc cái mông. Phiên Lê lập tức như ngựa hồ cảm dương (Đê đói hồ khát =.) áp sát đi lên, đem dục vọng nóng bỏng cắm vào khe hở giữa hai đùi Mặc Nhiên, bắt đầu mãnh liệt chuyển động...

Kể từ đêm hôm đó, hai người lại khôi phục quan hệ ngọt ngào như trước. Chỉ cần biểu hiện của Mặc Nhiên hơi thuận theo một chút, nhiệt tình một chút, Phiên Lê liền nguyện ý đào tâm oạt phế (móc ruột móc gan, hết lòng hết dạ =.) để khiến y vui lòng.

Bụng của Mặc Nhiên ngày một lớn, hiện tại Phiên Lê mỗi ngày trở về đều làm một việc là chạy vội tới trước mặt Mặc Nhiên ngồi xuống, đem tai kề sát bụng y để nghe thai âm.

“Như thế nào còn chưa có thanh âm...” Phiên Lê buồn bực.

“Làm sao nhanh như vậy.” Mặc Nhiên đem đầu của hắn đẩy ra một chút, Phiên Lê nhìn chằm chằm bụng của y, hai mắt chớp động một chút, hắn có thể xuyên qua bụng nhìn đến tình trạng của thai nhi.

“Nhìn giống như một tiểu ngư...” Hắn nói.

“Không thể nào, chẳng lẽ ngươi là ngư tinh?” Mặc Nhiên đùa trêu.

“Không phải... Tựa hồ... Lại có điểm giống thỏ tử...” Phiên Lê nghiêng đầu, mở to mắt nhìn.

“Vây cũng không tốt, ta rất thích ăn thịt thỏ mà.” Mặc Nhiên bĩu môi.

“Để ta lại nghe thêm một chút.” Phiên Lê giống như ba ba ngốc đem mặt hướng đến trên người Mặc Nhiên, khiến cho đám thị nữ đứng hầu một bên không nhìn nổi cười, Mặc Nhiên đang lúc lơ đãng lộ ra tươi cười, không biết làm sao liền vỗ nhẹ đầu của hắn. Phiên Lê yêu vô cùng cảm giác ẩm áp này, hắn chỉ hy vọng cảm giác này có thể kéo dài đến vĩnh viễn...

“Mặc Nhiên, ta muốn sắc phong ngươi làm Thiên hậu.”

Hai người ở trong Lương đình thưởng thức thức được hoa đang nở rộ, Phiền Lê cầm lấy tay Mặc Nhiên, hôn nhẹ lên mu bàn tay nói như thế.

Mặc Nhiên không có vẻ quá kinh ngạc, y chỉ đậm đậm cười (cười nhẹ), Phiền Lê dùng ánh mắt mong chờ nhìn y.

“Ngươi nguyện ý hay không?”

“Nguyện ý.” Mặc Nhiên gật đầu, Phiền Lê không thể tưởng được y lại đáp ứng dứt khoát như thế, hân vui mừng quá đỗi, đem Mặc Nhiên ôm đến trên đùi hôn một trận mãnh liệt.

“Mặc Nhiên... Thật tốt quá...” Hắn giống như một tiểu hải tử, đem mặt vùi vào trong ngực Mặc Nhiên, Mặc Nhiên vuốt tóc hắn, biểu tình vẫn mỉm cười như trước. Phiền Lê từ trước ngực y ngẩng đầu, biểu tình đột nhiên nghiêm túc nói: “Ta muốn đưa cho ngươi thứ này.”

“Àn? Cái gì?”

“Ngươi trước tiên phải nhắm mắt lại đã.” Phiền Lê bí hiểm yêu cầu như vậy, Mặc Nhiên nghe lời nhắm mắt lại. Phiền Lê nắm lấy cổ tay trái của y, đem một vật thể lạnh lẽo đeo vào, Mặc Nhiên cảm giác được có vài cỗ năng lượng từ vật kia truyền đến, y vội vã mở mắt ra.

“Này...” Mặc Nhiên không thể tin nhìn chiếc vòng vàng trên tay, thứ được khảm phía trên chiếc vòng cư nhiên là tam cần thạch! Y nhìn chúng, trên mặt không giấu nổi vẻ vui mừng.

“Ta biết ngươi vẫn muốn lấy thứ này về.” Thanh âm của Phiền Lê rất cuộc cũng khiến y có phần bình tĩnh lại, Mặc Nhiên vuốt ve ba viên bảo thạch bị đánh mất nhưng nay tìm lại được, nhất thời nói không nên lời.

“Ngươi lần đó nói muốn quay lại Tử Ngộ cung, kỳ thật là muốn tìm chúng phải không?” Nguyên lai Phiền Lê đã sớm nhìn thấu ý đồ của y, Mặc Nhiên có điểm ngượng ngùng cười cười.

“Thực là cái gì cũng không thể gạt được ngươi.” Y thành thật thừa nhận.

“Kỳ thật ngươi có đi cũng vô dụng, bởi vì ta đã sớm đem chúng vớt lên.”

“A...”

Phiền Lê nhu tình như nước nhìn Mặc Nhiên, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve hai má của y.

“Tử Ngộ cung hiện tại đã cải kiến (xây lại), liên trì vốn rất lớn, ta muốn đem phòng ở mở rộng thêm, sau khi hoàn tất nghi thức đăng cơ, chúng ta lại quay về đó ở, được không?”

“Được.” Dù sao tam cần thạch đã tới được tay, có quay lại Tử Ngộ cung hay không, Mặc Nhiên cũng không cần. Y không quên lấy lòng cười nói: “Bệ hạ, thật sự phi thường tạ ơn người.”

Phiền Lê lại ôm lấy y, Mặc Nhiên ôm sau lưng của hắn, khuôn mặt tựa vào trên vai Phiền Lê, lộ ra một nét cười âm hiểm...

9. Chương 6-2

Hai tháng sau, Phiền Lê vì Mặc Nhiên cử hành nghi thức sắc phong chính thức. Toàn bộ nghi thức diễn ra trong năm ngày, quá trình phi thường phiền phức, ngày thứ nhất niệm kinh, ngày tiếp theo tắm rửa tịnh thân, ngày thứ ba trai giới dâng hương, ngày thứ tư chính thức sắc phong, ngày thứ năm tĩnh mặc mình tưởng, đến cuối ngày mới hoàn tất nghi thức. Trong bốn ngày đầu, đều có thần quan hầu hạ ở bên Mặc Nhiên, chỉ đến ngày cuối cùng, mới yêu cầu Mặc Nhiên một mình ở Hoàng lăng (*) tự mình tĩnh tâm.

Rất cuộc bốn ngày đã trôi qua, hôm nay là nghi thức cuối cùng, trước khi Mặc Nhiên tiến vào Hoàng lăng, Phiền Lê một lần nữa căn dặn:

“Không cần chạy loạn, trong Hoàng lăng nơi nơi đều là kết giới, còn có rất nhiều thông đạo (*) kỳ quái, người chỉ cần ngoan ngoãn ở trong đó, đến khi trời sáng, thần quan sẽ tới đón người.”

“Ta đã biết.” Mặc Nhiên giang tay để thị nữ mặc lễ phục cho y, trên nền trắng của lễ phục có thêu phượng hoàng tung cánh bằng tơ vàng, y bào rộng rãi đem phần bụng đã lớn của y giấu rất khéo. Mặc Nhiên trên người chỉ có ba thứ trang sức – chuỗi lam ngọc mà Phiền Lê tặng y, chiếc vòng tay có khảm tam cần thạch, cùng phượng quan (*) đính đầy bảo thạch đủ sắc ở trên đầu.

“Ta đi.” Mặc Nhiên tiêu sái xoay người, Phiền Lê không nỡ rời đi lại ôm ghì lấy Mặc Nhiên, hôn nhẹ lên môi. Mặc Nhiên để Phiền Lê yên lòng liền vuốt nhẹ mặt hắn, nói nhỏ: “Người đừng lo lắng, chỉ một đêm mà thôi.”

Mặc Nhiên từ tầm mắt nhìn theo của Phiền Lê mà rời đi, theo sau thần quan bước đi trên vân thạch đại đạo nối liền với Hoàng lăng. Phiền Lê nhìn theo bóng dáng xa dần của Mặc Nhiên, trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm chẳng lành không chịu tiêu tán, hắn hướng thần tướng ngoài cửa nói:

“Hảo hảo trông coi, trong Hoàng lăng có động tĩnh gì, lập tức hồi báo.”

“Tuân lệnh bệ hạ!” Thần tướng liền bước lên phi hành khí (*) bay đi, lướt qua một kim phát (*) mĩ thanh niên đang tiến đến.

“Bệ hạ.” Hoàn La một đôi lục nhãn (*) mê người hướng Phiền Lê phao chút thâm tình (*).

“Chuyện gì?” Phiền Lê liếc hắn một cái, Hoàn La tao nhã cúi người, nhỏ nhẹ nói:

“Hoàn La cả gan, tuy rằng khánh điển lần này không do Hoàn La chủ trì, nhưng Hoàn La không kìm được mong muốn nhìn thấy bệ hạ...”

“Vậy sao?” Phiền Lê không chút cảm động, lãnh đạm quay lưng rời đi.

Hoàn La này vốn rất lâu trước kia mê luyện hắn, luôn luôn cố ý lấy lòng hắn, cho dù hắn bộ dạng có xinh đẹp, trừ bỏ Mặc Nhiên, nam nhân khác đều không khiến Phiền Lê hứng thú.

“Bệ hạ, thời gian còn sớm, không bằng chúng ta đến Quan tinh tháp (*) ở phía bên kia uống vài chén rượu đi?” Hoàn La vẫn cố mời.

“Không cần.” Phiền Lê không kiên nhẫn trả lời.

“Tiểu thần gần đây có dùng ngọc trì thủy (*) chế ra một loại tiên tửu, đối với năng lực ở “phương diện kia” có tác dụng tăng cường rất tốt a...”

“Phương diện nào?” Phiền Lê đã biết nhưng vẫn hỏi.

“Người đã biết rõ rồi.” Hoàn La e lệ cười.

“Ta không cần loại đồ vật như thế.” Phiền Lê vừa nhắc chân muốn đi, Hoàn La nói thêm một câu:

“Từ trên đỉnh Quan tinh tháp có thể nhìn đến toàn bộ Hoàng lăng, bệ hạ nếu lo lắng nương nương ở trong đó một mình, có thể...”

Hắn còn chưa nói xong, Phiền Lê cước bộ liền ngừng lại. Hoàn La thấy hắn xoay người, lập tức mặt lộ vẻ tươi cười.

“Bệ hạ, thỉnh cùng tiểu thần đến đó...”

Thần quan đưa Mặc Nhiên vào trong một toà miếu được xây bằng bạch ngọc, miếu này không có vách tường, mà được mấy cây cột lớn chống đỡ, phía trên đỉnh mở ra một cái động hình tròn, trên mặt đất đối diện lại có một thủy trì (*) có kích thước tương tự, bên cạnh thủy trì bày ba bức tượng nữ thân, ở giữa chính là tượng của Thiên hậu đời thứ nhất được tạo tác từ thủy tinh, sương khói từ dưới thủy trì phiêu động bay lên.

“Thiên hậu nương nương, đêm nay ngài phải ở trong đây, tình mặc mình tưởng, tiểu thần xin cáo lui.” Nhóm thần quan đối Mặc Nhiên hơi cúi người rồi rời đi.

Mặc Nhiên không có ngồi xuống tĩnh tâm mình tưởng, y đi một vòng quanh pho tượng của Thiên hậu đời thứ nhất, khẽ nhếch môi cười, chạm vào phượng quan trên đầu, lẩm bẩm:

“Thiên Hậu nương nương tôn quý a, người đại khái cũng không ngờ được, phượng quan dành cho Thiên Hậu cư nhiên lại được đội bởi một nam nhân đi? Hơn nữa nam nhân này lại là một Bích Động yêu hồ đề tiện phóng đảng...”

Mặc Nhiên nói xong, sắc mặt trở nên âm lãnh.

“Thật đáng tiếc, ta tuyệt không muốn làm cái gì Thiên hậu, lại càng không muốn sinh con dưỡng cái cho một nam nhân, loại sự tình này vốn nên do nữ nhân đảm đương mới phải... Ta nửa điểm hứng thú cũng không có.”

Mặc Nhiên ngừng lời, động thủ đem phượng quan tháo xuống, rồi bay đến trước pho tượng, đặt phượng quan lên đỉnh đầu tượng.

“Trả lại cho người...” Mặc Nhiên nói nhỏ, y sau khi đáp xuống đất, đầu tiên là tháo bỏ chuỗi lam ngọc trên cổ, y nhìn nhìn đoá Bạch liên bên trong viên lam ngọc, tựa hồ xuyên qua nó nhìn đến nam tử yêu thích liên hoa kia.

“Thiên đế... Thật có lỗi, ta không thể làm đoá Bạch liên hoa mà người yêu nhất, cả trong lẫn ngoài của ta chỉ là một màu đen, người nhất định sẽ rất hận ta, huỷ hoại đi của người một mảnh chân tình? Bất quá ta không có biện pháp... Ai khiến người lại đi yêu một nam nhân lãnh khốc vô tình như ta?” Mặc Nhiên tự cười giễu, không chút lưu luyến đem chiếc vòng ném xuống trì thủy.

Tiếp theo, y tháo vòng tay, đem tam cần thạch gỡ ra, y nhẫn nại bấy lâu nay chính là vì ngày này! Mặc Nhiên một lần nữa đem tam cần thạch nuốt vào trong bụng.

Mặc Nhiên đột ngột ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, cảm nhận yêu lực từ tam cần thạch phát ra cuộn cuộn không dứt, trên người y bao phủ một tầng ánh sáng, năng lượng lưu động khắp toàn thân, hình thành một tầng sương khói màu tím không ngừng du động. Mặc Nhiên nắm chặt tay, đột nhiên mở to hai mắt.

Một trận rung động rất nhỏ, Mặc Nhiên đem phù chú nơi hạ thân phá giải.

Cũng trong lúc đó, đang ở Quan tinh tháp uống rượu Phiên Lê bỗng cảm giác được phù chú do chính mình hạ đã bị phá tan, thần sắc hần lập tức biến đổi, hần đặt chén rượu xuống chạy vội tới bên lan can.

“Bệ hạ?” Hoàn La khó hiểu đi đến phía sau hần, Phiên Lê không rời mắt nhìn chăm chăm về hướng Hoàng lăng——

“Ha ha ha ha...” Mặc Nhiên cử động nắm tay, yêu lực của y đã khôi phục hoàn toàn! Biểu trưng nam tính của y cũng đã dài trở lại. Chỉ tiếc vẫn không thể đem thai nhi trong bụng vứt bỏ, bất quá hiện tại có thể tạm thời không quan tâm.

Nơi này Mặc Nhiên một khắc cũng không muốn nán lại, y lập tức bay vút lên, như lưu tinh (*) nhanh chóng bay xuyên qua kết giới giăng khắp nơi trong Hoàng lăng. Phiên Lê ở Quan tinh tháp bên kia thấy được tầng sáng trên người Mặc Nhiên, hần hét lớn một tiếng “Đáng chết!”, nổi giận từ trên tháp nhảy xuống, bay thẳng qua Hoàng lăng.

Nhóm thần tướng canh giữ ở ngoài Hoàng lăng cũng cảm giác được yêu khí của Mặc Nhiên đã biến đổi, bọn họ đều bước lên phi hành khí đuổi theo.

“Nương nương!” Thần tướng ở phía sau Mặc Nhiên cao giọng quát to. “Mạt tướng không muốn thương tổn ngài! thỉnh ngài dừng lại!”

Mặc Nhiên vừa bay vừa quay đầu lại, y cười lạnh, từ trong lòng bàn tay bắn ra một đạo tia sáng, đám thần tướng tránh không kịp, phi hành khí dưới chân bị đánh vỡ tan. Mặc Nhiên nhanh chóng bỏ xa bọn họ, mắt vừa thấy lối ra khỏi Hoàng lăng, một thân ảnh đột nhiên đáp xuống trước mặt — Phiên Lê? Mặc Nhiên kinh hách thoái lui, đối phương nhanh chóng xuất ra một sợi dây màu vàng đem y trói lại.

Mặc Nhiên hung hăng trừng mắt nhìn Phiên Lê, cùng hần đấu sức.

“Người quả nhiên chạy trốn!” Phiên Lê nổi trận lôi đình thét giận, dùng sức kéo lấy sợi dây, nhưng yêu lực của Mặc Nhiên đã khôi phục, không dễ dàng bị hấn kéo qua.

“Ha! Nếu biết rõ ta sẽ trốn, tại sao còn muốn đem tam cần thạch đưa ta?” Mặc Nhiên châm chọc hỏi.

Phiên Lê trên mặt hiện lên phức tạp biểu tình, vừa phẫn nộ vừa bi thương, mà phần nhiều chính là thất vọng cùng thống khổ. Hắn ngay từ đầu đã biết Mặc Nhiên chỉ lừa gạt mình, hắn biết đối phương chính là đang diễn trò, hắn biết sự dịu dàng của đối phương đều là giả dối! Thật đáng buồn chính là, hắn lại tình nguyện để cho Mặc Nhiên lừa hắn cả đời, hy vọng Mặc Nhiên diễn giả thành tình thật rồi sẽ yêu hắn. Đem tam cần thạch trả lại cho y, chính là một hồi đánh bạc. Hắn lấy cái này để thử Mặc Nhiên, để xem đối phương liệu có vì thâm tình của mình mà cảm động, hay là lộ ra chân diện, đem hảo mộng của hắn bóp nát.

Kết quả hiện tại, hắn đã thua!

“Vô luận thế nào, người phải sinh hạ hài tử của ta.” Phiên Lê nghiêng răng nói. “Ta tuyệt đối sẽ không để cho người rời khỏi ta!”

“Để xem người có năng lực đó hay không đã.” Mặc Nhiên cười lạnh, thù mới thêm hận cũ, sự tức giận của y cũng không kém gì Phiên Lê. “Ta lần này sẽ không tái bại bởi người!”

Yêu lực của Mặc Nhiên bắt đầu bộc phát, trên người nhanh chóng xuất hiện một lớp hắc mao dày rậm, khuôn mặt kiêu diễm hóa thành gương mặt của dã thú. Phiên Lê kinh hãi, lập tức ghì chặt lấy sợi dây, Mặc Nhiên biến thành hắc hồ ly, y đột nhiên gào lên, sợi dây đứt bung một tiếng, Phiên Lê cũng bị đánh bay ra ngoài.

Đám thần tướng tiến lên, đang muốn vây lấy y, Mặc Nhiên há miệng hồng, phát ra mãnh liệt sóng âm, lỗ tai của thần tướng nhất thời phun ra huyết, bọn họ ôm lấy tai ngã xuống trên mặt đất, thống khổ lẫn lộn.

Phiên Lê không sợ sóng âm, hắn hướng Mặc Nhiên bay thẳng qua, Mặc Nhiên lắc động thân mình, chiếc đuôi lớn nhanh chóng biến thành chín nhánh, lớp lông phía trên đuôi biến thành vô số kim châm dài nhọn hướng Phiên Lê bắn tới. Phiên Lê triển khai lớp chắn, kim châm phóng tới bị hút lấy như thể cắm vào trong nước, mặt ngoài lớp chắn hình thành một vòng gợn sóng nhỏ.

Phiên Lê lao lên, chiếc đuôi sau lưng Mặc Nhiên lập tức vung lại, Phiên Lê bắt lấy chiếc đuôi, dùng sức quăng mạnh, Mặc Nhiên cả người bị ném lên, đụng vào cột trụ phía trên của Hoàng lăng, cột lập tức bị gãy. Mặc Nhiên ngã xuống, đuôi vì va chạm mạnh mà khôi phục trở lại một cái.

“Mặc Nhiên!” Phiên Lê sợ thương tổn đến y, vội vã đáp xuống trước mặt y, hắn đang muốn tiến lại xem xét, Mặc Nhiên đột nhiên mở miệng cắn về phía hắn, Phiên Lê nhanh chóng tránh được đầu, nhưng vẫn bị cắn vào bả vai.

“Mặc Nhiên!” Phiên Lê dùng sức khai mở cái miệng của y, Mặc Nhiên cắn phi thường dùng sức, răng nhọn chạm đến cả xương cốt bên trong. Lúc này Phiên Lê chỉ cần ở trên bụng y đánh một quyền là có thể thoát, nhưng Phiên Lê như thế nào cũng không hạ thủ được.

Hắn không nỡ ra tay, Mặc Nhiên cũng không thoái nhượng. Chiếc đuôi lớn của Mặc Nhiên cuộn lại, hung hăng quấn chặt lấy thắt lưng của Phiên Lê. Phiên Lê bả vai bị cắn, phần eo bị siết, hắn thống khổ khụ ra một búng huyết.

“Mặc Nhiên...” Phiên Lê vẫn tiếp tục cố khai miệng y ra..

Ánh mắt lạnh như băng của Mặc Nhiên bỗng nhiên hiện lên một tia không đành lòng, y từng khai cái miệng, dùng đuôi cuốn Phiên Lê ném tới trên vách tường. Rầm!! Ở trên tường nơi Phiên Lê va phải xuất hiện một cái hố to.

Trước khi Phiên Lê kịp đứng lên, Mặc Nhiên đã nhanh chóng bay đi. Phiên Lê chống thân mình đứng dậy, hắn không quan tâm đến việc chữa thương, thét gọi thần tướng:

“Đuổi theo!!”

Thần tướng vội vã đạp mây truy đuổi, nhưng tốc độ của mây dù sao cũng kém phi hành khí, bọn họ chỉ có thể bám theo Mặc Nhiên ngoài nửa dặm, muốn tiến gần hơn cũng không có biện pháp.

Một thần tướng chợt lóe linh quang, hần xuất ra bảo vật ở bên hông, hướng Mặc Nhiên tung ra một tấm lưới lớn. Mặc Nhiên nghe được tiếng gió rít phía sau, lập tức tránh ra. Tuy tấm lưới của thần tướng này chỉ hất vào khoảng không, nhưng các thần tướng khác cũng lập tức làm theo, bọn họ đều xuất ra bảo vật, rải thiên la địa võng, Mặc Nhiên né tránh càng lúc càng chật vật, hình thể hiện tại của y quá lớn, rất dễ dàng bị bắt!

Mặc Nhiên quyết đoán biến trở về nhân hình. Nhưng nhân hình nếu bay so với hình thái hồ ly sẽ chậm rất nhiều, mắt nhìn thấy nhóm thần tướng nhóm sắp bay đến, tuy rằng khoảng cách của thiên giới nói ra còn rất xa, nhưng Mặc Nhiên không còn đường lui! Y hướng về đám mây mù phía dưới bay thẳng tới. Y bay chưa được bao lâu, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một cơn lốc xoáy màu tím tối tăm, Mặc Nhiên không kịp suy nghĩ liền bay qua. Lốc xoáy kia đem y hút vào, Mặc Nhiên cảm thấy toàn thân đều bị điện lưu kích trúng, y cả người tê dại, thân thể đau đớn như bị xé rách.

Nhóm thần tướng bay đến trước lốc xoáy, không ai biết lốc xoáy này thông tới nơi nào, bọn họ cũng không dám đi tiếp.

“Hiện tại phải làm sao?” Một thần tướng bất an hỏi.

“Đành phải quay về bẩm báo Thiên đế...”

“Thiên đế biết chúng ta không đuổi theo, nhất định sẽ nổi giận.”

“Bằng không, người thử đi vào trong lốc xoáy xem...”

Đám người mang chút sợ hãi nhìn nhau, ai cũng không dám hành động, cuối cùng, bọn họ vẫn là lựa chọn quay trở lại.

—

Mình lại quay về với cách chú giải quen thuộc:”)

Hoàng lăng (*) – Lăng mộ của Hoàng tộc

phượng quan (*) – mũ phượng

thông đạo (*) – đường đi

phi hành khí (*) – là cái để bay í, chắc giống Càn đầu vân nhưng hem phải mây

kim phát (*) – tóc vàng

lục nhãn (*) – mắt xanh

phao chút thâm tình (*) – liếc mắt đưa tình thì đúng hơn =.=

Quan tinh tháp (*) – Tháp ngắm sao

ngọc trì thủy (*) – nước trong hồ ngọc

thủy trì (*) – ao nước. __.

lưu tinh (*) – sao băng

10. Chương 7-1

Bầu trời phía trên Phù U giới, trong tầng mây u ám nhấp nháy tia chớp màu tím. Xem ra là có người đang đi xuyên qua thông đạo “Hỗn độn chi bích” dẫn tới Phù U giới, thị vệ trong hoàng cung chăm chú theo dõi biến hoá trên không trung. Sau đó không lâu, một thân ảnh phá tan mây mù, hướng mặt đất rơi thẳng xuống. Thời điểm bóng người kia sắp chạm tới mặt đất, hần bỗng nhiên lại bay lên, thẳng hướng hoàng cung bay qua.

Hoàng cung có kết giới bảo hộ, theo lý thuyết thì những kẻ tùy tiện xâm nhập đều bị kết giới hất ra, nhưng người kia lại dễ dàng lướt qua kết giới, bọn thị vệ quá sợ hãi, đều giơ vũ khí lên đem đối phương chặn lại.

“Người không thể đi vào!”

Mặc Nhiên bắt buộc phải đáp xuống, tinh lực của y đã hao phí quá nhiều, trên người đầy những vết thương thâm tím. Ở trên thiên giới y đã bị cuốn vào lốc xoáy, vốn là một thông đạo có thể trực tiếp dẫn tới Phù U giới, nhưng hòa khí kết giới bên trong lốc xoáy so với thông đạo bình thường lại vô cùng mãnh liệt. Mặc Nhiên thời điểm xâm nhập đã bị động thai khí, tuy rằng không đến mức thương tổn thai nhi, nhưng cũng khiến trong bụng một trận quay cuồng, đau đến mức đổ mồ hôi lạnh. Tam cần thạch trong lúc đó cũng vô pháp đem yêu lực bổ sung, y hiện tại căn bản không có khí lực cùng đám thị vệ dây dưa.

“Tránh ra!” Mặc Nhiên quát khê. “Ta rời đi mới hơn nửa năm mà thôi, các người đã không nhận ra ta?” Y thở ra đầy mệt nhọc hỏi.

“Người là ai?” Bọn thị vệ thần tình chẳng hiểu ra sao.

Mặc Nhiên sau một hồi kinh ngạc, y rất nhanh ý thức được vấn đề là ở đâu. Một ngày trên thiên giới chẳng khác nào một năm ở Phù U giới cùng nhân gian, chính mình tuy rằng ly khai hơn nửa năm, nhưng Phù U giới đã qua hơn hai trăm năm! Tất cả đều đã thay đổi, khó trách đám thị vệ này không biết đến y!

“Ta muốn gặp Dã Thiết đại nhân.” Mặc Nhiên nói ra một cái tên mà bọn họ có thể biết.

Dã Thiết là thân tín mà Mặc Nhiên tín nhiệm nhất, vẫn đối Mặc Nhiên trung thành tận tâm, khi Mặc Nhiên rời đi Phù U giới đã phó thác hẳn thay mình xử lý chính vụ. Theo lý mà nói, trong khoảng thời gian hai trăm năm Mặc Nhiên không ở đây, chính sự của Phù U giới đều phải do hắn nắm trong tay.

“Chính là Dã Thiết đại nhân đã...” Bọn chúng còn chưa nói xong, một đạo thanh âm trầm thấp của nam tử truyền đến:

“Phát sinh chuyện gì?”

Tất cả nhìn qua, thấy một gã nam tử tóc trắng mặc hoa phục màu xám đang trầm ổn bước tới. Nam tử thân hình cao lớn, khuôn mặt tuấn lãng, khoé miệng tự tiểu phi tiểu (*) giống hệt Mặc Nhiên.

“Hắc Chúc điện hạ.” Bọn thị vệ hô, bộ dáng như gặp được cứu tinh.

“Người là Hắc Chúc?” Mặc Nhiên kinh ngạc đến mức không nói nên lời, không thể tưởng được trong một thời gian ngắn, tiểu tử lúc trước còn chưa cao đến cằm y kia nay đã trở nên uy phong lẫm lẫm.

“Phụ vương?” Hắc Chúc thấy phụ thân cũng không có vẻ kinh ngạc quá, hắn chỉ giật mình một chút, rất nhanh liền khôi phục lại. Trên mặt hắn không có kinh hoảng, cũng không có vui sướng, hắn chìa tay, cười nhạt nói:

“Mời.”

Mặc Nhiên trầm mặc theo sát hắn đi vào trong điện, y có thể cảm nhận rõ ràng được khí phách trên người Hắc Chúc, nhìn đến tình hình hiện tại mà thứ bá khí kia đang bao trùm lấy chính mình, hết thấy đều không thuộc sự khống chế của y, trong lòng y dâng lên một cảm giác bất an mãnh liệt.

Hắc Chúc dẫn Mặc Nhiên vào một gian phòng rộng rãi, Mặc Nhiên sau khi đi vào lập tức hỏi: “Dã Thiết đâu? Không phải là hắn chấp chính sao? Còn nữa, Bạch Khảo ở nơi nào?”

Bạch Khảo là con thứ của Mặc Nhiên, cũng là hắc hồ ly, hơn nữa còn là Bích Động yêu hồ, Mặc Nhiên đối với Bạch Khảo có một loại chấp niệm khác thường, một lòng muốn cho hắn kế thừa đế vị. Bởi vì y giống như nhìn qua Bạch Khảo mà thấy được chính mình ngày trước.

“A.. Bạch Khảo sao? Ta đây liền phái người đi gọi hắn.” Hắc Chúc đi đến ngoài cửa, phân phó nô tài đi tìm Bạch Khảo. Hắn đến bên cái bàn ngồi xuống, khách khí đối Mặc Nhiên nói: “Phụ vương, mời ngồi a, Bạch Khảo rất nhanh sẽ đến đây.”

Hắc Chúc trước mặt y đã không còn là tiểu nam hài ngây thơ không biết gì kia, ánh mắt của hắn lợi hại, tươi cười giả hoạt, trở nên sâu đến mức khó lường, Mặc Nhiên vô pháp đối với con trai của chính mình lơ là cảnh giác. Y vẫn đứng, nói: “Người còn chưa nói cho ta biết, Dã Thiết đại nhân làm sao?”

Hắc Chúc cầm lấy trái nho trên bàn cho vào miệng, thờ ơ nói: “Dã Thiết đại nhân trong một lần chính biến năm mươi năm trước đã chết.”

“Đã chết?” Mặc Nhiên hai tay đập mạnh xuống mặt bàn, đến gần nhìn hắc. “Chính biến ngươi nói là chuyện gì xảy ra?”

“Cũng không có gì.” Hắc Chúc vẫn đậm phong khinh cười. “Chính là một đám đại thần đề nghị sắc phong ta làm thái tử, Dã Thiết đại nhân không đồng ý, cho nên dù ta cũng thực vì hắc thấy đáng tiếc, nếu muốn trách thì trách hắc đã không thức thời.”

Mặc Nhiên tức giận đứng bật dậy, gầm nhẹ: “Quả thực hồ nháo! Ta ở trong chiếu thư viết rất rõ ràng, chờ Bạch Khảo đủ hai trăm tuổi liền sắc phong hắc làm thái tử! Cho dù ta không ở đây, hắc cũng phải là người kế nhiệm vương vị mới đúng!”

Hắc Chúc đứng lên, lấy thân hình cao lớn của hắc áp bách Mặc Nhiên, Mặc Nhiên cũng không lui nửa bước.

“Phụ vương, ngài rời đi Phù U giới đã hai trăm năm, tất cả đều đã không còn như trước.” Thanh âm của Hắc Chúc mang theo lãnh khốc ý cười.

“Như vậy thì sao?” Mặc Nhiên tiến tới từng bước một, lạnh lùng nói: “Hiện tại ta đã trở về, các người đừng mơ tưởng có thể lại làm xằng làm bậy.”

Y mới vừa nói xong, người hầu ngoài cửa cất tiếng: “Bạch Khảo diện hạ đến —— “

Mặc Nhiên lập tức quay đầu nhìn lại, đại môn mở ra, một mỹ thiếu niên áo trắng đi đến. Hắc vừa đi vừa sốt ruột nói:

“Hắc Chúc, ngươi bảo ta đến để làm gì? Ta đang chuẩn bị du ngoạn.”

Hắc nhìn đến Mặc Nhiên, lập tức hoang mang dừng lại. Mặc Nhiên thấy đứa con mà mình ký thác nhiều kỳ vọng nhất, kinh ngạc cùng vui mừng lẫn lộn. Y bước nhanh qua, cẩn thận quan sát thiếu niên so với mình còn thấp hơn một chút. Thời điểm y rời đi Bạch Khảo vừa mới tập đi, đứng còn chưa vững, hiện giờ trông thấy hắc, thực có một loại cảm giác như đã trải qua mấy đời.

“Bạch Khảo!” Mặc Nhiên kích động vươn hai tay, khẽ vuốt khuôn mặt đẹp đẽ của hắc, trừ bỏ tuổi tác chênh lệch, Bạch Khảo bộ dáng so với Mặc Nhiên tựa như cùng một khuôn mẫu đi ra.

“Ngươi là ai?” Bạch Khảo tránh đi tay y, hắc cảm thấy được trên người đối phương có một loại cảm giác thực quen thuộc, nhưng lại đoán không ra thân phận của hắc. Hắc Chúc ở phía sau Mặc Nhiên đáp:

“Hắc chính là phụ vương của chúng ta, Bạch Khảo, mau bái kiến phụ vương a.”

“Phụ vương?” Bạch Khảo giật mình nhìn Mặc Nhiên, hắc đối với Hắc Chúc khẽ gọi: “Ngươi không phải nói phụ vương đã chết rồi sao?”

Lại còn nói chính mình đã chết? Mặc Nhiên tức giận trừng mắt nhìn Hắc Chúc, y lại quay qua đối Bạch Khảo nói:

“Bạch Khảo, phụ vương không có chết, phụ vương chính là bị nhốt ở thiên giới, nhất thời không thể rời đi mà thôi.”

“Là như thế phải không?” Bạch Khảo hỏi Hắc Chúc, đối phương gật đầu.

“Đúng vậy.”

Cho dù hắc hiện tại thừa nhận, Mặc Nhiên cũng vô pháp tha thứ cho hắc, y cả giận nói: “Vì sao nói ta đã chết?”

“Bởi vì nói như vậy, đám đại thần sẽ không tiếp tục nhiều lời a.” Hắc Chúc cười nhẹ đầy thâm ý.

“Ngươi có ý gì?”

“Phụ vương nếu đã chết, ta mới có thể thuận lý thành chương kế thừa để vị.”

“Người còn dám nói thế.” Mặc Nhiên xoay người đối Bạch Khảo nói: “Bạch Khảo, phụ vương đã quyết định, chỉ có người có thể nối ngôi ta, người yên tâm, phụ vương sẽ không để vương vị của người bị cướp mất.”

Bạch Khảo tuy nhiên trong giọng nói lại không lộ ra vẻ gì vui sướng, hần bữu môi, nói: “Ta tuyệt không muốn kế thừa cái gì vương vị, cái loại này để cho Hắc Chúc đi làm thì tốt rồi.”

“Người...” Mặc Nhiên tức giận đến độ nói không nên lời.

Hắc Chúc vỗ vỗ tay, cười nói: “Quả nhiên không hổ là hảo đệ đệ của ta, phụ vương, người cũng nghe thấy? Ta cũng không có bức Bạch Khảo thoái vị a.”

“Bạch Khảo!” Mặc Nhiên hận thiết bất thành cương (*) liền rống giận: “Người có biết mình vừa buông tha cho cái gì không? Người có biết hay không ngàn vạn năm qua, bao nhiêu tộc nhân vì tranh đoạt đế vị mà mất đi sinh mệnh không?”

Bạch Khảo đi đến bên cạnh Hắc Chúc, bộ dáng cùng trận tuyến với hắn.

“Chính là ta đối vương vị không có hứng thú a, ta chỉ muốn mỗi ngày tiêu dao khoái hoạt sống là tốt rồi, dù sao Hắc Chúc thích làm cái này, cho hắn làm thì có gì quan hệ?”

“Người nói cái gì?!” Mặc Nhiên tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, thai nhi trong bụng lại một trận rung động, y đau đớn rên lên một tiếng, ôm bụng ngồi xuống.

“Phụ vương? Ngài làm sao vậy?” Hắc Chúc nhìn ra điểm không bình thường, đang muốn đi qua, Mặc Nhiên rống to:

“Không được lại đây!”

Mặc Nhiên cố nén đau đứng lên, hướng Bạch Khảo vươn tay, nói:

“Bạch Khảo, người tuổi còn nhỏ, cho nên không hiểu biết phụ vương sẽ không trách người, người lại đây, lại bên ta, nghe ta hảo hảo nói.”

Hắc Chúc nói chen vào: “Phụ vương, không cần phí sức tức giận, Bạch Khảo tính tình từ trước tới nay đều như thế, hắn cũng không thích hợp làm đế vương...”

“Người câm miệng!” Mặc Nhiên tức giận cắt ngang. “Giang sơn ta vất vả giành được không thể giao cho một tên ngân hồ!”

Ánh mắt lợi hại của Hắc Chúc nheo lại, hắn cười lạnh nói: “Nguyên lai đây là nguyên nhân phụ vương không chịu thừa nhận ta.”

Mặc Nhiên im lặng, Hắc Chúc dùng khẩu khí trào phúng nói: “Chỉ vì ta là ngân hồ, vô luận ta có cố gắng đến mức nào, vô luận ta có năng lực kế vị hay không, ngài cũng sẽ không tán thành ta?”

Mặc Nhiên trong lòng cùng quẫn, lời này của Hắc Chúc không phải chính là khắc họa lại quá khứ của mình hay sao? Chính mình lúc trước cũng bởi vì thân phận là Bích Động yêu hồ mà bị phụ thân xem thường, không thể tưởng được chính mình đi một vòng lớn, cuối cùng lại đem đồng dạng thống khổ gây ở trên người đứa con của mình.

“Hắc Chúc, người hận ta sao?” Ngữ điệu của Mặc Nhiên thoáng một tia chua xót.

“Không, ta sẽ không hận phụ vương.” Thanh âm của Hắc Chúc rất nhỏ nhẹ, nhưng ánh mắt của hắn bỗng nhiên thay đổi, hắn lao qua giữ lấy Mặc Nhiên, Mặc Nhiên nhất thời lơ lửng, bị hắn tóm được hai tay đem áp đảo ở trên bàn.

“Phụ vương, ngài có một thứ gì đó rất trọng yếu mà chưa giao ra đây đi?” Hắc Chúc đè ép thân thể Mặc Nhiên, dùng yêu khí bó buộc cổ tay y, Mặc Nhiên đang bị thương, hơn nữa thai nhi dị động, vô pháp thoát khỏi sự kiểm chế của hắn.

“Hắc Chúc! Người...” Mặc Nhiên liều mạng giãy dụa.

Hắc Chúc đối Bạch Khảo rống to: “Bạch Khảo! Đem thứ trong cơ thể hắn hút ra!”

“Cái gì vậy?” Bạch Khảo ngơ ngác đi qua.

“Nhanh lên! Bảo người làm thì làm đi!” Hắc Chức sắp không áp chế được Mặc Nhiên, Bạch Khảo thấy tình hình hỗn loạn, chỉ biết theo lời ôm lấy mặt Mặc Nhiên, cúi người dùng miệng che lại môi y, dùng sức hút ——

“Ồ...”

Tam cần thạch trong cơ thể Mặc Nhiên hướng lên trên chui ra, bị Bạch Khảo toàn bộ hút hết. Bạch Khảo ngậm lấy ba viên ngọc thạch phát sáng lùi lại, hắt phun ra tay nhìn kỹ.

“Đây là cái gì?”

Mặc Nhiên đã không còn tam cần thạch, nhất thời khí lực mất hết, mềm nhũn gục xuống. Hắc Chức buông y ra, hắt đi đến bên Bạch Khảo, đem tam cần thạch lấy đi.

“Quả nhiên là thứ tốt.” Chỉ cần để chúng trên tay là đã có thể cảm nhận được năng lượng mạnh mẽ.

Mặc Nhiên thở hào hển hướng hắt vươn tay.

“Thứ đó là để cho Bạch Khảo...”

“Cho ta?” Bạch Khảo vừa nghe thấy, liền muốn cướp lại tam cần thạch, Hắc Chức lập tức đem tam cần thạch nuốt vào trong bụng. Bạch Khảo kêu to: “Người làm cái gì? Phụ vương nói là cho ta!”

“Người có muốn cũng vô dụng.” Hắc Chức bá đạo nói. “Đây là vật tượng trưng cho lịch đại (*) Hồ vương, có được chúng mới có thể trở thành chân chính đế vương.”

Mặc Nhiên kiềm chế phần nộ, y hướng Hắc Chức rống giận. “Mau đưa trả ta!”

Hắc Chức một chưởng đem y hắt ra, Mặc Nhiên té xuống trên mặt đất.

“Phụ vương, thực cảm tạ ngài đặc biệt đem tam cần thạch trở về, đám lão nhân trong Nguyên lão viện là bởi vì ta không có tam cần thạch, cho nên vẫn không chịu để cho ta chính thức đăng cơ, đại ân đại đức này của phụ vương, Hắc Chức nhất định sẽ không quên.” Hắc Chức thần tình giả dối cười nói.

“Đáng giận!” Mặc Nhiên một lần nữa đứng lên.

“Phụ vương, ta không muốn quá phận, lấy năng lực hiện tại của ngài, căn bản đánh không lại, ngài chắc sẽ không cố chấp đi?”

Mặc Nhiên cố gắng điều hoà hơi thở, Hắc Chức nói đúng, giờ phút này chính mình căn bản không phải là đối thủ của hắt.

“Phụ vương, ta nguyên bản rất muốn hảo hảo hiếu thuận ngài, nhưng ngài an dưỡng tuổi già, nhưng chỉ sợ không được...” Hắc Chức dừng một chút, chuyển đề tài. “Chuyện trên thiên giới, ta cũng có biết một phần...”

Mặc Nhiên cả kinh, sắc mặt nhất thời trầm xuống. Hắc Chức tiếp tục nói: “Nghe nói Thiên đế phi thường thích ngài, ngài lần này trở về là chạy trốn phải không?”

“Người muốn như thế nào?” Mặc Nhiên cơ hồ dự liệu được hắt kế tiếp muốn nói gì.

“Nếu Thiên đế biết chúng ta chứa chấp ngài, nhất định sẽ phi thường phần nộ, đến lúc đó, sợ là toàn bộ Phù U giới đều gặp hoạ, ngài cũng không muốn tộc nhân của Phù U giới bởi vì ngài mà gặp tai bay vạ gió đi?”

“Chẳng lẽ người muốn đem phụ thân mình giao ra?” Mặc Nhiên phần hận siết chặt nắm tay.

“Phụ vương, nếu muốn làm một đế vương thành công thì phải lực thân (*) không nhận, đạo lý này khi ta còn rất nhỏ ngài đã dạy qua ta.” Hắc Chức chậm rãi nói.

Không thể tưởng được, chính mình cư nhiên cũng có một ngày bị đứa con đẩy đến đường cùng. Mặc Nhiên nhớ tới chính mình lúc trước cũng là đối đãi với phụ thân lãnh khốc như thế, hiện giờ gặp phải báo ứng, y che mắt cười to.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Thai nhi trong bụng Mặc Nhiên lại bắt đầu quấy đảo, y tái mét mặt ần ần bụng. Hắc Chúc tiến lên từng bước, hỏi:

“Phụ vương, ta thời điểm áp chế ngài vừa rồi có phát hiện, bụng của ngài như thế nào lại lớn lên như vậy? Chẳng lẽ là...”

“Câm miệng!” Mặc Nhiên ngăn hấn đem sự thật nói ra, cả giận nói: “Ta như thế nào cũng không liên quan tới ngươi!”

Bụng càng ngày càng đau đớn, Mặc Nhiên chịu không nổi liền gập người xuống, Hắc Chúc thấy y như thế khổ sở, định gọi người đưa y đi nghỉ: “Người tới...”

Mặc Nhiên lại nghĩ hấn muốn gọi người tới bắt mình, liền lập tức chịu đau đứng thẳng lên, niệm phi hành chú.

“Phụ vương!” Hắc Chúc không kịp ngăn cản, Mặc Nhiên đã phá vỡ cửa sổ bay thoát ra ngoài.

Hắc Chúc cùng Bạch Khảo chạy vội tới trước cửa sổ, bọn họ nhìn Mặc Nhiên hướng không trung bay đi, nhanh chóng phi thẳng vào Hỗn độn chi bích.

“Cứ như vậy để hấn đi sao?” Bạch Khảo khó hiểu hỏi.

“Hấn đi rồi cũng tốt.” Hắc Chúc nói, nếu phải tự tay đem phụ thân của hấn giao cho thiên đình, hấn cũng có chút không đành lòng, Mặc Nhiên rời đi, đối tất cả đều có lợi.

“Người nói bụng của phụ vương đột nhiên lớn ra, rốt cuộc là có chuyện gì?” Bạch Khảo nhớ lại chuyện vừa nãy.

“Ta cũng không biết.” Hắc Chúc suy nghĩ, lẩm bẩm nói: “Có lẽ Đại Tư tế sẽ biết, chờ đến thời điểm hấn chủ trì nghi thức đăng cơ hỏi lại hấn đi.”

Bạch Khảo nhìn về hướng Mặc Nhiên biến mất, không khỏi hỏi: “Hấn có thể trở về hay không a?”

“Không biết, đại khái, chắc sẽ không bao giờ.” Hắc Chúc không hề lưu luyến rời đi cửa sổ.

—

Chú giải:

tự tiểu phi tiểu (*) – cười như không cười

thiết bất thành cương (*) – sắt không rèn được thành thép, ý nói bỏ công sức dạy dỗ mà thằng kia nó không nên người cho =.=

lịch đại (*) – các thế hệ

lục thân (*) – gồm bố mẹ, anh em, vợ con

11. Chương 7-2

Tiểu thương cao giọng rao hàng, hài đồng cười ở trên vai phụ thân hi ha cười, phụ nhân (*) từng nhóm tụ lại trước sạp hàng vật phẩm trang sức, chọn lựa thương phẩm bày trên sạp. Ở trong chợ có rất đông người, phi thường náo nhiệt. Ngoài đường tiếng người ồn ào, trong trà quán cũng là rộn ràng nhộn nhạo, khách nhân toạ kín các bàn.

“Tiểu nhị, tính tiền.” Một nam tử mặc bố y (*) bình thường buông chén trà nói.

“Vâng, đến đây.” Tiểu nhị đang cấp trà cho khách nhân ở bàn khác vội vàng chạy qua.

Nam tử kia đem một viên bạc vụn giao cho hấn, xoay người bước đi.

“A? Khách quan, không cần nhiều như vậy a...”

Nam tử không để ý tới tiếng gọi của tiểu nhị, bước nhanh rời khỏi trà quán. Y chân trước vừa đi, hai hoà thượng tọa trong góc quán lập tức đứng lên, ở giữa bọn họ còn tọa một lão hoà thượng, gương mặt khô gầy, hai vành tai vừa dài vừa dày, xem ra là cao tăng đắc đạo. Lão hoà thượng nhắm chặt hai mắt, biểu tình thực bình tĩnh.

“Sư phụ, hẩn đi rồi.” Một gã hoà thượng có vẻ trắng kiện đối lão hoà thượng nói.

“Chúng ta đuổi theo.” Lão hoà thượng vẫn nhắm mắt, nguyên lai là lão một người mù. Lão hoà thượng cầm lấy pháp trượng, phân phó đệ tử: “Không Tịnh, người đi trước tính tiền.”

“Vâng, thưa sư phụ.” Hoà thượng tên Không Tịnh chạy đi, lão hoà thượng cùng một tiểu hoà thượng trẻ tuổi đi ra ngoài cửa. Ngoài đường vốn có rất nhiều người, đủ loại hơi thở hỗn tạp ở cùng một chỗ, bọn họ trong một lúc tìm không thấy bóng dáng nam tử kia đâu.

“Sư phụ, làm sao bây giờ? Nhìn không thấy hẩn.” Tiểu hoà thượng luống cuống.

“Đừng nóng vội.” Lão hoà thượng tập trung tinh tâm, đem hơi thở của từng người nhận biết, một cỗ khí lưu khác hẳn với người thường đột nhiên xuất hiện, lão hoà thượng hướng một phương đi đến.”Bên kia.”

Tiểu hoà thượng theo lão hoà thượng chạy lên vài bước, quả thực phát hiện thân ảnh người kia. Nam tử đi lẫn trong dòng người, thoát nhìn cùng người thường không có gì khác biệt. Y không ngừng hướng nơi náo nhiệt đi đến, thỉnh thoảng dừng chân xem đoàn xiếc diễn trò ở ven đường.

“Sư phụ, chúng ta theo hẩn đã ba ngày, hẩn hoàn toàn không có nghỉ ngơi quá, người nói hẩn có phải hay không đã phát hiện chúng ta?” Tiểu hoà thượng bất an hỏi.

“Hẩn là đã phát hiện, yêu vật này phi thường狡詐, cố ý dẫn chúng ta tới địa phương có nhiều người qua lại, khiến chúng ta không thể ra tay.” Lão hoà thượng nói. “Bất quá không cần lo lắng, hẩn đánh không lại chúng ta, chỉ cần tìm được thời cơ, có thể giăng lưới bắt được hẩn.”

Bọn họ lại đi theo người kia một hồi lâu, vị hoà thượng tên Không Tịnh cũng đã đuổi kịp, hẩn lo lắng hỏi:

“Sư phụ, hiện tại làm thế nào?”

“Trước tiên cứ bám theo.”

Tiểu hoà thượng kia nói chen vào. “Chính là sư phụ, ta cảm giác chúng ta hình như vẫn đi loanh quanh ở nơi này, hẩn là không phải cố ý đi như vậy a?”

“Nguyên lai là như vậy, đúng là yêu nghiệt狡 hoạt.” Lão hoà thượng dừng bước, đối hai đệ tử nói. “Vây động thủ đi, bày trận!”

“Vâng!” Hai hoà thượng lập tức hộ ở hai bên lão hoà thượng, bắt đầu tụng kinh, lão hoà thượng trên người toát ra nhiệt khí, cầm pháp trượng dùng sức gõ mạnh trên mặt đất.

“Hô!” Theo tiếng hét lớn của lão hoà thượng, một kết giới hình tròn màu đỏ lấy pháp trượng làm trung tâm bắt đầu triển khai. Thời gian trong kết giới dần dần đình chỉ, bốn phía nghe không thấy một tia thanh âm, mọi người giống như bị trúng Định thân thuật đều không nhúc nhích, chỉ trừ nam tử kia, y từ từ quay người lại.

“Yêu nghiệt! Chạy đâu cho thoát?” Lão hoà thượng hướng thẳng về y, vô số phù chú phát quang từ trong tay áo rộng của lão bắn ra tới tấp.

Nam tử nhảy vọt lên không để tránh phù chú. Hai tiểu hoà thượng cũng nhảy lên theo, bọn họ lôi ra một chuỗi phật châu (*) hướng y vung tới, phật châu trên tay bọn họ biến thành hỏa cầu nóng rực. Nam tử chịu tiến công từ cả hai phía, né tránh có điểm chật vật. Lão hoà thượng đột nhiên nhảy đến sau lưng y, vung pháp trượng hướng hẩn bổ xuống. Y lập tức xoay người, lấy tay ngăn cản.

Cánh tay của nam tử vừa tiếp xúc với pháp trượng, nhất thời phát ra một trận quang mang chói mắt, bùm một tiếng, nam tử bị đánh bay đi, rơi xuống một khu rừng ở phía xa.

“Mau đuổi theo!” Lão hòa thượng chạy trước dẫn đầu, hai tiểu hòa thượng cũng vội vã chạy theo. Sau khi bọn họ rời đi, khung cảnh trên đường lại khôi phục bình thường, mọi người giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh vẫn tiếp tục qua lại.

Mấy gốc cây do va chạm mạnh mà bị gãy đổ, từ trên phần thân gãy bốc lên từng trận nhiệt yên (*). Nam tử đã bị thương một cánh tay từ dưới đất đứng lên, bụng của y bỗng nhiên xảy ra một trận rung động.

“Ồ...” Y phun ra huyết, ôm bụng quỳ rạp xuống.

Ba trận cuồng phong ào qua, mấy hoà thượng đã đứng trước mặt y. Lão hòa thượng đưa một tay lên trước ngực nói: “A di đà phật, người biết điều thức thủ chịu trời, chúng ta sẽ không tái thương người.”

“Ha ha ha...” Nam tử khó khăn đứng dậy, y lau huyết ngân vương bên miệng, tự giễu nói: “Cái gọi là hổ lạc bình dương bị khuyến khi (*), chính là chuyện như thế này đi? Ta nếu không phải nguyên khí bị hao tổn, hôm nay làm sao bị mấy tiểu tử các người khi dễ.”

Không Tịnh lập tức kích động cầm chuỗi phật châu bước ra. “Ta xem người còn mạnh miệng tới khi nào!”

Nam tử kia bình trụ hai chân, rồi đột nhiên biến thành một con hắc hồ ly lớn bằng lão hổ, y mở to miệng, phát ra tiếng thét chói tai, Không Tịnh nhất thời lỗ tai lưu huyết, bị sóng âm đánh văng ra, va phải thân cây. Tiểu hòa thượng lập tức đi qua cứu hắc, lão hòa thượng kia bay nhanh về phía hắc hồ ly, giờ pháp trượng lên cùng y kịch chiến.

“Người nếu tiếp tục ngoan cố, chó trách bản tăng vô tình!”

Hắc hồ ly bị thương quá nhiều, động tác bắt đầu chậm chạp, bụng của y bỗng nhiên lại nổi lên một trận rung động mãnh liệt. Lão hòa thượng lập tức vung tay áo, một phù chú lớn như đại mãng xà từ trong tay áo phóng ra, quấn chặt lấy cổ hắc hồ ly. Lão hoà thượng thừa cơ giờ cao pháp trượng, hung hăng đâm vào mi tâm (*) của hồ ly, hồ ly kêu lên thảm thiết, trên người y bạch quang phát ra.

Mi tâm phun huyết, hồ ly ngã xuống trên mặt đất. Hình thái hồ ly của y cũng dần dần biến đi, trở thành một nam tử tóc đen mỹ mạo. Y hấp hối nằm rạp trên đất, dù muốn cũng vô pháp tái chiến.

“Sư phụ, đây là...” Hai tiểu hòa thượng giật mình nhìn y. “Hoàn toàn không giống bộ dáng vừa rồi, là một nam nhân phi thường tuấn mỹ.”

“Đây mới chính là chân diện của hắc.” Lão hòa thượng từ từ nhắm lại hai mắt, trả lời. “Yêu hồ chính là dựa vào dung nhan mỹ mạo để đi mê hoặc thế nhân.”

“Nhưng bụng của hắc làm thế nào lại lớn như vậy?” Tiểu hòa thượng kia khó hiểu hỏi.

“Bụng làm sao?” Lão hòa thượng nhìn không thấy hình thể của y.

“Bụng của hắc rất lớn, giống như bụng nữ nhân lúc mang thai.”

“Cái gì?”

Bọn họ còn đang hoang mang, bầu trời vốn đang trong xanh bỗng nhiên mây đen dày đặc, cùng với từng trận sấm chớp, trên mặt đất nổi lên cuộn cuộn cuồng phong, mặt đất dường như cảm nhận được điềm chẳng lành cũng bắt đầu rung động, động vật trong rừng tranh nhau chạy trốn, người trong chợ cũng loạn thành một đoàn, tất cả đều nhìn về phía không trung bất thường.

“Sư phụ, hình như... hình như có điềm không ổn.” Tiểu hòa thượng run giọng nói.

“Dù thế nào, trước đem yêu nghiệt này tiêu diệt rồi nói sau!” Lão hòa thượng quyết đoán nói, vung pháp trượng lên, định hướng khuôn mặt của nam tử tóc đen đâm vào, trên trời đột nhiên truyền đến một tiếng rít gào, một đạo sấm sét mãnh liệt đánh xuống trên người bọn họ.

“Á ——!” Hai tiểu hòa thượng bị sét đánh bay ra ngoài, lão hòa thượng bị chính mũi nhọn của sấm sét đánh trúng, hắc kêu thảm thiết, thân thể lần pháp trượng trên tay, trong khoảnh khắc đều hóa thành hư ảo.

“Sư phụ!” Hai hòa thượng cùng trơ mắt nhìn sư phụ biến mất trong luồng sấm sét. Nơi lão hòa thượng đứng bốc lên vài cỗ khói trắng, tiểu hòa thượng tập trung nhìn vào, yêu hồ đang nằm trên mặt đất đã không còn ở đó!

Bọn họ vội vàng đứng lên, nhìn chung quanh tìm kiếm tung tích yêu hồ.

Ở trên một gốc đại thụ phía trước bọn họ, đứng sừng sững một thân ảnh khôi ngô, sầm sét ở phía sau nam nhân không ngừng chớp loé. Yêu hồ xinh đẹp được nam nhân ôm ngang trên tay, mái tóc dài màu đen tung bay trong gió. Hai hòa thượng chậm rãi ngừng đầu, khi ánh mắt của bọn họ vừa chạm đến khuôn mặt của nam nhân, đồng tử nhất thời bạo liệt nổ tung ——

“A a a!!” Hai hòa thượng trên mặt toàn là huyết, thống khổ lẫn lộn trên mặt đất.

Nam nhân trên cây hóa thành một đạo kim quang hướng về phía chân trời bay lên trong nháy mắt, cây cối cùng tất cả sinh vật dưới chân đều bị chấn động vỡ tan thành từng mảnh.

Đám người xung quanh đều bị ánh sáng từ đạo quang khiến cho không mở ra được mắt, đến sau khi đạo quang kia biến mất, mây đen trên bầu trời dần dần tiêu tán, cuồng phong trên mặt đất cũng đình chỉ, hết thảy đều trở lại yên bình.

—
Chú giải:

phụ nhân (*) – phụ nữ

bổ y (*) – áo vải

phật châu (*) – tràng hạt

nhiệt yên (*) – khói nóng ;

hổ lạc bình dương bị khuỷu khi (*) – Hổ xuống đồng bằng bị cẩu khi dễ J

mi tâm (*) – điểm giữa 2 đầu lông mày

12. Chương 8-1

Các tiên nữ bưng thủy bồn (*), khăn vải cùng các loại dược vật, khăn trương chạy tới trong chính điện.

“Nhanh lên nhanh lên, động tác nhanh lên, ai nha! Không phải loại khăn sa này, phải là màu trắng.” Chủ quán hậu cung mặt như hết cả người, đám tiên nữ đang qua lại không ngớt, va phải thị tùng đang bưng nước liền bị xô ngã thành một đoàn, toàn bộ hậu cung vốn rồi ren nay càng thêm hỗn loạn.

Từ trong tấm thất (*) của Thiên đế truyền ra tiếng rên rỉ đầy khổ sở ——

“Ô... a... a...”

Mặc Nhiên một đầu đầy mồ hôi lạnh, đau đến cơ hồ muốn ngất đi, Phiền Lê nắm tay y, không ngừng ghé vào bên tai khích lệ.

“Mặc Nhiên, cố chịu đựng, rất nhanh sẽ không đau.”

Nơi Mặc Nhiên bị hòa thượng đả thương được Phiền Lê chữa trị đã phục hồi như cũ, nhưng bụng của y lại bắt đầu từng trận rung động đầy đau đớn.

Hai thị nữ dùng sức giữ lấy chân Mặc Nhiên đang quãy đạp, ngự y đang xoa nắn trên vùng bụng Mặc Nhiên, hần cũng gấp đến độ toát cả mồ hôi, bề mặt bụng Mặc Nhiên không ngừng phập phồng, từ dưới làn da tản ra một tầng sáng mỏng mảnh.

“Bệ hạ, xem ra không được, nương nương sợ là phải sinh sớm hơn thời hạn đã định.” Ngự y khó xử nói.

“Không phải mới chỉ có bảy tháng hay sao?” Phiền Lê gầm nhẹ.

“Nương nương bị thương quá nặng, ảnh hưởng đến thai nhi, hiện tại phải sinh ra, bằng không tính mệnh của mẫu tử đều khó bảo toàn a...”

“Vậy người mau nghĩ biện pháp!” Phiền Lê giận dữ nói.

“Lão thần xin vâng.” Ngự y vội vàng sai khiến đám thị nữ chuẩn bị.

Phiền Lê cầm khăn, vội tay lau mồ hôi cho Mặc Nhiên. Hắn vẫn nắm chặt tay Mặc Nhiên không buông.

“Mặc Nhiên, cố gắng, không có việc gì, sẽ không có việc gì.”

“Ồ...” Mặc Nhiên cắn chặt răng, dùng sức đến mức nha ngân (*) cũng rỉ huyết.

“Bệ hạ, thứ này...” Một thị nữ bưng đến một chén tiên thủy còn bốc khói, Phiền Lê cầm lấy, đem miệng chén để sát vào bên môi Mặc Nhiên.

“Mặc Nhiên, uống đi, uống xong người liền không đau nữa.”

Mặc Nhiên răng cắn thật chặt, như thế nào cũng không chịu hé miệng. Phiền Lê ngửa đầu đem tiên thủy uống một ngụm, rồi lập tức phủ lên môi Mặc Nhiên, dùng đầu lưỡi khiêu mở miệng y, miệng đối miệng dứt cho y uống.

Ngự y cầm một chiếc túi lớn chạy vội về đến, dụng cụ bên trong túi có tiền đao (*), dao nhỏ cùng kiếm tử (*).

“Được rồi, bệ hạ thỉnh người trước đi ra ngoài, hết thấy sự vụ ở đây giao cho lão thần.”

“Không được, ta muốn ở bên hần.” Phiền Lê cố chấp nói. “Ta muốn tận mắt nhìn thấy hần sinh hài tử!”

Ngự y không dám trái lời, đành phải im miệng. Hần phân phó bọn thị nữ giữ lấy tay chân Mặc Nhiên, rồi xuất ra một phiến dao nhỏ bằng vàng, dùng tay xác định vị trí trên bụng Mặc Nhiên, quyết đoán xuống tay, mũi dao hạ xuống trên bụng y tạo thành một hình chữ “Thập”. Mặc Nhiên uống thần thủy có tác dụng làm tê liệt, tạm thời không có cảm giác đau đớn, nhưng vẫn đổ mồ hôi không ngừng.

Mấy tia kim quang từ vết thương trên bụng Mặc Nhiên toả ra, ngự y dùng kiếm tử đem bụng y mở rộng thêm một chút, hào quang càng thêm mãnh liệt. Ngự y đem tiền đao luồn vào trong, lại một đao, Mặc Nhiên bắt đầu rùng mình.

Ngự y dùng thần lực bảo vệ tay của mình, cẩn thận đưa tay vào. Hần chạm được vào thai nhi, liền nhẹ nhàng đỡ lấy, đem hài tử lấy ra, trong khoảnh khắc hài tử được đỡ ra khỏi bụng Mặc Nhiên, hào quang cùng tiên huyết đồng thời phun trào, Mặc Nhiên bỗng đứng toàn thân run rẩy.

“Ô a —— ” Mặc Nhiên đau đến mức phát ra tiếng thét chói tai ra, Phiền Lê sợ y đau quá sẽ cắn thương chính mình, hần lập tức đưa cánh tay qua, Mặc Nhiên dùng sức cắn vào cánh tay hần, nước mắt cùng mồ hôi chảy ướt mặt.

“Chúc mừng bệ hạ, là một tiểu vương tử a...” Ngự y chỉ lo xu nịnh.

“Mau đem miệng vết thương của hần phục hồi như cũ!” Phiền Lê rống giận, tiếng kêu làm cả tấm thất đều chấn động, ngự y vội vã đem hài tử giao cho thị nữ đang đứng một bên, rồi cất cuống rốn còn ở trong cơ thể Mặc Nhiên, sau đó để hai tay phía trên bụng y, sử xuất thần lực.

Phần bụng bị mở ra của Mặc Nhiên bắt đầu khép lại, dần khôi phục lại bề mặt bằng phẳng nhẵn nhụi. Mặc Nhiên mất máu quá nhiều, tinh lực tiêu hao, ngay cả khí lực để nói cũng không có.

Phiền Lê không để ý tới cánh tay bị y cắn thương, hần vội dùng khăn lau đi vệt nước trên mặt Mặc Nhiên, khẽ hôn lên trán y.

“Bệ hạ, bệ hạ, làm sao bây giờ, tiểu vương tử không thấy khóc a...” Thanh âm đầy lo lắng của thị nữ vang lên khiến thần trí Phiền Lê khôi phục lại, hần lập tức đi qua.

Mặc Nhiên cũng nghe thấy thanh âm của thị nữ, y hai mắt nhắm lệ mơ hồ quay đầu, chỉ nhìn thấy một bóng người đầy hư ảo, không thể nhận rõ con mình ở đâu.

Phiền Lê từ trong miệng xuất ra một viên thần châu, đem dứt vào trong miệng hài tử, đứa bé mấp máy môi, sau khi đem thần châu nuốt xuống, rốt cuộc cũng phát ra tiếng khóc nho nhỏ.

Ngự y nói: “Bệ hạ đừng lo lắng, để lão thần đưa tiểu vương tử đến Cửu Long động, dùng tiên tuyến thủy (*) tắm một chút, hảo hảo chiếu cố, mấy ngày nữa sẽ không sao.”

“Các người đưa hân qua trước, ta tối nay sẽ đến.”

“Tuân lệnh bệ hạ.” Đám thị tùng trong phòng bắt đầu thu thập dụng cụ đồ vật, Phiên Lê ôm lấy Mặc Nhiên, đưa y đến một sương phòng khác. Mặc Nhiên vốn đang trong tình trạng kiệt sức nằm yên trong tay hân, thêm thiếp ngủ.

Khi Mặc Nhiên tỉnh lại, đã là bảy ngày sau. Y ngơ ngẩn nằm yên, ký ức trước khi hôn mê loang loáng lướt qua trong đầu. Y nằm một lát, thị nữ hầu hạ mới phát hiện y đã tỉnh.

“Nương nương, người cuối cùng cũng tỉnh.” Đồng nhi thần tình vui mừng, nàng bưng đến cho Mặc Nhiên thang thủy ngao chế từ tiên quả, đút cho y ăn từng thìa một. Mặc Nhiên nằm mê man đã lâu, cả người mệt mỏi, chỉ có thể nửa nằm nửa ngồi cho nàng uy thực.

Sau khi ăn hết chén canh, tinh thần rốt cuộc cũng tốt lên vài phần, Đồng nhi hỏi: “Người còn muốn ăn thêm gì không a?”

Mặc Nhiên lắc đầu, y hiện tại một chút khẩu vị cũng không có. Đồng nhi thấy y sắc mặt trắng bệch, đang muốn hỏi y liệu có muốn dùng một ít bổ huyết tiên đan, chợt vang lên thông truyền của thị vệ ngoài cửa:

“Bệ hạ giá lâm ——”

Phiên Lê tiến vào, theo sau hân là một nữ nhân trung niên hình thể đầy đặn cùng vài tiểu tiên nữ, nữ nhân ôm trong lòng tiểu hài tử mà Mặc Nhiên sinh hạ bảy ngày trước, xem ra nàng chính là nhũ mẫu. Mặc Nhiên nhìn thấy Phiên Lê, sắc mặt lập tức trầm xuống, y vẫn là không có biện pháp chấp nhận sự thật rằng chính mình đã sinh hạ một hài tử.

Phiên Lê ngồi vào bên giường, cẩn thận quan sát khí sắc của Mặc Nhiên. Mặc Nhiên quay mặt đi, không muốn nhìn thẳng hân.

“Mặc Nhiên...” Phiên Lê khẽ gọi một tiếng, Mặc Nhiên vẫn nhìn đắm đắm vào sa trường (*) trước mặt, không liếc nhìn Phiên Lê lấy một cái. Phiên Lê trong lòng có chút giận, nhưng giờ phút này chỉ có thể nhẫn nại, hân ôn nhu hỏi: “Thân thể khá hơn chút nào không? Còn đau hay không?”

Mặc Nhiên tiếp tục không nói gì, Phiên Lê sắc mặt dần dần trở nên khó coi, đám thị nữ không ai dám thở mạnh, trong phòng không khí đột nhiên căng thẳng. Phiên Lê ôm lấy hài tử trong tay nhũ mẫu, lại gọi Mặc Nhiên một tiếng:

“Mặc Nhiên.”

Mặc Nhiên biết hân muốn làm cho mình nhìn hài tử, nhưng y vẫn cố ý giận dỗi nhìn ra phía trước. Phiên Lê cố nén cơn tức giận nói:

“Đây là con của chúng ta, tên ta cũng đã định rồi, là Ân Tường, ngươi có muốn ôm hân một cái hay không?”

Mặc Nhiên cuối cùng vẫn là không kiềm được liếc mắt một cái, bởi vì sinh non, hài tử bộ dạng vừa gầy lại vừa nhỏ, bất quá hân có làn da hồng nhuận, một đôi mắt đen nhánh mở to, thoạt nhìn thập phần thông minh lanh lợi. Chính là, vừa nghĩ tới chính mình một đại nam nhân cư nhiên sinh ra một hài tử, Mặc Nhiên trong lòng cảm thấy khó chấp nhận vô cùng.

Trong mắt hiện lên chán ghét, y mím môi, dùng sức quay đầu đi. Cử động đó hoàn toàn chọc giận Phiên Lê, sự tức giận trong nháy mắt bùng nổ, hân thô bạo đem hài tử để lại trong tay nhũ mẫu, rồi kéo Mặc Nhiên lại, lập tức vung lên một cái tát.

“Bệ hạ!” Đồng nhi kinh hô, Mặc Nhiên bị đánh va phải cột giường, cái trán lập tức sưng lên một mảnh.

Phiên Lê cũng không nhìn tới y, hân lửa giận ngút trời lập tức đứng lên, đi thẳng ra ngoài cửa, nhũ mẫu cùng mấy thị nữ không biết phải làm sao đành vội vã bước đuổi theo.

Phiên Lê đi được vài bước, bỗng nhiên một trận choáng váng, hân tựa vào bên cột trụ thở dốc.

“Bệ hạ? Ngài làm sao vậy?” Mấy thị nữ vừa muốn tiến qua, hân gầm nhẹ:

“Không cần các người quan tâm!”

Đám thị nữ đành phải lui lại, Phiền Lê điều hoà hơi thở một chút, đầu rớt cuộc cũng thanh tỉnh trở lại, hẳn lúc này mới lại nhanh chóng rời đi.

Mặc Nhiên biểu tình bình tĩnh đỡ lấy cái trán, Đồng nhi cùng các thị nữ khác đau lòng tiến lại.

“Nương nương, người không có việc gì đi.”

“Nương nương, cái trán sưng lên rồi.” Đồng nhi khẽ gọi, nàng đối một thị nữ nói: “Nhanh đi lấy băng khô!”

“Không cần.” Mặc Nhiên thấp giọng nói. “Vết thương này sẽ nhanh khỏi thôi.”

“Nương nương, tại sao người lại như vậy...” Đồng nhi thật sự không thể đành lòng thấy Mặc Nhiên cùng Phiền Lê mâu thuẫn.

“Các người lui xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi.” Mặc Nhiên nằm xuống, kéo chăn qua che kín thân mình.

Đồng nhi muốn nói gì đó lại thôi, thị nữ kia đối nàng lắc đầu, ý bảo nàng đừng lăm miệng. Đồng nhi đành phải theo thị nữ kia lui xuống, nhưng trước khi nàng bước ra khỏi cửa, vẫn là nhịn không được mà mở miệng.

“Nương nương, cho dù người có trách tiểu nữ không phân biệt được tôn ti, tiểu nữ cũng nhất định phải nói. Tiểu vương tử thời điểm mới sinh hạ phi thường suy yếu, hơn nữa người lại hôn mê, bệ hạ mỗi ngày đều ở bên người cùng tiểu vương tử, đến ngày hôm qua bệ hạ còn đây cùng người, chỉ vì hôm nay hội nghị lâm triều rất trọng yếu, bệ hạ mới không thể không rời đi...”

Mặc Nhiên nằm đưa lưng về phía cửa, nhưng thân thể của y khẽ run lên, Đồng nhi lại nói: “Bệ hạ vừa nghe nói người tỉnh, lập tức liền bãi triều, mang theo tiểu vương tử lại đây nhìn người, nhưng người lại lạnh lùng như vậy, khó trách bệ hạ lại tức giận.”

Lần này Đồng nhi nói xong liền đóng cửa lại rời đi. Mặc Nhiên trong lòng từng trận đau đớn, ánh mắt cũng trở nên buồn bã.

Chú giải:

thủy bồn (*) – chậu nước

tẩm thất (*) – phòng ngủ

nha ngân (*) – lợi ; _____;

tiễn đao (*) – kéo

kiềm tử (*) – cái kim

tiên tuyến thủy (*) – nước suối tiên

sa trưởng (*) – tấm màn

13. Chương 8-2

Đồng nhi đem hai chén trà ướp hoa nhài hảo hạng đặt xuống, rồi cung kính lui sang một bên, thi thoảng lại dùng ánh mắt bất an quan sát hai người đang ngồi bên bàn.

Thái Thiên phi tao nhã cầm lấy chén trà, khẽ nhấp một ngụm. Mặc Nhiên tay chống cằm, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Trầm mặc thật lâu, Thái Thiên phi cuối cùng cũng đành mở miệng.

“Ai gia hôm nay tới tìm người, là vì một việc.”

Mặc Nhiên đem ánh mắt chuyển lại trên người nàng, Thái Thiên phi bị y nhìn như vậy, sắc mặt xuất hiện một tia khiếp đảm. Đối mặt với nam tử từng bị chính con của mình kiếm lòng không nổi mà phải bắt đi,

nàng trong lòng có một thứ cảm giác gần như là sợ hãi không thể tiêu tan. Thái Thiên phi lấy hết dũng khí, nói:

“Người dù sao cũng là Thiên hậu do bệ hạ chính thức sắc phong, lại vì bệ hạ sinh hạ Long nhi, địa vị của người xem như đã chính thức xác lập, cho nên có vật này, ta muốn đích thân giao cho người.”

Thái Thiên phi từ trong tay thị nữ đứng đằng sau cầm lấy một chiếc hộp gấm màu trắng bạc, nàng mở nắp hộp, đem thứ bên trong bày ra cho Mặc Nhiên xem. Trong hộp gấm là một viên ngọc châu lớn cỡ trái lựu chi (*), mặt ngoài ngọc châu có phủ một vàng sáng màu tím.

“Đây chính là Phù linh thần châu, kể từ đời Thiên hậu thứ nhất đến nay đã được truyền qua nhiều thế hệ, là một trong những vật tượng trưng cho Thiên hậu.” Thái Thiên phi giải thích. “Đáng lẽ thần châu sẽ phải do chính tỷ tỷ của ta, Thiên hậu đời trước giao cho người, bất quá nàng đã qua đời, bởi vậy ta thay nàng làm việc này, hy vọng người có thể hảo hảo bảo quản nó.”

“Đa tạ.” Mặc Nhiên thần sắc lạnh nhạt đón lấy Phù linh thần châu, y không có lộ ra biểu tình vui sướng, Thái Thiên phi hiển nhiên có điểm thất vọng, nàng lại nói:

“Người cũng đừng xem thường nó, chỉ cần đem nó đặt trong phòng người ở hàng ngày, có thể hình thành pháp trận đặc biệt, trợ người tăng cường công lực.”

“Đa tạ Thái Thiên phi nhắc nhở, ta đã biết.” Mặc Nhiên thờ ơ nói lời tạ ơn. Y hiện tại đối với cái gì mà đề thăng (*) công lực, gia cường tu luyện, một chút hứng thú cũng không có. Dù sao, y bây giờ cũng đã hai bàn tay trắng.

Thái Thiên phi biết mình không thể cùng y tương thông, nàng cũng không cưỡng cầu, liền đứng lên nói:

“Ta đây hồi cung, người bảo trọng.”

“Nương nương đi thông thả, Đồng nhi, tiễn khách.” Mặc Nhiên vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản.

Thái Thiên phi lại không đi vội, nàng do dự nhìn Mặc Nhiên một lúc lâu, cuối cùng vẫn mở miệng: “Ai gia vẫn còn chuyện muốn nói với người...”

“Nương nương, có chuyện gì nương nương đừng ngại, xin cứ nói thẳng.” Mặc Nhiên đối vị Thái Thiên phi vốn tính tình yếu đuối này có điểm thông cảm, chỉ cần nhìn chuyện xảy ra ở yến hội lần trước, đã biết Phiền Lê căn bản không đem vị mẫu thân này để vào mắt, chính mình cũng không nên quá làm khó xử nàng.

“Chính là bệ hạ... hần... ta muốn nói cho người biết, bệ hạ hần không phải là con ta, nhưng ta vẫn nhìn hần lớn lên, hần vốn là một tiểu tử rất thiện lương, nhưng từ sau khi lên ngôi, lại bắt đầu trở nên tàn bạo lãnh khốc. Ta đã từng vì hần mà rất thương tâm, chính là kể từ khi người xuất hiện, tính cách của bệ hạ cũng đã tốt lên rất nhiều... ta thật sự cảm kích người.”

“Thái Thiên phi nói quá lời.” Mặc Nhiên trả lời một cách khó đoán.

“Chính là mấy ngày nay, bệ hạ tâm tình phi thường không tốt. Không phải là các người có tranh cãi đi?” Thái Thiên phi thử hỏi.

“Có thể nói như thế.”

“Ta nghe nói người không vui vì chuyện sinh hài tử cho bệ hạ.”

Mặc Nhiên bật cười: “Nương nương, ngài cũng thấy, ta là nam nhân, ngài cảm thấy được đối với chuyện này ta hần là rất vui mừng hay sao?”

“Ta biết, là bệ hạ miễn cưỡng người, nhưng hiện tại đều là chuyện đã rồi, hài tử cũng đã được sinh hạ. Cho dù người có cùng bệ hạ giận dữ, cũng không thể thay đổi sự thật a...” Thái Thiên phi tận tình khuyên bảo.

“Nương nương giáo huấn rất đúng.” Mặc Nhiên ngữ khí bình tĩnh, khiến người nghe không thể phán đoán được cảm xúc của y.

“Ai gia không phải giáo huấn người, ai gia chính là gợi ý cho người một chút..” Thái Thiên phi vội vàng giải thích. “Ai gia không quấy rầy người nghỉ ngơi nữa, tái kiến.”

Nàng cuối cùng cũng rời đi. Thái Thiên phi đi rồi, Mặc Nhiên ngồi yên bên cửa sổ, nhìn bầu trời đầy những áng mây ngũ sắc, trong lòng trăm mối tơ vò.

Ba tháng, Phiền Lê không có tới gặp y ước chừng đã ba tháng. Trong khoảng thời gian này, Mặc Nhiên không rời khỏi phòng nửa bước, y cũng chưa nhìn qua đứa con của mình. Phiền Lê cho dù muốn vứt bỏ y cũng đúng thôi, loại thái độ này của y, bất kể là ai cũng khó mà chịu đựng được. Huống chi cá tính của Phiền Lê như thế, mà dựa trên địa vị của hần, căn bản không cần phải nhìn đến gương mặt lúc nào cũng khó coi của mình.

Nhìn lại, đây đã là lần thứ ba Phiền Lê lạnh nhạt với y. Lần đầu tiên là khi hần tặng lễ vật cho y, chính mình lại không cảm kích; lần thứ hai là bởi vì hần không để ý ý nguyện của y làm cho y mang thai, hai người lúc đó tranh cãi một trận; mà lần này, Mặc Nhiên không dám nói chính mình một chút sai cũng không có, dù sao chính y đã dối gạt hần, cứ như vậy trốn đi, cứ như vậy cự tuyệt, nhưng cuối cùng Phiền Lê vẫn cứu y, vẫn nguyện ý tha thứ cho y.

Có lẽ đúng như lời Thái Thiên phi nói, chính mình không nên lại cùng hần giận dỗi, như vậy cả hai đều chẳng thoải mái gì. Dù sao chính mình hiện tại đã mất đi tất cả những gì vốn có, trừ bỏ đối mặt sự thật, cũng không còn lựa chọn nào khác.

Bất quá, Mặc Nhiên cũng biết lần này quả thật đã thương tổn Phiền Lê quá sâu, bọn họ hần là không có khả năng hòa hợp trở lại, có lẽ, đây chính là kết thúc...

Ba ngày sau ——

“Nương nương...” Đồng nhi vẻ rụt rè đi tới.

“Chuyện gì?” Mặc Nhiên đang đọc sách liền ngẩng đầu lên.

“Có thứ này...” Đồng nhi đem một tấm thiệp trình lên, Mặc Nhiên tiếp nhận, nguyên lai là Phiền Lê mời y đêm nay tới Ngự hoa viên thưởng hoa.

“Không thể tưởng được Thiên đế còn nhớ đến sự tồn tại của ta.” Mặc Nhiên tự giễu cười, tiện tay đem thiệp mời bỏ xuống.

“Nương nương, người có muốn đi hay không?”

“Thiên đế mời, ta có thể không đi sao?”

“Chính là...” Đồng nhi mặt lộ vẻ khó xử nói. “Tiểu nữ nghe nói, Anh phi nương nương cũng sẽ đi.”

Mặc Nhiên ngạc nhiên, chống cằm hỏi: “Ai là Anh phi nương nương?”

“Đó là tân sủng ái phi của bệ hạ, nàng hầu hạ bệ hạ chưa đến một tháng đã được phong làm quý phi, tất cả mọi người đều nói, nàng...” Đồng nhi bỗng nhiên không nói nữa.

“Nàng như thế nào?” Mặc Nhiên lãnh đạm hỏi.

“Tất cả mọi người đều nói, nàng so với ngài còn có phần được sủng ái hơn...” Đồng nhi có điểm không cam tâm.

“Ha ha...” Mặc Nhiên cười cười, dừng dừng nói: “Đừng lo, vậy cứ để nàng được sủng ái cũng tốt chứ sao.”

“Chính là bệ hạ gần đây đều để cho Anh phi cùng nhũ mẫu chiếu cố điện hạ, giống như điện hạ là do nàng sinh ra.” Đồng nhi khó chịu nói: “Đám thân thị hầu hạ bên cạnh bệ hạ đều đồn đại, rằng Anh phi muốn thay người trở thành Thiên hậu.”

“Nếu vậy thì không tốt lắm...” Mặc Nhiên nhìn lên không trung nói nhỏ.

“Nương nương, người cũng hiểu được đó là chuyện không tốt?”

“Àn, ta vì sinh hài tử này mà chịu không ít đau khổ, làm sao có thể để cho nàng ngồi không hưởng lộc?” Mặc Nhiên bỗng nhiên đẩy lên ý muốn tranh đấu, cho dù y vốn không chấp nhận nỗi sự tồn tại của hài tử, nhưng hiện tại là chuyện đã rồi, hài tử quả thực đã được sinh hạ. Mà nay mình đã mất đi tam cần thạch,

mất đi để vị, mất đi sự sủng ái của Phiên Lê, không thể để cho ngay cả hài tử tân tân khổ khổ mới sinh ra được cũng bị cướp mất.

“Nương nương, quá tốt rồi, người rốt cuộc đã suy nghĩ thông suốt!” Đồng nhi cảm động không thôi. “Người gần đây tinh thần quá sa sút, ngay cả tiểu nữ đều sớm nhìn không đành lòng.”

Đồng nhi tính tình vốn rất vô tư, từ trước đến nay thường nghĩ gì nói vậy, nhưng Mặc Nhiên chính là thích điểm tính cách này của nàng. Ai thật tâm vì y, ai tâm địa bất chính, y đều nhận thấy rất rõ ràng. Mặc Nhiên trù mến xoa xoa đầu nàng.

“Cám ơn người, Đồng nhi.”

“Ai, nương nương đừng nói thế, đây là bổn phận của tiểu nữ thôi. A, đúng rồi, người hôm nay muốn mặc y phục thế nào? Lần này người nhất định phải trang điểm thật nổi bật mới được, hảo hảo át luôn cả nhuệ khí của Anh phi đi!” Đồng nhi bắt đầu bận rộn vì y chọn lựa y phục.

Màn đêm buông xuống, Mặc Nhiên đứng giờ có mặt ở Ngự hoa viên. Y không có phục sức mỹ lệ giống như Đồng nhi kỳ vọng, mà vẫn như trước chỉ mặc một kiện y bào màu trắng thanh nhã, mái tóc cũng tùy ý để xoã, lúc này trên người y ngay cả một thứ trang sức cũng không mang, so với trang dạng xuất hiện nơi yến hội lần đó còn có phần đơn giản.

Tiệc thưởng hoa được cử hành ở bên trong một Lương đình rộng rãi, bên ngoài đình nở đầy mẫu đơn đủ sắc, hoa trên thiên giới không chịu sự ảnh hưởng của bốn mùa, Thiên đế nếu thích hoa gì, hoa đó sẽ nở. Thời điểm Mặc Nhiên xuất hiện, trong Lương đình chỉ có vài thần thị cùng thần nữ, Phiên Lê vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.

Mặc Nhiên tìm một vị trí bên lan can ngồi xuống, vừa uống chén rượu trong thị nữ vừa bồi, vừa ngắm hoa nở sát bên Lương đình chờ đợi.

Không lâu sau, từ phía xa vắng tới thanh âm cười nói lạnh lạnh như tiếng chuông ngân, một đám người xuất hiện. Bên cạnh Phiên Lê là mấy nữ tử diễm lệ, trong đó có một hạt phát (tóc nâu) mỹ nhân là nổi bật nhất, nàng hẳn chính là Anh phi nương nương như lời Đồng nhi nói.

Gương mặt Anh phi được trang điểm đầy mỹ lệ, trên người là phục trang đẹp đẽ, trên búi tóc còn đính hai chiếc kim xuyên hình hồ điệp, mỗi bước đi lại lay động lấp lóe. Nàng mặc một bộ y phục mỏng màu hồng, đứng ở giữa bụi hoa tựa như một đóa mẫu đơn đang nở rộ. Một đám thị nữ đi sau bọn họ, vị nữ mẫu mà lần trước Mặc Nhiên nhìn thấy cũng tới, nàng ôm Ân Tường đi ở bên người Anh phi. Mặc Nhiên từ xa nhìn lại, cảm thấy được hài tử so với lần trước có mũm mĩm hơn nhiều, y đây mong chờ nhìn bọn họ đi tới.

Phiên Lê thấy Mặc Nhiên, biểu tình rất lạnh nhạt, Mặc Nhiên không quên lễ tiết, y cúi người hành lễ.

“Bái kiến bệ hạ.”

Phiên Lê không đáp lấy một tiếng, tiếp tục đi thẳng qua ngay bên người Mặc Nhiên. Mặc Nhiên cũng không để ý, y đi đến bên nữ mẫu, muốn nhìn hài tử của mình một chút. Tiểu hài tử kia đang ngủ say, bộ dáng vừa trắng trẻo vừa mập mạp, so với lần trước nhìn khoẻ mạnh hơn rất nhiều. Mặc Nhiên không giống lúc trước có ý cự tuyệt, y chủ động hỏi:

“Ta có thể ôm hân một cái được không?”

“Ách...” Nữ mẫu nhìn nhìn sắc mặt Phiên Lê, hẳn thần tình có vẻ không vui, nàng đành phải nói: “Thật có lỗi, nương nương, tiểu điện hạ rất khó mới có thể dỗ ngủ, nếu đánh thức sẽ không tốt lắm.”

“Như vậy sao, vậy đừng miễn cưỡng.” Mặc Nhiên cười cười, ai cũng không hiểu được giờ phút này tâm tình của y như thế nào.

Những phi tử có địa vị thấp hơn Mặc Nhiên đều lần lượt hướng y hành lễ, đến phiên Anh phi kia, nàng có vẻ không vui, cố trì hoãn không chịu cúi người.

Phiên Lê ngồi ở trên thủ tịch, đối nàng gọi: “Anh phi, lại đây.”

Anh phi chợt lộ ra vẻ mặt tươi cười đầy đắc ý, giống như con chim nhỏ vui vẻ đi đến bên cạnh Phiên Lê ngồi xuống. Cử chỉ này của Thiên đế có ý nghĩa trọng đại, làm thế chẳng khác nào hẳn chấp nhận Anh phi

không cần đổi Mặc Nhiên hành lễ, hơn nữa Phiền Lê đem vị trí bên cạnh mình vốn thuộc về Thiên hậu mà dành cho Anh phi, có vẻ như địa vị của Mặc Nhiên càng thêm sa sút.

Ánh mắt mọi người nhìn Mặc Nhiên trở nên đổi khác, tựa hồ mang theo một chút ý vị vui sướng khi thấy người gặp họa. Bất quá Mặc Nhiên không để ý, y thần sắc thản nhiên trở lại vị trí của mình.

Sau khi mọi người an toạ, thị nữ lần lượt dâng lên điểm tâm cùng trái cây, ca nữ cũng bắt đầu biểu diễn. Mấy phi tử Phiền Lê mang đến vây quanh hần, hết kính rượu lại uy quả, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Mặc Nhiên không đi bồi hần, một mình ngồi trong góc đình lặng lẽ. Y cũng không nhìn Phiền Lê, chỉ nhìn chăm chú vào Ân Tường đang nằm trong lòng nhũ mẫu.

Phiền Lê vẫn tiếp tục cùng đám phi tử đùa giỡn, nhưng ánh mắt đã hữu ý vô tình rơi xuống trên người Mặc Nhiên. Thấy Mặc Nhiên vẫn nhìn Ân Tường, hần liền vô cớ phát hỏa. Lần trước chính mình vội vã mang hài tử tới cho hần ôm, hần liền làm như không thấy, hiện tại lại ra vẻ thực để ý đến hài tử! Đây là có ý tứ gì? Cố tình cùng mình trái ý hay sao?

Chính mình trước kia đã quá mềm lòng, mỗi lần Mặc Nhiên hơi thỏa hiệp một chút liền không thể kiềm được mà tha thứ cho hần, chính vì thế nên mới khiến hần tính tình ngang bướng, nhưng lần này tuyệt đối sẽ không để hần dễ dàng thực hiện được mục đích! Phiền Lê giận dữ nghĩ.

Xem chừng bên trong Lương đình quá náo nhiệt, Ân Tường đang ngủ yên trên tay nhũ mẫu đột nhiên ngo nguẩy, bắt đầu khóc lên, nhũ mẫu vội vàng ôm chặt hần trấn an.

“Ngoan nào, ngoan nào... mau ngủ đi.” Nhũ mẫu vừa vỗ về Ân Tường vừa thấp giọng dỗ dành.

Mặc Nhiên đi đến bên cạnh nàng, cúi xuống nhìn thật kỹ, khuôn mặt bé nhỏ của Ân Tường nhăn lại, cái miệng còn chưa mọc răng mấp máy, phát ra tiếng khóc oa oa.

Mặc Nhiên vuốt vuốt khuôn mặt bầu bĩnh của Ân Tường, khẽ cười nói: “Làm sao thế? Tiểu bảo bối làm sao lại không ngoan ngoãn ngủ?”

Ân Tường mở to đôi mắt ngập nước, ngơ ngác nhìn chăm chú vào Mặc Nhiên. Mặc Nhiên khi còn ở Phù U giới xem như đã được hai lần làm cha, tuy rằng y rất ít khi dỗ hài tử, bất quá nhìn phi tử của mình chiếu cố bọn chúng, cũng hiểu được một chút phương pháp. Y đối Ân Tường làm cái mặt quỷ, tiếp tục đùa giỡn.

“Có phải ồn quá nên ngươi không ngủ được hay không? Nếu tỉnh rồi, liền hảo hảo thưởng thức một chút biểu diễn của các tiên nữ tỷ tỷ, không cần phải vội ngủ a...”

Y dùng giọng trẻ con nói xong, nhũ mẫu cũng nhịn không được mà nở nụ cười. Ân Tường thực chuyên tâm nghe y nói chuyện, quên cả khóc. Mặc Nhiên đối hần vươn tay, nhũ mẫu đã quên hỏi ý Phiền Lê, bất giác đem Ân Tường giao cho y.

Phiền Lê ở bên kia nhìn thấy liền trừng mắt, đến lúc nhũ mẫu kịp phản ứng thì đã chậm rồi, Mặc Nhiên ôm Ân Tường trở lại chỗ ngồi. Y tiếp tục đùa với Ân Tường, Ân Tường tựa hồ rất thích thanh âm của y, liền vươn cánh tay nhỏ bé “A a a” kêu, vô cùng vui vẻ. Mặc Nhiên mãi chơi đùa cùng con, tiếp tục làm như không thấy Phiền Lê cùng các phi tử khác.

Phiền Lê chăm chú dõi theo Mặc Nhiên, biểu tình vui thích bắt đầu tan mất, đám phi tử thấy hần sắc mặt không tốt, đều đặt chén rượu xuống, không dám tiếp tục đùa giỡn.

Phiền Lê một lần nữa đối với chính mình nói, không được quay lại nhìn hần! Không được để hần ảnh hưởng đến tâm tình của ngươi! Nhưng hần vẫn là nhìn không được mà nhìn về phía bên kia. Mặc Nhiên vẫn cùng hài tử vui đùa, hoàn toàn không nhận thấy ánh mắt của hần.

Phiền Lê chịu không nổi bị Mặc Nhiên thờ ơ, để hả giận hần liền kéo Anh phi lại gần một chút, cúi người hôn lên môi nàng. Anh phi thở gấp một tiếng, cả người nhũn ra trong lòng hần. Phiền Lê hôn nàng, nhưng dư quang nơi khoé mắt vẫn hướng về phía Mặc Nhiên phiêu tới. Mặc Nhiên đem Ân Tường đặt ở trên đùi, cầm lấy nắm tay nhỏ nhỏ của hần mà nhìn ngắm. Phiền Lê lửa giận bùng lên, hần luồn tay vào trong áo Anh phi, nắm lấy bầu ngực của nàng.

“A... bệ hạ.... đừng ở đây...” Anh phi tuy miệng ra vẻ cự tuyệt nhưng lại ra sức uốn éo thân thể mềm mại, vừa ngượng ngùng lại vừa đắc ý.

Mặc Nhiên ở bên kia rút cuộc cũng đứng lên, y ôm Ân Tường hướng Phiền Lê đi đến. Phiền Lê cố ý không nhìn y, tiếp tục kích thích Anh phi. Mặc Nhiên dường như không nhận thấy sự tồn tại của Anh phi, y tươi cười nói:

“Bệ hạ, ta có thể mang Ân Tường ra ngoài hoa viên một lát được không?”

Phiền Lê chỉ nhìn y bằng nửa con mắt, không trả lời. Mặc Nhiên tự đoán tự nói: “Tạ ơn bệ hạ, ta xin phép cáo lui trước.”

Y vừa định quay người, Phiền Lê nổi giận đứng lên.

“Đứng lại! Ta khi nào thì đáp ứng người?!”

“Nhưng người cũng không có cự tuyệt đi?” Mặc Nhiên đáp lại một câu, Phiền Lê nhất thời á khẩu không trả lời được.

“Ta đây cáo lui, các vị cứ thông thả ngoạn.” Mặc Nhiên nhẹ nhàng bước khỏi đình. Phiền Lê sau khi ngăn người một lúc lâu, muốn đuổi theo, nhưng lại không muốn hạ mình trước. Toàn bộ đám người trong Lương đình đều ngồi yên, chờ hấn tỏ thái độ. Nhũ mẫu kia rút cuộc nhin không được, rụt rè hỏi:

“Bệ hạ, có cần nô tỳ đi theo hay không?”

Phiền Lê nhìn theo hướng Mặc Nhiên rời đi, trầm giọng nói: “Đi đi.”

“Nô tỳ xin cáo lui.” Nhũ mẫu vội vàng bước ra.

Nàng tìm thấy Mặc Nhiên ở bên một dòng suối nhỏ, y ôm Ân Tường ngồi trên một tảng đá lớn, chỉ vào mặt nước lay động không ngừng mà trò chuyện với hấn.

“Nương nương...” Nhũ mẫu gọi một tiếng, Mặc Nhiên quay đầu lại đối nàng cười cười, y vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

“Ngồi đi.”

“A, tạ ơn nương nương, không cần, nô tỳ đứng cũng được.” Nhũ mẫu thụ sủng nhược kinh (*) lắc đầu, nàng đứng ở phía sau Mặc Nhiên, nhìn y đùa với hài tử, Ân Tường nhiều lần bị y đùa tới mức cười khanh khách. Nhũ mẫu kìm lòng không đành thở dài một tiếng, Mặc Nhiên nghe được nàng thở dài, nghi hoặc quay đầu lại.

“Người làm sao vậy?”

“Ái... không có gì.” Nhũ mẫu thần tình đồ bưng, dùng sức lắc đầu.

“Có chuyện gì người đừng ngại, cứ nói thẳng đi.” Mặc Nhiên ôn hoà cười nói.

“Chính là...” Nhũ mẫu ấp úng nói. “Nô tỳ là lần đầu tiên nhìn thấy điện hạ cười vui vẻ như thế, nói cho cùng, đối với mẫu thân cho nên có cảm giác thân thiết a...”

‘Mẫu thân’! Mặc Nhiên nhú mày, đối với từ này vẫn có chút không thích ứng. Nhũ mẫu biết mình nói sai, luôn miệng nói “Thật xin lỗi”, Mặc Nhiên khoát khoát tay về không để ý.

“Đừng lo, người nói rất đúng sự thật a.”

Nhũ mẫu cẩn thận quan sát y, sau khi xác định y thật sự không để tâm, nàng mới tiếp tục nói: “Điện hạ thân thể vẫn suy yếu, rất không dễ ngủ, một khi bị đánh thức sẽ khóc nháo, rất khó được vui vẻ như bây giờ.”

“Người thường ngày đều cùng Anh phi nương nương chiếu cố hấn sao?” Mặc Nhiên đột ngột hỏi.

“Ân, nhưng Anh phi nương nương sự vội, không có nhiều thời gian rảnh rỗi.” Nhũ mẫu trả lời thật sự cẩn thận.

“Ha ha cho nên, kỳ thật chỉ có mình người chiếu cố?”

“Không có, Anh phi nương nương cũng thực hy vọng có thể chiếu cố điện hạ, chính là nương nương thích dùng huân hương (*), trên người luôn có một cỗ hương khí rất nồng, tiểu điện hạ không thích, nương nương nếu ôm hân hân sẽ khóc, cho nên...” Nhũ mẫu cố gắng thay Anh phi biện giải.

“Là như vậy sao? Vậy thì không có biện pháp rồi.”

Mặc Nhiên ôm Ân Tường, nhẹ nhàng đỡ đưa cánh tay, tiểu Ân Tường nghe tiếng nước chảy róc rách, sau đó không lâu liền dựa vào ngực Mặc Nhiên mà ngủ thật say. Mặc Nhiên nhìn khuôn mặt ngủ đáng yêu của hân, trong lòng dâng lên cảm giác xúc động vô cùng. Y nhớ tới hài tử của mình ở Phù U giới, chính là hai kẻ đã tự tay đẩy y đến đường cùng.

Kỳ thật Mặc Nhiên cũng không trách bọn họ, chính mình lúc trước cũng là dùng thủ đoạn đê tiện hại chết phụ thân. Hài tử sinh ở đế vương gia, nguyên bản sẽ không có tình thân nào đáng nói, y cùng hai đứa con trai cũng không thân thiết, đặc biệt là Hắc Chúc, chính mình từ khi hân còn nhỏ đã vô tình lạnh nhạt, không chú ý đến hân. Hiện tại chính là tự thực ác quả (*), còn trách được ai?

Chính là y không thể đối gạt chính mình, thời điểm hai đứa con trai lãnh khốc đối đãi y, trong lòng y đã nổi lên phần nộ cùng thất vọng cùng cực. Có lẽ, nếu cho y thêm một cơ hội nữa, y nhất định sẽ không để cho con mình trở thành như vậy. Mặc Nhiên nhìn chăm chú vào hài tử thứ ba của mình, ý nghĩa tồn tại của hài tử này đối với y, hoàn toàn khác so với Hắc Chúc cùng Bạch Khảo. Bởi vì sinh mệnh này là từ trong cơ thể y tách ra, bởi vì sinh hân ra mà khiến cho y phải chịu khắc cốt minh tâm (*) thống khổ. Bởi vì hân, mà Mặc Nhiên cảm nhận được sự vĩ đại của hai từ ‘mẫu thân’.

Cho dù là chính mình lúc trước vẫn luôn luôn trốn tránh, trốn tránh sự thật, trốn tránh trách nhiệm, trốn tránh nan đề trước mắt....

Mặc Nhiên lần này không muốn chạy trốn nữa, y chưa bao giờ là loại người chỉ biết sợ hãi khó khăn. Nếu không thể thay đổi, vậy hãy chấp nhận, thích ứng đi

“Nương nương, chúng ta đã nên trở về chưa?” Thanh âm của nhũ mẫu đánh thức Mặc Nhiên khỏi sự trầm tư.

“Ân, trở về đi.” Mặc Nhiên ôm Ân Tường đứng lên. Bọn họ theo đường cũ quay trở lại, Lương đình đã ở ngay phía trước, phía bên trong vẫn có đèn lồng treo cao, nhưng lại nghe không thấy một chút nhân thanh (*), xem ra yến hội cũng đã tàn.

Mặc Nhiên đang đi ở phía trước bỗng nhiên dừng lại, nhũ mẫu không hiểu tại sao, đang định hỏi: “Làm sao vậy?” thì Mặc Nhiên đã phát tay, ý bảo nàng dừng lên tiếng, nhũ mẫu an tĩnh lại, dần dần, nàng nghe được từng trận rên rỉ từ phía sâu trong Lương đình truyền ra.

“A... bệ hạ đừng ngừng lại...”

Thanh âm này hiển nhiên là của vị Anh phi nương nương kia, giờ phút này Anh phi hân đang cùng Thiên đế ở trong Lương đình mây mưa thân mật.

Anh phi dường như sợ người khác nghe không được, liền kêu càng lúc càng lớn:

“Bệ hạ... a... thần thiếp cũng muốn sinh bảo bối cho ngài a... ngài nhanh cho ta.... cho ta...”

Nhũ mẫu thần tình bối rối nhìn về phía Mặc Nhiên, Mặc Nhiên vẫn thần nhiên cười cười. Y quay người, nhẹ bước rời khỏi đó. Nhưng Mặc Nhiên đi mới được vài bước, từ trong Lương đình phát ra một tiếng gầm giận dữ. Ngay sau đó, “Rầm” một tiếng, lan can Lương đình vỡ vụn, Phiền Lê y phục thiếu chỉnh tề lao tới.

Mặc Nhiên không kịp tránh, bị hân ôm ngang lấy.

“Bệ hạ! Bệ hạ!” Anh phi dùng y phục che lấy thân thể xích loã, đầu bù tóc rối từ trong đình chạy ra.”Bệ hạ ngài muốn đi đâu?”

Phiền Lê hoàn toàn không để ý tới nàng, hân ôm lấy mẫu tử Mặc Nhiên Ân Tường bay lên hướng về phía chân trời, rất nhanh liền biến mất ở trong trời đêm, bỏ lại nhũ mẫu cùng Anh phi ngơ ngác nhìn nhau.

Chú giải:

lệ chi (*) – quả vải

đề thăng (*) – gia tăng

thụ sủng nhược kinh (*) – được sủng mà lo sợ ; ____; kiểu như nhũ mẫu này vì được Mặc Nhiên đối tốt mà e ngại

huân hương (*) – nước hoa

tự thực ác quả (*) – gieo gì gặt nấy (?)

khắc cốt minh tâm (*) – ‘khắc cốt ghi tâm’ á

nhân thanh (*) – tiếng người

14. Chương 9-1

Tiếng gió rít không ngừng lướt qua bên tai, Mặc Nhiên che cho hài tử trong lòng, mắt nhấp nháy trước luồng gió mạnh đang ào tới. Y vừa phát hiện bọn họ đang bay về hướng hậu cung, dưới chân bỗng xuất hiện một đoá hoa sen thật lớn. Mặc Nhiên tập trung nhìn, hoá ra là một cái nóc nhà hình hoa sen. Phiền Lê vẫn đang ôm lấy y bỗng vươn một tay, một chùm hào quang từ trong tay hắt bắn ra, hào quang kia chiếu xuống nóc nhà, nóc nhà lập tức biến thành một cơn lốc xoáy màu tím trôi lơ lửng trong không trung. Phiền Lê liền ôm Mặc Nhiên bay thẳng vào trong đó —

Bốn phía đã an tĩnh lại, thứ hào quang chói mắt cũng đã biến mất. Mặc Nhiên cảm giác Phiền Lê đã đặt chân xuống mặt đất, y liền mở to mắt nhìn. Bọn họ đang ở trong một gian phòng lộng lẫy, bài trí cùng bố cục trong phòng làm cho Mặc Nhiên thấy vừa quen vừa lạ.

Đến khi nhìn đến cột trụ cùng mấy tấm sa trường trong phòng, Mặc Nhiên rốt cuộc cũng nhận ra — nơi này chính là gian phòng mà Phiền Lê lần đầu tiên cùng với y, Tử Ngộ cung!

Bất quá, so với thời điểm lần trước y có mặt ở đây, Tử Ngộ cung rõ ràng đã mở rộng hơn rất nhiều.

“Ân... ô...” Ân Tường trong lòng Mặc Nhiên bắt đầu ngo ngoe, Mặc Nhiên vội vã trấn an hẳn.

“Ngoan nào, không có việc gì đâu...”

Phiền Lê buông Mặc Nhiên ra, trên mặt âm tình bất định. Mặc Nhiên không để ý đến, y ôm Ân Tường đi vòng quanh phòng, hỏi:

“Nơi này không có giường nhỏ cho Tường nhi ngủ hay sao?”

Phiền Lê chỉ vào một tấm màn, tấm màn phát một tiếng liền tự vén lên cao, phía sau xuất hiện một gian phòng nhỏ, bên trong có đặt một chiếc giường nhỏ màu trắng. Mặc Nhiên đem Ân Tường đặt vào trong giường, đắp chăn, dỗ hẳn vài câu, đến tận khi Ân Tường ngủ tiếp mới rời đi.

Mặc Nhiên mới vừa bước ra phòng nhỏ kia, lập tức bị Phiền Lê ôm ghì lấy.

“Người rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?!” Phiền Lê tức giận gầm nhẹ, Mặc Nhiên đặt ngón trỏ lên môi.

“Yên lặng, đừng đánh thức Tường nhi.”

Phiền Lê phát tay, tấm màn lại buông xuống, đem phòng nhỏ cùng bọn họ cách ly. Hắn đem Mặc Nhiên ném qua trên giường, rồi tiến lại áp chế lấy y.

“Nói! Người rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Bệ hạ, ta không có muốn thế nào, không biết ngài vì sao phải phát hoả như thế.” Mặc Nhiên bình tĩnh đáp.

Phiền Lê hung hăng nâng cằm Mặc Nhiên lên, cả giận nói: “Ta hảo ý mang hài tử đi gặp người, người nhìn cũng không thèm nhìn hẳn một cái, hiện tại lại ở đây ra vẻ từ mẫu, người rốt cuộc muốn như thế nào?!”

“Không có gì, chỉ là bỗng nhiên nghĩ thông suốt.” Mặc Nhiên lặng lẽ cười. “Kỳ thật, làm một từ mẫu cũng không có gì không tốt.”

Phiền Lê đẩy y ra, tức giận quát: “Nghĩ thông suốt liền ôm hân? Không vui liền bỏ mặc? Người xem hài tử của ta là cái gì? Người cho ta là cái gì?”

Mặc Nhiên ngồi xuống, bình tĩnh nói: “Bệ hạ, nếu có một ngày nào đó, có một đế vương của giới khác nói hân coi trọng người, hân đem các đại thần trọng yếu của người giết sạch, đem biểu trưng nam tính của người cắt bỏ, đem người giam cầm lại, muốn người trở thành công cụ tiết dục của hân, còn không để ý đến ý nguyện của người, ép buộc người phải sinh hài tử cho hân. Nếu người gặp sự tình như thế, người sẽ làm như thế nào?”

Phiền Lê nhất thời nghẹn lời, Mặc Nhiên nhìn nhìn biểu tình của hân, tiếp tục nói: “Ở trong mắt người, ta có thể chỉ là một nam tử mỹ mạo được người để mắt tới, nhưng ở trong lòng ta, ta cũng là một đế vương, ta cũng có tôn nghiêm của chính mình. Thân là đế vương, lại phải đi sinh con đường cái cho một người nam nhân, đối lại là người, người liệu có vui vẻ chấp nhận không? Liệu người có vui mừng mà nói ‘Ta thực vinh hạnh có thể sinh bảo bối cho ngài, ta sẽ rất yêu thương hài tử của chúng ta’ không?”

Phiền Lê phải cố gắng lắm mới tìm lại được thanh âm của mình, hân khó nhọc hỏi: “Nói như vậy, người hân là phi thường thống hận ta?”

“Đúng vậy!” Mặc Nhiên gật gật đầu, Phiền Lê lộ ra biểu tình vừa đau lòng vừa khổ sở, hân gật gật mí mắt một chút, đang muốn rời đi, Mặc Nhiên lại mở miệng: “Bất quá...”

Hai tiếng “Bất quá” này làm cho Phiền Lê tạm dừng cước bộ, Mặc Nhiên nhìn bóng lưng của hân, tiếp tục nói:

“Bất quá, ta bắt đầu thử đón nhận người...”

Phiền Lê quay người lại, thần tình vừa vui mừng vừa ngạc nhiên. Mặc Nhiên nhìn về phía phòng nhỏ ở sau tấm màn, tựa hồ xuyên qua nó nhìn đến Ân Tường đang nằm ngủ trên giường nhỏ.

Mặc Nhiên thì thầm thật khẽ, tựa như đang nói cho chính mình nghe: “Ta không có biện pháp trở về Phù U giới, hài tử của ta đã phản bội ta, ta hiện tại, chỉ như một con chim nhỏ đã gãy cánh, muốn bay cũng không thể bay, trừ bỏ an phận ở trong lồng, còn có thể làm gì khác?”

Trong thanh âm của Mặc Nhiên ẩn chứa sự hối tiếc khiến người khác đau lòng cùng sự tự mỉa mai, Phiền Lê liền bước qua ôm lấy y. Mặt của hân vùi vào trong ngực Mặc Nhiên, dùng một loại ngữ điệu gần như nghẹn ngào nói:

“Thực xin lỗi... ta chỉ là muốn được ở bên người...”

Hân chính là một lòng muốn có được người kia, muốn dùng yêu thương của chính mình khiến y cảm động, nhưng hân không nghĩ rằng làm như vậy sẽ khiến cho đối phương bị thương tổn nhiều đến thế. Không, kỳ thật hân ngay từ đầu đã biết, hân biết rõ Mặc Nhiên sẽ bị tổn thương, nhưng lại vô pháp ngăn cản quyết tâm của chính mình. Hân nguyện ý nỗ lực hết thảy để bù đắp cho Mặc Nhiên, chỉ cần Mặc Nhiên vẫn muốn ở bên cạnh hân.

Mặc Nhiên vuốt vuốt tóc Phiền Lê, cười khổ nói: “Người không cần giải thích, người chỉ là muốn thực hiện khát vọng của mình thôi. Ta trước kia vì muốn có được tam cần thạch, cũng không cần biết sẽ làm hại bao nhiêu người, không cần biết làm ai thương tâm khổ sở. Chúng ta đều giống nhau, chẳng qua, thứ mà chúng ta theo đuổi lại khác.”

“Không giống.” Phiền Lê ở trong ngực Mặc Nhiên lắc đầu. “Ta không muốn người phải thương tâm.”

“Thôi bỏ đi, ta cũng đã nhận thức được.” Mặc Nhiên nhìn lên trần nhà, khẽ nói: “So với việc không biết tự lượng sức mình mà chống đối người, chỉ bằng thử chấp nhận...”

Phiền Lê ngẩng đầu lên, thanh âm của hân bởi vì quá hy vọng mà phát run: “Người... người sẽ yêu ta sao...?”

“Không biết.” Mặc Nhiên hi hi cười, trước vẻ mặt thất vọng của Phiền Lê thông thả nói thêm một câu: “Nhưng ta sẽ cố gắng, thế thượng vô nan sự, chích phạt hữu tâm nhân (trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ

người không có tâm), không phải sao?”

“Yêu ta cũng đâu phải là chuyện gì gian nan khốn khổ!” Phiền Lê bất mãn khẽ nói.

“Nhưng với ta mà nói là một thử thách a.” Mặc Nhiên cố tình nói, y nghịch ngợm đưa tay chọc chọc cái mũi của Phiền Lê. “Người lúc trước đối với ta làm nhiều chuyện quá phận như vậy, muốn ta lập tức quên chuyện cũ đi mà yêu người, cũng không phải dễ dàng a.”

Phiền Lê đột nhiên áp đảo lấy Mặc Nhiên, gian tà cười nói: “Ta đây sẽ làm cho người thoải mái đến mức không còn tâm sức đâu mà suy nghĩ chuyện quá khứ...”

Mặc Nhiên cảm giác được dự vọng nóng rực của hắn đang để sát đùi mình, bọn họ cái gì cũng chưa làm mà. Mặc Nhiên nghĩ lại, người này lúc trước liền cùng Anh phi ở trong Lương đình khí thế ngất trời, đại khái là nhiệt tình còn chưa kịp phóng thích đi.

Mặc Nhiên cười cười nói: “Bệ hạ, lửa này của người không phải do ta châm, ta không có trách nhiệm giúp người dập lửa a.”

“Người nói cái gì?” Phiền Lê còn chưa hiểu ý.

Mặc Nhiên đẩy hắn ra một chút. “Bệ hạ, ngài vẫn là nên trở về tìm Anh phi nương nương đi, chuyện tốt của hai người vừa mới làm được một nửa, ngài đem nàng bỏ mặc ở đó, thật sự có điểm khó chấp nhận đi.”

“Người im miệng!” Phiền Lê vừa nghe y bảo mình đi tìm nữ nhân khác liền nổi trận lôi đình, hắn mãnh lực đem Mặc Nhiên ôm lấy. “Nữ nhân kia làm cho ta mất hết cả khẩu vị, ta chỉ muốn có người!!”

“Bệ hạ, Anh phi nương nương xinh đẹp như hoa, vừa thơm vừa mềm mại, ngay cả ta cũng có chút động tâm, ngài như thế nào có thể nói nàng như vậy?” Mặc Nhiên thông thả nói.

“Người thích Anh phi?!” Phiền Lê lập tức cao giọng, khẩu khí toát ra vẻ ghen tuông.

“Là nam nhân đều thích đi?”

“Ta tuyệt đối không thích!” Phiền Lê rống giận.

“Vậy vì sao người còn lập nàng làm quý phi?” Mặc Nhiên ra vẻ ngây thơ hỏi.

“Ta chỉ là...” Phiền Lê dừng một chút, mới trầm giọng nói: “Ta chỉ là tìm một người so với người hoàn toàn tương phản... làm cho người tức giận...”

Bổn ý (ý ngu =.) của Phiền Lê là tìm nữ tử hoàn toàn trái ngược với Mặc Nhiên, làm cho Mặc Nhiên ghen, kết quả chính mình lại ghen trước.

“Nàng so với ta tương phản sao?” Phiền Lê không nói, Mặc Nhiên quả thật cũng không có phát hiện.

Phiền Lê ôm chặt y, dụi vào cổ y hít một hơi thật sâu, trên người Mặc Nhiên vốn có một hương thơm tươi mát thanh nhã, Phiền Lê thỏa mãn thở ra một tiếng.

“Mùi hương trên người nàng ta vô cùng khó chịu, ta nghĩ thấy liền đau đầu, ta căn bản là không muốn chạm qua nàng, vừa rồi chỉ là cố ý muốn chọc giận người, ta vốn không thích loại phạm tục nữ tử như thế.” Hắn oán giận nói.

“Ai... Anh phi nương nương thật đáng thương.” Mặc Nhiên cảm thán.

“Nàng có đáng thương hay không cũng không liên quan đến người.” Phiền Lê vẻ không vui cởi bỏ y phục của Mặc Nhiên, ngậm lấy nhũ châu màu hồng kiều diễm ướt át trước ngực y, hàm hồ mệnh lệnh: “Người chỉ được phép nghĩ đến ta mà thôi.”

Mặc Nhiên cảm giác được Phiền Lê đang liếm dọc từ ngực mình xuống, cho đến khi tay của đối phương đặt ở trên thắt lưng của y, Mặc Nhiên bỗng nắm lấy tay hắn, nghiêm mặt nói:

“Bệ hạ, không được.”

Phiền Lê thần tình kinh ngạc, Mặc Nhiên ngồi xuống, cười khỏ nói: “Thứ ‘chướng mắt’ kia của ta đã dài trở lại, ta cũng không muốn lại bị người phá bỏ, người vẫn nên đi tìm...”

Những lời còn lại của Mặc Nhiên bị Phiên Lê nuốt lấy, Phiên Lê cuồng nhiệt hôn môi y, cho tới khi cả người y mềm nhũn. Hắn cởi bỏ khổ tử của Mặc Nhiên, không có một tia do dự đem dục vọng của y cho vào trong miệng. Mặc Nhiên cả người run lên, không thể tưởng được hắn lại làm như vậy.

“Bệ... bệ hạ...”

Phiên Lê không để ý tới vẻ kinh ngạc của y, chuyên chú mút lấy tinh khí trong miệng. Mặc Nhiên nhìn dục vọng của mình ra vào trong miệng Phiên Lê, hắn còn dùng một loại biểu tình say mê nhìn mình, Mặc Nhiên bỗng nhiên cảm thấy một thứ cảm giác trước nay chưa từng có — thẹn thùng!

Mặc Nhiên sắc mặt ửng hồng, y dùng cánh tay che mắt, đôi môi đỏ hồng ướt át phát ra từng trận thổ dốc khó kiềm chế. Vẻ ngượng ngùng mị thái của y lại làm cho Phiên Lê dục hỏa tăng vọt, hắn càng làm nhanh, càng mút càng dùng sức. Mặc Nhiên toàn thân một trận run rẩy, cuối cùng cũng rên lên một tiếng, phóng xuất ra trong miệng Phiên Lê.

“Ha... ha... ha...” Mặc Nhiên nằm ở trên giường dồn dập thổ dốc.

Phiên Lê tiếp tục lưu luyến liếm lên hạ thân của Mặc Nhiên, đầu lưỡi linh hoạt của hắn tiến đến xung quanh ngọc huyết đang khép chặt của Mặc Nhiên, Mặc Nhiên lại một trận run rẩy. Phiên Lê dùng đầu lưỡi khiêu khai huyết khẩu, đem xung quanh ngọc huyết liếm đến ướt sũng. Ngọc huyết vì ham muốn mà bắt đầu khép mở. Phiên Lê đem một ngón tay đi vào, hắn hơi nhòm người dậy ngắm nhìn vẻ mặt ý loạn tình mê của Mặc Nhiên.

“Giờ đến phiên ngươi làm cho ta khoái hoạt.” Hắn nói xong, cầm lấy tinh khí của mình cọ xát lên huyết khẩu, đang chuẩn bị tiến quân thần tốc, từ phía sau tấm màn bỗng nhiên truyền đến tiếng khóc.

“Ô oa... ô oa...”

Là Ân Tường! Mặc Nhiên lập tức thanh tỉnh, y ngồi dậy, Phiên Lê kêu lên một tiếng đầy bi thương, bị Mặc Nhiên đẩy luôn xuống giường. Mặc Nhiên luống cuống tay chân khoác vội y phục, vội vàng qua phòng nhỏ xem xét.

“Tường nhi? Tường nhi làm sao vậy?” Mặc Nhiên ôm lấy con, không ngừng trấn an.

“Ô... ô...” Bàn tay nhỏ bé của Ân Tường nắm lấy y phục của Mặc Nhiên, khóc rất thê thảm.

“Ngoan nào, đừng khóc đừng khóc, có phải đã đói bụng rồi hay không?” Mặc Nhiên ôm Ân Tường đi qua đi lại trong phòng. Phiên Lê hai mắt đầy dục vọng từ sau lưng Mặc Nhiên hiện ra, âm u gọi:

“Mặc Nhiên, quay lại.”

“Không được a, Tường nhi đang không thoải mái.”

Phiên Lê đang muốn nói chuyện, trán của hắn bỗng nhiên truyền đến một trận đau, cước bộ lão đảo một chút.

“Bệ hạ?” Mặc Nhiên phát hiện sự bất thường của hắn.

“Không có việc gì.” Phiên Lê xoa thái dương nói, hắn nhìn nhìn Ân Tường trong lòng Mặc Nhiên, lập tức ôm lấy, đem hài tử quay về giường nhỏ. Hắn búng ngón tay, ở trên giường nhỏ lập tức xuất hiện một chuôi phong linh chuyển động, phong linh phát ra âm thanh đinh linh đinh linh dễ nghe, Ân Tường ngơ ngác nhìn, ngừng khóc.

“Tốt lắm, quay về đi!” Phiên Lê giống như điều hâu bắt lấy gà con đem Mặc Nhiên lao trở về giường. Tấm màn màu tử hồng buông xuống, che khuất cảnh xuân ân ái phía sau.

15. Chương 9-2

Trong đình thủy tạ tràn ngập hoan thanh tiểu ngữ (*), Mặc Nhiên ôm Ân Tường ngồi ở giữa, Đồng nhi cùng một đám thị nữ vây quanh, mọi người hết nhìn mặt lại vỗ tay, mỗi khi Ân Tường bị bọn họ đùa đến bật cười, mọi người sẽ không hẹn mà cùng phát ra tiếng cười vui vẻ.

“Ai, các người thấy diện hạ bộ dáng giống nương nương hay là giống bệ hạ a?” Một tiểu thị nữ đột nhiên cất tiếng.

Mọi người lập tức cúi sát vào nhìn kỹ, Đồng nhi còn nghiêm túc trả lời: “Nhìn dung mạo ta cảm thấy diện hạ rất giống bệ hạ, không phải mọi người đều nói, đứa con đầu lòng đều giống phụ thân sao?”

“Ta lại cảm thấy diện hạ giống nương nương, người xem ánh mắt này, ngập nước long lanh, xinh đẹp giống hệt nương nương vậy.” Một thị nữ khác phản bác, không quên nịnh bợ một chút.

“Ánh mắt đúng là rất giống nương nương rồi, nhưng khuôn mặt cùng dáng người là giống bệ hạ a.” Đồng nhi nói.

“Người rõ ràng nói nhầm, diện hạ còn nhỏ như vậy, thấy thế nào cho ra dáng người a?” Một tiểu thị nữ cười trêu.

Mặc Nhiên mỉm cười, không có tỏ thái độ gì. Mọi người đang chuyện trò vui vẻ, đột nhiên có kẻ không mời mà đến xông vào – một nữ tử đạp mây vội vàng hướng bên đình thủy tạ này bay thẳng tới.

“Anh phi nương nương, ngài không thể vào! Ngài không thể vào a!!!” Chủ quản hậu cung cùng vài tên thị vệ bối rối đuổi theo nàng.

Tươi cười trên gương mặt Mặc Nhiên cùng đám thị nữ lập tức biến mất, Anh phi đang muốn lướt qua hồ nước bay vào, bị thị vệ xông đến trước mặt ngăn cản, nàng giống như nữ nhân ghê gớm điều ngoa liền gầm rú: “Tránh ra! Đám nô tài chết tiệt! Ta muốn đi nói rõ ràng với hần!”

Anh phi đầu bù tóc rối, y phục xộc xệch, phong quang xinh đẹp ngày xưa nay chẳng còn sót lại chút gì.

Mặc Nhiên đứng lên, nói: “Để nàng vào.”

Thị vệ cùng chủ quản nghe lệnh thối lui, Anh phi lập tức xông vào đình thủy tạ. Nàng ta không thêm để ý lễ tiết, chỉ vào Mặc Nhiên mắng to: “Người là đồ tiểu nhân dê tiện!”

Đồng nhi đứng một bên tức giận đáp trả: “Người thật to gan! Dám nói nương nương như vậy!”

Anh phi cảm giận trừng mắt nhìn Đồng nhi, cao giọng la hét: “Người là đồ cầu nô tài! Ở đây không có chỗ cho người nói!”

“Người...” Đồng nhi đang phẫn nộ, Mặc Nhiên liền khoát tay.

“Đồng nhi, người lui ra, để ta giải quyết.”

“Tiểu nữ xin vâng.” Chủ tử đã mở miệng, Đồng nhi phải nghe lời lui sang một bên.

Mặc Nhiên ôm Ân Tường ngồi trở lại trên ghế, ung dung hỏi: “Xin hỏi Anh phi nương nương, vì sao mắng ta là dê tiện tiểu nhân?”

“Người không cần giả vờ! Nhất định là người ở trước mặt bệ hạ nói xấu ta, bằng không người sẽ không bỗng nhiên muốn đem ta đuổi ra khỏi cung!”

Nguyên lai là chuyện này, Mặc Nhiên trong lòng thở dài, từ khi y bắt đầu thừa nhận Ân Tường, Phiền Lê dường như muốn thể hiện quyết tâm của mình, đem toàn bộ phi tử khác trong hậu cung khiến hết ra ngoài. Đám phi tần không danh không phận đều chỉ xem đó là chuyện không may, ngoan ngoãn ly khai, cũng không thấy có người nào không phục chạy tới làm âm ỷ. Mà Anh phi này vốn là quý phi, nếu không phục cũng không có gì lạ.

Việc này vốn không phải trách nhiệm của Mặc Nhiên, nhưng hiện tại y thân là người đứng đầu hậu cung, xử lý tranh chấp của đám hậu phi chính là việc thuộc bốn phận của y, Mặc Nhiên nhẫn nại hướng Anh phi giải thích:

“Anh phi, ta không có ở trước mặt bệ hạ nói bất cứ điều gì về người, đem người khiến đi là ý chỉ của chính bệ hạ.”

“Người gạt ta!” Anh phi hung hăng phản bác. “Người rõ ràng là ghen tị! Người không muốn bệ hạ sủng ái ta, không muốn bệ hạ đem Ân Tường diện hạ phó thác cho ta chiếu cố!”

“Người không nên nói như vậy, ta cũng không có biện pháp.” Mặc Nhiên bắt đầu dĩ thử dài.

“Người đừng tưởng rằng người sinh nhân tử (con trai) là tài giỏi! Ta còn giỏi hơn người! Ta biết, người chính là sợ ta cũng sinh ra cốt nhục của bệ hạ, uy hiếp địa vị của người, cho nên muốn đem ta đuổi đi?” Anh phi tự biên tự diễn nói.

“Anh phi nương nương, người cũng thật biết cách kể chuyện.” Mặc Nhiên nhẹ nhàng cười nói, Anh phi bị Mặc Nhiên nói đâm tức giận muốn nhào qua, lại bị thị vệ cản lại.

“Anh phi nương nương, người thân phận cao quý như thế, không thích hợp làm loại sự tình nháo động này, hay là người nghe theo ý chỉ của bệ hạ, ngoan ngoãn rời đi? Được không?” Mặc Nhiên dùng ngữ điệu như dỗ hài tử nói.

“Ta sẽ không bị người hù dọa! Bệ hạ sủng ái ta như thế, làm sao lại vô duyên vô cớ đem ta khiển đi?”

“Sủng ái của bệ hạ, vốn chính là một thứ vừa mơ hồ vừa dễ thay đổi.” Mặc Nhiên nheo mắt cười hỏi: “Anh phi nương nương chắc hẳn cũng rõ ràng đi?”

“Người... người...” Anh phi tức giận đến độ khớp hàm run lên, lại không thể nào phản bác.

“Ta đã giải thích nhiều như vậy, Anh phi nương nương mời trở về, nếu người vẫn còn có điều gì bất mãn, mời người tới gặp bệ hạ nói.” Mặc Nhiên hạ lệnh tiễn khách, chủ quản lập tức chỉ huy đám thị vệ đem Anh phi còn đang lóng lộn đi khỏi.

“Nương nương, ngài thật sự là quá lợi hại!” Đồng nhi trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái. “Khiến nàng ta một câu cũng nói không được, mà nữ nhân kia lúc trước cũng quá kiêu ngạo, bây giờ như vậy hẳn là xứng đáng!”

Mặc Nhiên uống một ngụm trà, chỉ cười mà không nói.

Buổi tối, Mặc Nhiên đỡ Ân Tường ngủ, y ngồi một bên kê đong đưa chiếc nôi, Phiền Lê từ phía sau tiến vào ôm lấy y.

“Nghe nói, hôm nay có ruồi bọ đáng ghét chạy vào?” Hắc kè sát bên vành tai bạch ngọc của Mặc Nhiên nói nhỏ.

Mặc Nhiên cười nhẹ. “Ân, bắt quá có người thay ta đem nó đuổi đi.”

“Ta sẽ không để cho ruồi bọ lại vào quấy nhiễu người.” Phiền Lê hôn lên hai má Mặc Nhiên, ngữ ý kiên định nói.

“Bệ hạ, người nói như vậy, các nàng đều rất khó chấp nhận.”

“Ta mặc kệ đám người kia làm sao, dám đến làm phiền người, ta tuyệt đối không tha.”

Vẫn là bá đạo như trước a, Mặc Nhiên thở dài. “Nàng tới tìm ta cũng không hẳn đáng trách, dù sao ta bây giờ đã là ‘Thiên hậu nương nương’, chuyện hậu cung đều do ta quản, ta làm sao trốn tránh?”

Phiền Lê kinh ngạc, ngữ khí hưng phấn hỏi: “Người nguyện ý nhận danh phận Thiên hậu?”

“Có thể không nguyện ý sao?” Mặc Nhiên cười hỏi lại, Phiền Lê lại trầm mặc một lúc lâu, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì. Hắc bỗng nhiên kéo Mặc Nhiên đứng dậy.

“Người theo ta đến nơi này.”

“Đi đâu?”

“Đừng hỏi, nhắm mắt lại đã.” Phiền Lê yêu cầu, Mặc Nhiên nghe lời nhắm mắt lại, thật muốn xem lần này hẳn muốn làm cái trò gì. Không thể tưởng được Phiền Lê bảo y nhắm mắt còn chưa đủ, hẳn thậm chí còn xuất ra một chiếc khăn lụa, đem che mắt Mặc Nhiên.

“Bệ hạ, người muốn cùng ta chơi trốn tìm hay sao?” Mặc Nhiên cười hỏi.

Phiền Lê cách khăn lụa hôn lên mắt y, hắc nắm tay Mặc Nhiên, nhẹ nhàng phi thân ra ngoài cửa sổ. Mặc Nhiên mắt không nhìn thấy được, chỉ có thể dựa sát vào Phiền Lê, nương theo hắc mà bay.

Mặc Nhiên cảm giác mình đã bay khỏi phạm vi hậu cung, thanh âm xung quanh bắt đầu trở nên linh hoạt kỳ ảo, bọn họ tựa hồ đi đến một nơi nào đó rất tĩnh lặng.

“Tới rồi.” Phiền Lê đỡ y đáp xuống, Mặc Nhiên ngửi được một mùi hương quen thuộc, Phiền Lê thay y tháo khăn lụa xuống, Mặc Nhiên vội mở mắt.

“Đây là...” Mặc Nhiên giật mình nhìn cảnh vật trước mắt, Phiền Lê đã đưa y đến bạch ngọc thần miếu trong Hoàng lăng! Chính y lần trước đã ở trong này chạy trốn. Nơi này so với thời điểm Mặc Nhiên rời đi không có gì thay đổi, điều khiến y kinh ngạc nhất chính là, phượng quan lần trước y đem đội lên đầu pho tượng cư nhiên còn chưa tháo xuống.

“Người đem chuỗi liên tử ta tặng người, vòng tay cùng phượng quan toàn bộ để ở trong này phải không?” Phiền Lê ngữ điệu bình thản hỏi, nghe không ra hẳn đang tức giận hay là đau lòng.

“Người vẫn để chúng ở đây?” Mặc Nhiên kinh ngạc.

“Ta chờ người tự mình đem chúng trở về.” Phiền Lê ý vị nói, dường như làm vậy mới có thể chứng minh quan hệ của hai người đã trở lại như trước.

Mặc Nhiên có chút ngạc nhiên, rồi chợt nở nụ cười. “Bệ hạ, người cứ như hài tử vậy.”

Phiền Lê khẽ nâng cằm Mặc Nhiên lên, nhìn thật sâu vào mắt y. “Vậy người có muốn đem chúng trở về hay không?”

“Ta có thể không muốn sao?” Mặc Nhiên lại hỏi lại.

“Không thể.” Phiền Lê mãnh liệt trả lời, Mặc Nhiên lần thứ hai lại thấy buồn cười. Lòng bàn tay Phiền Lê nổi lên kim quang, vòng tay bị vứt trên mặt đất cùng liên tử dưới đáy hồ được triệu hồi, bay về trong tay hắn. Mặc Nhiên vươn tay, để Phiền Lê đeo vòng cho mình, y sờ nhẹ lên ba lỗ trống trên chiếc vòng, tự giễu nói:

“Tam cần thạch bị ta đưa cho hai hài tử không tâm không phế (*) kia rồi.”

“Ta sẽ tặng người ba viên bảo thạch vừa đẹp vừa lợi hại hơn.” Phiền Lê dùng khẩu khí áp chế nói.

“Vậy xin đa tạ bệ hạ trước.” Mặc Nhiên lúm đồng tiền như hoa nở rộ.

Phiền Lê tiếp theo đem chuỗi liên tử đeo lên cổ Mặc Nhiên, không quên bá đạo mệnh lệnh: “Từ nay về sau, người không bao giờ được tháo xuống nữa.”

“Tuân mệnh.” Mặc Nhiên bướng bỉnh trả lời.

Cuối cùng, là phượng quan. Phiền Lê bay đến gần pho tượng, đem phượng quan bắt lấy. Mặc Nhiên giống như trong lễ nghi sắc phong lúc trước, quỳ một gối, không khí nhất thời trở nên trang trọng. Phiền Lê hai tay cầm phượng quan, chậm rãi hạ xuống, đem phượng quan đội lên đầu Mặc Nhiên.

Mọi thứ đều đã quay về với nguyên chủ, Mặc Nhiên đứng lên. Phiền Lê thâm tình nhìn y, trong ánh mắt như có thiên ngôn vạn ngữ (*). Mặc Nhiên ở dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, khuôn mặt dần dần ửng đỏ, y vội lấy tay vuốt vuốt tóc, cố che dấu vẻ lúng túng của chính mình. Phiền Lê lại nâng cằm y lên, gạt tóc để lộ gương mặt Mặc Nhiên.

Phiền Lê khẽ nheo mắt, chậm rãi tiến đến gần y. Mặc Nhiên mí mắt rung động, dần dần khép lại. Hơi thở của Phiền Lê mơn man trên làn môi mềm mại như cánh hoa của Mặc Nhiên, khiến y vô thức hé mở đôi môi.

Cảm giác mềm mại như Mặc Nhiên chờ đợi không có dừng ở trên môi, một trận gió phất qua bên tai Mặc Nhiên, ngay sau đó là ‘rầm’ một tiếng. Mặc Nhiên lập tức mở mắt ra, chỉ thấy Phiền Lê thống khổ ôm đầu quỳ rạp trên mặt đất.

“Bệ hạ!” Mặc Nhiên chấn động, đang muốn ngồi xuống, Phiền Lê đột nhiên rống to:

“Không được lại đây!”

“Bệ hạ?” Mặc Nhiên vì vẻ mặt đau đớn khổ sở của hắn mà kinh hoảng. “Người làm sao vậy?”

“Ồ...” Ở vị trí huyết ấn đường của Phiên Lê, một luồng ánh sáng từ dưới da hần phóng xuyên ra. Phiên Lê đau đến mức vật vờ trên mặt đất, toàn bộ phần đầu của hần đều sáng lên, Mặc Nhiên bị cảnh tượng này làm cho sợ hãi.

“A ——!” Phiên Lê không khống chế được gào thét đứng lên, một chùm sáng từ đỉnh đầu của hần phát ra, cả tòa thần miếu đều chấn động.

“Bệ hạ!” Mặc Nhiên liêu lĩnh bước qua ôm lấy hần, chùm tia sáng kia lại chiếu đến trên nóc nhà khuếch tán thành một mảng lớn. Thứ ánh sáng kia dường như có sinh mệnh, không ngừng chuyển động, màu sắc hỗn độn bên trong cũng không ngừng hội hợp, biến hóa.

Đầu Phiên Lê cuối cùng cũng hết đau, hần thở hào hển, cùng Mặc Nhiên nhìn thứ hào quang kia.

Hào quang dần tụ lại, hình thành hình thể của một người, những màu sắc loạn thất bát tao cũng dần quy vị. Bóng người kia càng lúc càng rõ nét, đến lúc hoàn toàn rõ ràng, Mặc Nhiên cùng Phiên Lê khiếp sợ nhìn chằm chằm “Hần”.

Hào quang kia cư nhiên biến thành một gã nam tử cùng Phiên Lê giống nhau y hệt!

“Đây... đây không phải là sự thật đi...” Ánh mắt Mặc Nhiên không ngừng chuyển qua chuyển lại nhìn nam nhân kia cùng Phiên Lê, nam nhân chẳng những ngoại hình như cùng Phiên Lê từ một khuôn mẫu mà ra, ngay cả y phục trên người cũng cùng Phiên Lê không có gì sai biệt! Quả thực hai người giống nhau như hai giọt nước.

Phiên Lê đối với sự xuất hiện của nam tử này hoàn toàn không có manh mối, hần điều hoà hơi thở một chút, rồi đỡ trán đứng lên, cả giận nói:

“Người là quái vật gì?”

Một thanh âm tà mị từ bên ngoài truyền đến: “Hần chính là người a, bệ hạ thân ái của thần.”

Mặc Nhiên cùng Phiên Lê theo tiếng nói nhìn lại, một kim phát nam tử thân mặc lục y bước tới, tên Phiên Lê giả kia cũng từ từ đáp xuống bên cạnh hần.

“Hoàn La? Là người làm?” Phiên Lê nhanh chóng hiểu ra.

“Đúng vậy.” Hoàn La một tay vô cùng thân thiết ôm lấy vai của Phiên Lê giả, cười nói: “Thứ lần trước ta cho người uống không phải là cái gì ngọc trì tiên tửu, đó là thần thủy do ta thiên tâm vạn khổ luyện ra, nó có thể đem thần lực, trí nhớ, diện mạo, tính tình của ngài lén thu lại, hội tụ ở trong đầu của ngài, hình thành một sinh mệnh hoàn toàn mới, tiếp theo sẽ tách ra khỏi ngài.”

Nguyên lai từ trước tới nay thường xuyên đau đầu đến độ muốn nứt ra là vì vậy! Phiên Lê nổi giận muốn xông qua, lại bị Mặc Nhiên đỡ lấy, Mặc Nhiên ý bảo hần đừng kích động, y chuyển hướng Hoàn La, hỏi:

“Nói như vậy, thần lực, trí nhớ, diện mạo, tính tình của nam nhân này giống hệt bệ hạ?”

“Đúng vậy, mà cũng có thể nói, hần so với bệ hạ còn mạnh hơn.” Hoàn La vuốt ve cằm của Phiên Lê giả, cười đầy quyến rũ nói.

“Đúng là xằng bậy!” Phiên Lê nổi trận lôi đình, Mặc Nhiên dùng ánh mắt ngăn hần lại, y tiếp tục hỏi Hoàn La:

“Người làm như vậy, là có mục đích gì?”

“Bởi vì, ta muốn tạo ra một bệ hạ hoàn toàn thuộc về ta.” Hoàn La lại ôm cổ Phiên Lê giả, nhìn Mặc Nhiên đầy căm ghét, nói: “Ta biết bệ hạ vĩnh viễn cũng sẽ không coi trọng ta, cho nên ta muốn tạo ra một tân bệ hạ, một bệ hạ của ta, một bệ hạ biết nghe lời ta.”

“Người nằm mơ đi.” Phiên Lê hung hăng nói.

“Vậy sao? Nhưng hiện tại ta đã thành công.” Hoàn La kiêu ngạo chống tay, hần chỉ vào Phiên Lê, đối với tên giả mạo kia hạ lệnh: “Giết hần, như vậy người có thể thay thế hần trở thành quân chủ của thiên giới.”

Phiền Lê giả lập tức từ trong lòng bàn tay xuất ra một thanh trường kiếm sắc bén, Phiền Lê cũng xuất kiếm, chuẩn bị ứng chiến. Tên Phiền Lê giả kia nhìn Hoàn La đang đứng phía trước, trong mắt loé lên tinh quang, hắn cảm kiếm đột nhiên một đâm! Xuyên qua ngực Hoàn La!

Tất cả đều bị hành động của hắn làm cho choáng váng, đặc biệt là Hoàn La, hắn toàn thân run rẩy, hai mắt trừng lớn.

“Vì... vì cái gì...” Hắn dùng thanh âm như sắp khóc hỏi, hắn vụn vụn cũng không ngờ được người do mình tự tay tạo ra lại hướng chính mình hạ độc thủ.

“Ta chán ghét bị người khác sai bảo.” Phiền Lê giả ghé vào bên tai hắn lãnh khốc nói, Phiền Lê thật ở bên kia cũng vui mừng cười ha ha.

“Ha ha ha... Hoàn La, chính ngươi cũng nói, hắn là phân thân của ta. Ta ngay cả đến Thái Thiên hậu nâng đỡ ta lên để vị cũng giết, ngươi nghĩ rằng cái tên giống ta này sẽ ngoan ngoãn làm con rối của ngươi sao?”

“Á...” Hoàn La cả người là huyết ngã xuống đất, Phiền Lê giả hướng hắn xuất ra một khối quang cầu, đem hắn hoàn toàn thiêu huỷ.

Hắn giơ kiếm chỉ thẳng Phiền Lê, cười lạnh nói: “Kế tiếp, là đến phiên ngươi.”

“Để xem ngươi có bản lĩnh đó hay không đã.” Phiền Lê hừ lạnh, hắn nói Mặc Nhiên thối lui. “Mặc Nhiên, lui sang một bên đi.”

Phiền Lê giả kia cũng dùng ánh mắt thâm tình nhìn Mặc Nhiên, hắn nói: “Mặc Nhiên, lui xa một chút, thương tổn đến ngươi sẽ không tốt.”

Mặc Nhiên kinh ngạc, Phiền Lê tức giận trừng mắt nhìn hắn. “Khi nào thì đến phiên ngươi đối Mặc Nhiên nói chuyện?!”

“Mặc Nhiên là của ta, tất cả những gì của ngươi, đều là của ta.” Phiền Lê giả âm hiểm cười.

“Khẩu khí của đồ giả mạo cũng lớn thật!” Phiền Lê rống giận, vung kiếm hướng hắn chém thẳng xuống, Phiền Lê giả lập tức huy kiếm phản kích, hai đạo kiếm khí chính diện giao phong, đem bạch ngọc thần miếu chấn sụp.

Mặc Nhiên vội vã bay ra ngoài, một tiếng nổ lớn vang lên đầy hỗn loạn, Phiền Lê thật Phiền Lê giả nhất loạt từ trong thần miếu đổ nát bay ra, ở trên không trung lại một trận ác đấu, sấm sét cùng quang cầu không ngừng bay qua bay lại, khiến Hoàng lăng cũng bị tổn hại vài phần.

Hai người bọn họ thế lực ngang nhau, đánh qua đánh lại đến trăm hiệp cũng khó phân thắng bại. Hai thân ảnh vừa lao vào nhau, lại nhanh chóng tách ra, Mặc Nhiên cũng không phân biệt được người nào là thật người nào là giả. Phiền Lê thật Phiền Lê giả càng đấu càng kịch liệt, bọn họ vừa đánh, vừa hướng hoàng cung bay qua. Mặc Nhiên cũng vội niệm phi hành chú bay sát phía sau.

Khi sắp đến phạm vi cung điện, một Phiền Lê từ trong tay chém ra một đạo quang hình trăng khuyết, đem người kia đánh rơi xuống đất, Phiền Lê bị đánh trúng rơi xuống khoảng sân trước cung, cú va chạm tạo nên một cái hố lớn. Hắn rất nhanh lại đứng lên, hướng người kia tiếp tục kịch chiến.

Đám thần tướng cùng đại thần trong cung đều chạy ra, khi bọn hắn nhìn thấy có đến hai Phiền Lê giống hệt nhau, tất cả đều bị dọa suýt ngất.

Hai Phiền Lê đều dừng lại trên nóc nhà, một người đối với đám thiên thần đứng dưới hô to: “Tên này cả gan giả mạo ta! Các ngươi còn không mau đến giết hắn?!”

Phiền Lê kia cũng không chấp nhận yếu thế rống to: “Hắn mới là giả mạo! Các ngươi còn đứng đó làm gì? Còn không mau giết hắn?!”

Đám thiên thần nhất thời lúng túng, không biết nên nghe ai. Hai Phiền Lê lại bắt đầu kịch chiến, phần mái của hoàng cung bị tốc đi, trên không trung vì hai người đan xen đối chiến mà hình thành một tấm màn sấm sét. Trên mặt đất đột nhiên xuất hiện cuồng phong, đất cát mù trời, sấm sét trên trời cũng xen cài vào nhau, đám thiên thần cuồng quýt chạy trốn, một số đại thần lại chạy vội tới bên người Mặc Nhiên, lo lắng hỏi:

“Nương nương! Tại sao có thể như vậy? Rốt cuộc người nào mới là chân chính bệ hạ?”

“Ta cũng không biết.” Mặc Nhiên nhìn hai thân ảnh chuyển động rất nhanh trên không trung, không thể tưởng được phân thân kia cứ nhiên lại có sức mạnh lớn như thế, xem ra Phiền Lê không thể dễ dàng tiêu diệt hẳn.

Hai Phiền Lê càng đánh càng hăng, hoàn toàn bất phân thắng bại. Lúc này, chỉ cần có người ra tay trợ giúp một trong hai người, rất nhanh có thể đem người kia tiêu diệt, nhưng, rốt cuộc người nào mới là Phiền Lê thật?

Mặc Nhiên trong lòng linh quang chợt lóe, y nhìn đám thiên thần hô to: “Ta có biện pháp phân biệt thật giả! Các người hảo hảo nhìn!”

Mặc Nhiên hướng hai Phiền Lê bay qua, một Phiền Lê từ trong tay bắn ra một chùm hào quang, người kia rất nhanh liền tránh được. Mặc Nhiên nhìn đúng thời cơ, chủ động hướng hào quang kia xông tới!

“A —— ” Mặc Nhiên bị đánh trúng, hai Phiền Lê đồng thời kêu to:

“Mặc Nhiên!”

Mặc Nhiên rơi xuống mái nhà, một Phiền Lê nhào tới bên cạnh y, ôm lấy y, đau lòng rống giận:

“Ngu ngốc! Người xông ra làm gì?!”

Người này là thật sao? Mặc Nhiên còn đang suy nghĩ, không thể tưởng được Phiền Lê kia cũng vội lại đây, vẻ lo lắng trên mặt hẳn không hề kém.

“Mặc Nhiên!!” Hắn dùng sức đem Phiền Lê kia đẩy ra, ôm lấy Mặc Nhiên. “Hỗn đản! Người đừng đụng vào hắn!”

Người còn lại cũng nhào qua, gầm lên: “Bỏ cái tay bẩn thỉu của ngươi ra!”

Hai Phiền Lê lại bắt đầu tranh chấp, Mặc Nhiên rối loạn, đã không thể làm rõ ràng ai thật ai giả, chỉ biết hỏi:

“Các người rốt cuộc người nào là thật?”

“Ta mới là thật!” Hai Phiền Lê lại đồng thời trả lời, một Phiền Lê chợt phẫn nộ phản bác: “Người là giả mạo còn dám nói mình là thật?!”

“Người mới là giả mạo! Khốn kiếp! Đứng lên! Ta không giết người không được!” Phiền Lê kia nóng nảy đứng dậy.

“Ta sợ người sao?!” Phiền Lê còn lại cũng đứng lên theo, hai Phiền Lê trước khi rời đi, lại đồng thanh dặn dò Mặc Nhiên:

“Không được chạy đến nữa! Hảo hảo ở một bên đợi!”

Mặc Nhiên mở to mắt, nhìn bọn họ lần thứ hai bay lên không trung khai chiến. Thần tướng chạy tới bên cạnh y, hỏi: “Nương nương, ngài đã phân biệt được người nào là thật sao?”

“Chỉ e là chưa được.” Mặc Nhiên đang nói, hai Phiền Lê phút chốc hóa thân thành hai luồng hào quang, bọn họ giống như lưu tinh bay ra phía ngoài hoàng cung, hướng tới một nơi phát ra lục quang đáp xuống, đám thần tướng kêu to:

“Bọn họ đến Thánh sơn bên kia!”

Thánh sơn? Mặc Nhiên chưa bao giờ nghe qua địa danh này, thần tướng đều đáp mây bay đuổi qua, Mặc Nhiên cũng đành đi theo.

Phía bên ngoài hoàng cung là một biển mây lớn, nếu bay xa thêm một chút, liền xuất hiện một hồ nước, hồ nước ở trong bóng tối phát ra thứ ánh sáng màu xanh biếc, có vô số cột trụ cùng cầu thang chìm trong nước, xem ra đây là một phế tích, lướt qua một cổng vòm thật lớn đã bị tàn phá, phía trước xuất hiện một vách đá phát quang cao ngất, trên vách đá tựa hồ dựng đứng rất nhiều thanh thủy tinh hình kiếm, nơi này chính là Thánh sơn. Thác nước to nhỏ từ trên núi phi thẳng xuống, ở chân núi hình thành cầu vồng rực rỡ.

Hai luồng hào quang ở trên đỉnh núi lại sáp vào nhau, một đoàn bị đánh rơi xuống, va mạnh vào ngọn núi, cả tòa Thánh sơn bị chấn động, bụi mù mịt cùng đá vụn cản bước Mặc Nhiên cùng thần tướng đi tiếp, đoàn người đành lùi lại ở hồ nước phía dưới.

“Hô.. hô.. hô...” Phiên Lê thở dốc, hần nắm chặt thanh kiếm trong tay, thân kiếm hấp thu thần lực của hần, phát ra kim quang chói mắt. Phiên Lê giả ngã trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, giống như đã mất đi ý thức.

“Hô ——!!” Phiên Lê thét lên, gơ kiếm đâm thẳng xuống, thanh kiếm xuyên qua ngực Phiên Lê giả. Phiên Lê giả trong khoảnh khắc liền mở mắt, hần một tay nắm lấy thanh kiếm đang đâm vào trong ngực mình, trên mặt hiện lên vẻ cười tà ác. Phiên Lê cả kinh, Phiên Lê giả đột nhiên một chưởng đánh trúng lồng ngực của hần, Phiên Lê bị đánh bay ra đi, va gãy vô số thanh thủy tinh.

Phiên Lê giả hướng hần đi đến, Phiên Lê nhìn chằm chằm vào ngực đối phương, nơi đó cứ nhiên không có chảy ra một giọt huyết! Phiên Lê giả thừa dịp hần còn tại gần người, vỗ tay bắn ra một chùm tử quang. Phiên Lê tức thì kịp phản ứng, hần cũng vỗ tay phản kích.

Chú giải:

hoan thanh tiểu ngữ (*) – tiếng cười nói vui vẻ

vô tâm vô phé (*) – kiểu như không có tim, vô lương tâm í =.

thiên ngôn vạn ngữ (*) – ngàn lời muốn nói (~ =))

16. Chương 10-1

Rầm! Rầm! Rầm!!! Trên núi truyền đến mấy tiếng nổ mạnh liên tiếp, Mặc Nhiên cùng chúng đại thần kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, một lát sau, có một đạo hào quang từ từ rơi xuống.

“Phiên Lê!” Mặc Nhiên hướng hần đi qua.

Trên người Phiên Lê đầy những vết thương thâm tím, hần ôm ngực đứng xuống một phiến cầu thang nổi trên mặt nước, Mặc Nhiên thấy hần, trong lòng hiện lên cảm giác nghi ngờ.

“Mặc Nhiên!” Hần hướng y vươn tay, Mặc Nhiên vội bước qua, Phiên Lê một tay ôm lấy y kéo vào trong ngực. Đám thần tướng cũng vội vàng chạy qua.

“Bệ hạ! Bệ hạ người không có việc gì đi?”

“Không có việc gì.” Phiên Lê được Mặc Nhiên đỡ đứng lên, hần phun ra một ngụm nước bọt có lẫn huyết.

“Còn cái tên giả mạo kia?”

“Đã chết.” Phiên Lê lời ít mà ý nhiều, hần tựa vào trên vai Mặc Nhiên, thấp giọng nói: “Một chết ta, chúng ta mau trở về thôi.”

Mặc Nhiên không nói một tiếng đỡ lấy hần, bay trở về cung. Các đại thần đang nóng lòng như lửa đốt thấy bọn họ đã trở lại, lập tức tiến đến hỏi han.

“Bệ hạ, tên giả mạo kia đâu?”

“Bệ hạ, việc này không đơn giản a, nhất định phải điều tra rõ!”

“Bệ hạ, vi thần cho rằng...”

Phiên Lê không nhẫn nại được rống lên: “Đều cút hết cho ta! Có chuyện gì sáng mai nói sau!”

Các đại thần biết rõ tính nết của hần, không dám khinh suất, ngoan ngoãn khép miệng nhường đường. Phiên Lê cùng Mặc Nhiên ở dưới cái nhìn của bọn họ, cùng bay trở lại hậu cung. Vì không muốn Ân Tường bị làm ồn quấy khóc, Phiên Lê sai nhũ mẫu ôm hần đến phòng khác. Ngự y qua đây thay Phiên Lê làm vài thứ trị liệu đơn giản, các vết thương trên người hần rất nhanh liền phục hồi như cũ.

Ngự y cùng thị thần đều đã lui ra, trong phòng chỉ còn Mặc Nhiên cùng Phiên Lê.

“Một buổi tối hảo hảo như vậy lại náo động hết cả.” Phiên Lê ngồi ở trên giường, ấn ấn bả vai, dùng ngữ khí oán giận nói. Mặc Nhiên đứng ở trước mặt hắn, sắc mặt âm trầm nhìn chăm chú vào hắn.

“Làm sao vậy? Còn không lại đây ngủ?” Phiên Lê khó hiểu hỏi.

“Người là giả phải không?” Mặc Nhiên nói nhỏ.

Phiên Lê ngẩn ra, chột nhú chặt mày. “Người đang nói gốc gì vậy?”

“Người là giả mạo. Đúng không?” Mặc Nhiên lặp lại.

“Mặc Nhiên, như thế nào ngay cả người cũng trở nên hồ đồ?” Phiên Lê ra vẻ tức giận.

“Người không cần giả vờ, người không phải là bệ hạ thật sự.” Mặc Nhiên khẳng định vô cùng chắc chắn.

“Người dựa vào cái gì nói ta không phải thật?” Đối phương hỏi, Mặc Nhiên lui ra phía sau từng bước, nói:

“Tuy rằng thanh âm, diện mạo, lời nói và hành động của người, đều giống hệt bệ hạ, chính là trên người của người không có loại khí thế độc đáo của hắn.”

“Khí thế độc đáo gì?”

Mặc Nhiên đưa tay đặt lên trên ngực, cười đầy mê hoặc nói: “Mỗi khi ở bên bệ hạ, ta sẽ có một loại cảm giác bị áp chế tới mức thở không nổi, cái loại khí tức áp đảo trên người hắn này, người như thế nào cũng không thể bắt chước được.”

Đối phương không nói gì, Mặc Nhiên lại nói: “Mới vừa rồi, khi hai người các người cùng nhau tiếp cận ta, cảm giác của ta không được rõ ràng như vậy, hiện tại, chỉ còn một mình với người, ta càng thêm xác định, người căn bản không phải bệ hạ.”

“Ha ha ha!!!” Nam nhân đột nhiên cười lớn, hắn một tay che mặt, ánh mắt xuyên qua khe hở giữa hai ngón tay liếc đến Mặc Nhiên. “Nói không sai, ta quả thật là giả.”

“Rốt cuộc người cũng thừa nhận?” Mặc Nhiên chế nhạo hỏi.

“Thừa nhận thì sao? Thật hay giả, cũng chẳng có gì khác nhau, ta chính là Phiên Lê, ta chính là quân chủ của thiên giới.”

“Người chính là kẻ giả mạo, chỉ cần chúng thần biết được, người sẽ không được sống yên ổn.” Mặc Nhiên lạnh lùng nhắc hắn.

“Đúng vậy a, chính là liệu có ai biết được điều đó hay không?” Phiên Lê giả ngạo mạn nói. “Phiên Lê đã chết, trên đời chỉ còn một Phiên Lê là ta, ta chính là chân chính Thiên đế.”

“Người nói dối.” Mặc Nhiên đã định liệu trước liền phản bác: “Bệ hạ căn bản không chết.”

Phiên Lê giả âm hiểm nheo mắt, trầm giọng nói: “Hắn đã chết.”

“Nếu hắn đã chết, người sẽ không bất an như vậy.”

“Ta bất an?” Phiên Lê giải cười nhạo một tiếng.

“Đúng, người đang bất an, ánh mắt của người là sợ hãi đúng không?” Mặc Nhiên ôn nhu nói, Phiên Lê giả trong mắt hiện lên nét lo lắng bị nhìn thấu, hắn bước qua đem Mặc Nhiên áp đến trên tường. Mặc Nhiên không phản kháng, chỉ nhìn thẳng vào hắn, Phiên Lê giả nhìn chăm chú y một lúc lâu, đột nhiên lại cười rộ lên.

“Thật không hổ là người được ta để mắt tới, tiểu yêu giao hoát này, người đã biết hắn còn chưa chết, vậy người có muốn hắn trở về hay không?” Hắn thềm khát liếm lên hai má mềm mịn của Mặc Nhiên.

“Chuyện này đối với ta không quan trọng.” Mặc Nhiên nhún vai ra vẻ không quan tâm.

“Người thật đúng là lãnh khốc, nhưng ta lại yêu người ở điểm ấy.” Phiên Lê giả ở bên tai hắn nó nhỏ: “Người biết không? Thời điểm ta ở trong cơ thể Phiên Lê vẫn nhìn đến người, cái tên thô bạo kia căn bản không

xứng với người, mỗi lần nhìn thấy hấn khi dễ người, ta đều thấy đau lòng, ta nhất định sẽ không giống hấn, ta nhất định sẽ hảo hảo trân trọng người.”

“Ta đây thật cảm động đến rơi nước mắt.” Mặc Nhiên nở nụ cười chế nhạo.

Phiền Lê giả nghiêm nghị nhìn ánh mắt của Mặc Nhiên, thanh âm lạnh lùng hỏi: “Người cảm thấy hấn so với ta tốt hơn chăng?”

“Không có gì tốt đẹp để so sánh.” Mặc Nhiên dùng khẩu khí mỉa mai nói: “Người chỉ là giả mạo.”

Trong mắt Phiền Lê giả bùng lên cuồng nộ, hấn dùng sức đem Mặc Nhiên hất ra, Mặc Nhiên va phải mép bàn, cái trán lập tức tróc da lưu huyết. Phiền Lê giả ngay sau đó lại hồi hận, bước qua ôm lấy Mặc Nhiên.

“Thực xin lỗi! Thực xin lỗi!” Hấn liên thanh giải thích, vội vã trị liệu cho Mặc Nhiên. “Ta là quá kích động, Mặc Nhiên, người tha thứ cho ta.”

Miệng vết thương trên trán Mặc Nhiên đã khép lại, y lạnh lùng đưa hấn đẩy ra.

“Xem ra tính cách thô bạo của người cũng chẳng thua kém gì hấn.” Mặc Nhiên mỉa mai, rồi chậm rãi đi đến bên giường nằm xuống.

Phiền Lê giả siết chặt nắm tay, khó chịu gầm nhẹ: “Ta không giống hấn như vậy! Ta so với cái tên ngang ngược kia càng có tư cách thống lĩnh thiên giới, ta so với hấn càng có tư cách có được người!”

Mặc Nhiên liếc mắt nhìn hấn một cái.

“Vậy còn phải xem có đúng như lời người nói hay không.”

Phiền Lê giả liền nằm xuống cạnh y, hấn tựa vào vai Mặc Nhiên, thấp giọng nói: “Mặc Nhiên, ta biết người tuyệt không yêu hấn, người chính là bị bắt lưu lại bên cạnh hấn, cho nên, mặc kệ hấn còn sống hay đã chết, người đều không cần để ý tới, bởi vì, ta nhất định sẽ làm cho người hạnh phúc.”

Hấn nói xong, kéo Mặc Nhiên qua, hôn lên môi y. Mặc Nhiên mặt không cảm xúc cùng hấn hôn môi, đáy mắt dần dần xuất hiện tia sáng khác thường. Tay hấn bắt đầu thâm nhập quần áo Mặc Nhiên, sờ lên làn da mềm mại trên đùi y. Mặc Nhiên mặt vẫn không chút biểu tình để mặc hấn vuốt ve, cho đến khi hấn sắp chạm vào vị trí giữa hai chân ——

Mặc Nhiên đè tay hấn lại, dùng ánh mắt cự tuyệt nhìn hấn, nói rõ ràng: “Ta không muốn.”

Phiền Lê giả cười khê một tiếng, thu tay về. Hấn phóng khoáng nói: “Được, ta sẽ không bức người.”

Mặc Nhiên không nói gì nữa, quay người qua một bên, Phiền Lê giả ở phía sau liền nói: “Ta muốn chứng minh cho người thấy, ta cùng cái tên Phiền Lê kia không giống nhau, ta mới là người xứng đáng được người yêu.”

“Thật có lỗi.” Mặc Nhiên ngáp một cái, thờ ơ nói: “Trong hai người các người, ta không yêu ai cả.”

“Đừng lo a.” Phiền Lê giả ghé vào bên tai y nói nhỏ: “Như vậy cũng được, dù sao tên kia đã không còn cơ hội, còn ta, ta nhất định sẽ làm cho người một lòng yêu ta.”

Mặc Nhiên nhắm mắt lại, không để ý tới hấn.

Mặc Nhiên một thân bạch y ngồi ở bên lan can, gió mát nhẹ nhàng lướt qua, tóc đen cùng tay áo rộng màu trắng bắt đầu lay động. Y chán ngán nắm lấy một ít ngư thực trong chén bạc đem rắc xuống trong nước.

Đồng nhi rót một chén trà, nâng đem trà nâng đến phía sau Mặc Nhiên, cung kính hỏi: “Nương nương, ngài có muốn dùng trà hay không?”

“Cứ để đó đi.” Mặc Nhiên quay đầu nhìn nhìn, lơ đãng hỏi: “Bệ hạ đâu?”

“Bẩm nương nương, bệ hạ đang ở trong thư phòng nghị sự.”

“Thật vậy sao?”

“Đúng vậy a, tất cả mọi người đều nói, bệ hạ gần đây thay đổi thật nhiều a, người trước kia vốn ghét nhất là nghị sự mà.”

“Ha ha...” Mặc Nhiên cười đến ý vị thâm trường.

“Nương nương? Ngài cười cái gì a?”

“Không có gì.” Mặc Nhiên đem ngự thực toàn bộ trút xuống nước, phải phải tay đứng lên.

“Nương nương, ngài không uống trà sao?”

“Để sau, ta còn có việc.” Mặc Nhiên ở dưới ánh nhìn đầy khó hiểu của Đồng nhi liền nhanh chóng rời đi.

Mặc Nhiên đi qua một hành lang dài uốn lượn, lại qua lớp lớp cổng vòm, tiến vào đại điện thiên triều. Thần tướng canh ở đại môn theo đúng phận sự đem Mặc Nhiên ngăn lại, hỏi:

“Nương nương? Ngài tới đây là có chuyện gì quan trọng?”

Mặc Nhiên ném cho bọn hắn một cái nhìn lạnh băng, thanh âm lạnh lùng nói: “Tránh ra.”

Thần tướng đành phải lui khai, Mặc Nhiên đẩy cửa mà vào. Y đi qua tầng tầng lớp lớp sa trường, đến trước vương tọa, ngẩng đầu. Cột trụ phía sau vương tọa có treo một thanh kiếm, vỏ kiếm bằng hoàng kim, chuôi kiếm khảm đầy bảo thạch đủ sắc, bảo thạch ở trong bóng tối mờ ảo nổi lên một vòng sáng thần kỳ.

Mặc Nhiên bên khoé môi hiện lên một nét cười lạnh băng, y phi thân lên, đem kiếm lấy xuống.

17. Chương 10-2

Đêm, biển mây mênh mông tựa như một tấm lụa đen không ngừng lay động, những ngôi sao rực rỡ sắc màu không ngừng nhấp nháy. Trong hoa viên, đóm đóm lập loè giữa những đoá hoa, mặt nước hồ phẳng lặng phản chiếu những vì sao trên bầu trời.

Có vô số những dục trì (bể tắm) hình vỏ sò trải ra lớp lớp, nhiệt khí trên mặt hồ lơ đãng phiêu động, đoá hoa trên mặt nước dập dềnh theo từng gợn sóng. Mặc Nhiên khoác một bộ sa y gần như trong suốt, đôi chân trần ngồi bên hồ, vươn tay đùa nghịch làn nước ấm áp.

“Nương nương đâu?” Thanh âm trầm thấp đặc biệt của nam nhân vang lên ngoài cửa, một tiểu thị nữ đáp:

“Bẩm Thiên đế, nương nương đang ở trong dục trì.”

Vừa dứt lời, một thân ảnh khôi ngô đã xuất hiện ở sau tấm màn. Mặc Nhiên co một chân lên, hai tay ôm lấy đầu gối, lộ ra một phần đùi trắng nõn. Da và tóc của Mặc Nhiên đều đã bị nhiệt khí thấm ướt, lớp nước khiến làn da như sáng lấp lánh, thân thể của y ở dưới lớp sa y mỏng như ẩn như hiện, càng thêm vẻ phong tình.

Mặc Nhiên biết bộ dáng của mình giờ phút này nhất định vô cùng hấp dẫn, bởi vì nam nhân sau khi tiến vào liền không có biện pháp rời mắt khỏi y, hẳn không chút nào che dấu dục vọng trong mắt, dùng ánh mắt như sắp bốc hoả nhìn chằm chằm Mặc Nhiên.

“Bệ hạ.” Mặc Nhiên nhẹ nhàng gọi một tiếng, Phiền Lê giả dục hỏa nhất thời bùng nổ, hắn bước qua ôm lấy Mặc Nhiên, điên cuồng mà cắn lên cổ y. Mặc Nhiên ha ha cười, vươn hai chân thon dài vòng ôm lấy hắn.

“Người chuẩn bị đem chính mình dâng cho ta sao? Ân?” Phiền Lê giả vừa liếm lên ngực y vừa hỏi, Mặc Nhiên đẩy hắn ra một chút, đưa một chân trắng nõn di chuyển từ dưới hạ thể của đối phương lên trên, cuối cùng đặt tại trên vai Phiền Lê giả, dùng ngón chân xinh đẹp gạt gạt mấy sợi tóc của hắn.

Mặc Nhiên quyến rũ nhìn hắn, dùng khẩu khí khiến người ta mê muội mệnh lệnh nói: “Liếm ta.”

Phiền Lê giả chợt hiểu ý, hắn quỳ một gối giống như khách hành hương, thành kính nâng lên chân ngọc của Mặc Nhiên, say mê liếm ngón chân ngọc ngà của y, rồi lại liếm vào bàn chân mềm mại. Mặc Nhiên giống như một nữ vương, từ trên cao nhìn xuống hắn.

“Người thích ta sao?” Mặc Nhiên kiêu mị cười hỏi.

“Thích, ta thích người.” Phiên Lê giả liếm lên bắp chân của y.

Mặc Nhiên hơi cúi người, tiến gần hẳn thêm một chút, lại hỏi: “Ta có xinh đẹp hay không?”

“Rất đẹp.” Phiên Lê giả mê muội nhìn y, Mặc Nhiên cười đến vô cùng mê hoặc. Đầu lưỡi của Phiên Lê giả đã sắp đi vào dùi trong của y, ánh mắt của Mặc Nhiên đột ngột biến đổi, trong tay phút chốc xuất ra một thanh kiếm.

“Á!”

Phiên Lê giả trên mặt bị kiếm hăm, phía sau lưng bị đâm thủng. Nét lả lơi trong mắt Mặc Nhiên toàn bộ biến mất, vẻ mặt của y khi ra tay chính là vô cùng âm lãnh. Hai tay của y cầm kiếm, dùng sức chém xuống! Phiên Lê giả nửa người rõ ràng bị xẻ ra.

Mặc Nhiên rút Tích kiếm ra, vội vã nhảy lùi lại. Y nhìn thanh kiếm trong tay, cứ nhiên không có dính vào một giọt huyết, trên mặt kiếm chỉ có một chút dịch thể sền sệt. Y lại nhìn về phía Phiên Lê giả kia, thân người bị xẻ đôi ra của hắn nhanh chóng liền lại, hắn đưa lưng về phía Mặc Nhiên, chậm rãi đứng lên.

Thất bại? Mặc Nhiên hít một hơi thật sâu.

“Chắc chắn, ngươi muốn dùng Tích kiếm giết ta sao?” Phiên Lê giả dùng khẩu khí ra vẻ cảm thông nói: “Vô dụng thôi, trên đời này không có gì có thể đem ta tiêu diệt.”

“Người nhất định có nhược điểm.” Mặc Nhiên đoán chắc nói.

“Người mấy ngày nay ngoan ngoãn như vậy, chính là muốn tìm ra nhược điểm của ta?” Phiên Lê giả ngạc nhiên hỏi.

“Bằng không ngươi cho là cái gì?”

“Mặc Nhiên, ngươi làm ta quá thất vọng rồi...” Phiên Lê giả đáy mắt dâng lên lửa giận. “Ta toàn tâm toàn ý đối với ngươi, không thể tưởng được ngươi lại đâm ta một kiếm.”

Sắc mặt của hắn trở nên u ám, Mặc Nhiên biết mình lúc này không thể tiếp tục giả vờ, y nhanh chóng hướng ngoài cửa chạy ra, Phiên Lê giả lập tức đuổi theo.

“Đem hắn ngăn lại!!” Phiên Lê giả đối với đám thần tướng cùng thần thị ở bên ngoài rống to.

Mặc Nhiên nắm Tích kiếm bay lên, quát lớn: “Ai dám cản đường, ta dùng Tích kiếm giết hắn!”

Thiên thần nếu bị Tích kiếm giết chết sẽ vô pháp sống lại, thần tướng nghe xong, ai cũng không dám tới gần. Phiên Lê giả tức giận mắng to: “Đám phế vật các ngươi! Nếu vậy thì đừng tới nữa!”

Hắn cũng bay lên, theo sát ở phía sau Mặc Nhiên. Mặc Nhiên vừa bay vừa hướng ra sau vung kiếm, kiếm khí dễ dàng bị đối phương chống đỡ. Bọn họ kẻ đuổi người truy bay ra khỏi hoàng cung, Phiên Lê giả nhận ra Mặc Nhiên đang bay về một phương hướng quen thuộc, hắn bỗng nhiên trở nên căng thẳng.

“Mặc Nhiên! Dừng lại!”

Mặc Nhiên cảm giác được hắn đang kích động, như vậy nơi mình đang bay đến nhất định có vấn đề. Y chẳng những không dừng lại, còn cố ý bay nhanh hơn.

“Mặc Nhiên!!” Phiên Lê giả hét lớn, ra sức đuổi theo.

Phía trước xuất hiện một hồ nước phát sáng, nơi này chính là Thánh sơn! Phiên Lê thật giả lúc trước chính là ở trong này quyết đấu, Mặc Nhiên phát hiện một chút manh mối, y lập tức bay đến trên núi. Trên vách đá cắm đầy những thanh thủy tinh màu tím có hình dạng giống thanh kiếm, nhìn qua tựa như một rừng kiếm, Mặc Nhiên cảm nhận được một cỗ khí lực kỳ lạ ở tận sâu trong rừng kiếm truyền đến.

Mặc Nhiên không cần nghĩ ngợi, bay về phía rừng kiếm thủy tinh, Phiên Lê giả gấp đến độ đỉnh đầu bốc khói, hắn rống to: “Mặc Nhiên! Dừng lại! Ngươi nếu tiếp tục đi vào ta sẽ thật sự sinh khí!”

Mặc Nhiên đương nhiên làm như không nghe thấy, y hạ độ cao xuống một chút, bay xuyên qua một cột thủy tinh cao ngất. Khí lực kia càng lúc càng mãnh liệt, dường như ở ngay phía sau cột thủy tinh! Mặc Nhiên một kiếm chém xuống, một khối thủy tinh màu tím trải ngang phía trước có vỡ đi một chút. Phía sau xuất

hiện một cột thủy tinh lớn hình tròn, cột thủy tinh này so với thủy tinh xung quanh màu sắc có đậm hơn một chút. Mặc Nhiên xác định, cỗ khí lực kia chính là từ nơi này phát ra!

Mặc Nhiên tiếp tục dùng kiếm chém vỡ thủy tinh, nhưng khối thủy tinh này chẳng những màu sắc rất khác, mà cũng cứng hơn rất nhiều, ngay cả Tích kiếm cũng chỉ làm nó xây xước đôi chút.

“Mặc Nhiên! Dừng tay!” Phiên Lê giả thấy tình thế cấp bách, liền cách không hướng Mặc Nhiên đánh ra một chưởng, Mặc Nhiên trúng thương phun ra một búng huyết, té xuống đất, Tích kiếm trong tay cũng rơi xuống.

Phiên Lê giả lập tức tiến đến bên cạnh y, bắt lấy hai tay của y.

“Chết tiệt! Người không nên đối nghịch với ta, nếu không chó trách ta không khách khí!”

Mặc Nhiên trong nháy mắt biến thân thành hình thái hồ ly, y hất Phiên Lê giả ra, ngẩng đầu phát ra tiếng thét chói tai.

Cả tòa Thánh sơn đều bắt đầu rung động, một vài cột thủy tinh nhỏ cũng bị chấn động gãy vỡ, Mặc Nhiên ý muốn dùng sóng âm đem thủy tinh chấn vỡ! Phiên Lê giả lúc này không còn nương tay, hấn vỗ tay, toàn lực hướng Mặc Nhiên đánh ra một đạo quang! Quang cầu kia bay tới bắn vào trước ngực Mặc Nhiên, làm lực phủ ngũ tạng của y vỡ nát. Trên người Mặc Nhiên phun ra huyết, y va vào một cột thủy tinh, rồi ngã xuống trên mặt đất.

Mặc Nhiên bị thương nặng, đã khôi phục lại nhân hình. Phiên Lê giả từ trong tay xuất ra một quang dao sắc nhọn, từng bước đi hướng về phía Mặc Nhiên. Mặc Nhiên lúc này thoi thóp nằm trên mặt đất, không còn chút năng lực phản kháng nào.

Nhưng đúng lúc này, trong cột thủy tinh đột nhiên truyền đến một trận rung động mãnh liệt – Rầm Rầm, tựa như đang có thứ gì muốn phá lớp thủy tinh để thoát ra. Phiên Lê giả cùng Mặc Nhiên cũng không khỏi ngẩng đầu nhìn lại.

Có tiếng nứt vỡ, trên cột thủy tinh kia xuất hiện vết nứt hình mạng nhện. Ngay sau đó, cột thủy tinh toàn bộ vỡ bong ra từng mảng, một thân ảnh được bao phủ bởi kim quang từ bên trong nhảy ra.

Phiên Lê giả nhất thời lộ ra biểu tình khiếp sợ, Mặc Nhiên tức thì mừng rỡ, thất thanh hô to:

“Bệ hạ!!”

Người này chính là Phiên Lê thật sự! Hấn thở hổn hển, nhảy tới đứng chắn trước người Mặc Nhiên, Phiên Lê giả lập tức nhảy lùi lại.

“Ồ chết tiệt!!!” Phiên Lê trừng mắt nhìn tên giả mạo kia, thanh âm run lên, không biết là vì mệt mỏi hay là phẫn nộ.

“Không thể tưởng được người còn có thể trốn thoát, xem ra năng lực phong ấn của ta còn chưa đủ.” Phiên Lê giả âm lãnh cười.

“Ta lần này không giết ngươi không được!” Phiên Lê xuất ra một thanh kiếm, thét lên hướng tên kia chém tới, hai người lại bắt đầu một trận kịch chiến.

Phiên Lê bởi vì vừa thoát khỏi phong ấn, năng lực vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, hấn cùng Phiên Lê giả đối chiến vài hiệp, bắt đầu bị rơi vào thế hạ phong. Khi bọn hấn còn đang đánh nhau đến thiên hôn địa ám (đất trời tăm tối, hỗn loạn), nguyên khí của Mặc Nhiên đã khôi phục một chút. Y cầm Tích kiếm bay về phía bọn hấn, hướng Phiên Lê giả chém xuống.

Phiên Lê giả bị chặt mất một cánh tay, nhưng hấn vẫn như trước không chảy ra lấy nửa giọt huyết.

“Vô dụng thôi, ta không phải đã nói rồi sao, cho dù là Tích kiếm cũng không thể thương tổn ta.” Hấn âm trầm nói, cánh tay bị chém đứt lại bay trở về gắn vào phần bị chém, cả cánh tay lành lặn trở lại.

Hấn hướng Mặc Nhiên cùng Phiên Lê tấn công mãnh liệt hơn, khiến hai người chỉ có thể lui về phía sau.

“Đưa ta!” Phiên Lê đoạt lấy Tích kiếm trong tay Mặc Nhiên, hấn triển khai tám chân ngăn cản đối phương công kích, lại phi thân qua, vung kiếm chém đứt đầu của hấn.

Cái đầu của Phiên Lê giả rơi xuống đất, Mặc Nhiên lập tức bắn ra một quang cầu muốn đem đầu hắn phá hủy. Không thể tưởng được cái đầu kia lại tự bay lên, tránh được công kích của y.

Phiên Lê giả chỉ còn một cái đầu, nhưng vẫn có thể nói chuyện: “Không cần tiếp tục chống cự vô ích, các người sẽ không giết được ta.”

Đầu của hắn lại nhanh chóng quay về trên thân thể, Phiên Lê nắm Tích kiếm, thở càng lúc càng gấp gáp, xem ra đã sắp lâm vào tình trạng kiệt sức. Mặc Nhiên mắt thấy Phiên Lê vừa muốn tấn công, y kéo lấy Phiên Lê hướng rừng kiếm thủy tinh bay vào.

“Mặc Nhiên! Người làm cái gì?!” Phiên Lê không cam tâm thét lên.

“Tam thập lục kế, tẩu vi thượng kế!” Mặc Nhiên ra sức tả xuyên hữu đột trong lối đi quanh co gấp khúc, cố gắng thoát khỏi Phiên Lê giả, tên kia vẫn đang đuổi theo sát phía sau.

“Ta sẽ không thua hắn!”

“Không cần cố chấp làm gì, đợi tìm ra nhược điểm của hắn rồi tiêu diệt hắn sau!” Mặc Nhiên vừa bay vừa nói. Một khối quang cầu đột nhiên bắn tới phía trước hai người, Mặc Nhiên vừa kịp dừng lại, quang cầu kia đã đánh trúng một cột thủy tinh, thủy tinh trong khoảnh khắc vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

“Chạy trốn vô ích!” Phiên Lê giả dừng ngay phía trên bọn họ, kiêu ngạo nhìn xuống nói.

Phiên Lê từ trước đến nay đều đứng trên thiên đỉnh đương nhiên nuốt không trôi khẩu khí này, hắn gạt tay Mặc Nhiên ra, hướng địch nhân bay trở về.

“Bệ hạ!” Mặc Nhiên hét to, cố gắng níu hắn lại.

“Mặc Nhiên, người lui qua một bên, ta sẽ không thua hắn!”

Phiên Lê cùng tên giả mạo kia lại đối chiến, từ trong tay áo Phiên Lê giả bay ra vô số mảnh nhỏ lấp lánh, những mảnh nhỏ này bám vào trên người Phiên Lê, giống như kết băng nhanh chóng lan ra, tựa hồ muốn đem Phiên Lê đóng băng lại. Phiên Lê trên người phát ra một tầng nhiệt quang, đem toàn bộ mảnh nhỏ phá nát.

“Còn muốn dùng chiêu này đối phó ta?!” Phiên Lê phần hận vùng kiếm về phía hắn, Phiên Lê giả cũng xuất kiếm đánh trả, bọn họ đánh nhau đến nan phân nan giải, năng lực hiện tại của Phiên Lê giả rõ ràng hơn hẳn Phiên Lê, nhưng hắn lại không vội giết chết đối phương, ngược lại cố tìm cơ hội dùng lại chiêu đóng băng hồi nãy.

Mặc Nhiên ở bên cạnh quan sát, dường như nhìn ra một chút manh mối. Phiên Lê lúc này đã bị đối phương đánh rớt xuống, Mặc Nhiên lập tức bay qua, ghé vào bên tai hắn nói:

“Bệ hạ, tên giả mạo này dường như không muốn đả thương người, chỉ muốn đem người phong ấn lại.”

Phiên Lê ngẩn ra, tựa hồ nhớ tới điều gì, hắn chưa kịp nói gì với Mặc Nhiên, Phiên Lê giả kia đã tiếp tục đánh về phía bọn họ.

“Lui lại!” Phiên Lê đem Mặc Nhiên đẩy qua một bên, hắn bất ngờ không kịp đề phòng gơ lên Tích kiếm, nhắm ngay lồng ngực của mình, Phiên Lê giả cùng Mặc Nhiên đều bị hành động này của hắn làm cho sợ ngây người.

“Người muốn làm gì?” Phiên Lê giả lộ ra thần sắc kinh hoàng.

Phiên Lê không trả lời, hắn cười lạnh, dùng sức đâm kiếm vào lồng ngực của mình!

“Bệ hạ ——!” Mặc Nhiên thét lên chói tai bay về phía hắn, cơ hồ là cùng trong lúc đó, ngực của Phiên Lê giả bỗng nhiên phun huyết. Mặc Nhiên ngừng lại, khiếp sợ nhìn hai người bọn họ.

Ngực Phiên Lê cũng bắt đầu phun huyết, tên giả mạo kia giống như cùng Phiên Lê lưỡng vi nhất thể (hai người cùng một thân thể), trước ngực cũng là huyết lưu ào ạt. Mặc Nhiên đột nhiên hiểu được! Năng lượng của Phiên Lê giả từ trên người Phiên Lê thu thập lấy, Phiên Lê bị thương hắn cũng sẽ bị thương theo, cho nên hắn mới muốn đem đối phương phong ấn lại!

Phiền Lê ngực vẫn cảm kiếm, hấn buông tay ra, rơi thẳng xuống đất, Mặc Nhiên lập tức bay qua đỡ lấy hấn.

“Bệ hạ! Bệ hạ!” Mặc Nhiên lo lắng hô, Phiền Lê dần dần nhắm mắt lại.

“Ồ...” Phiền Lê giả ra sức bịt lấy ngực mình, nhưng huyết khẩu kia càng vỡ ra nhanh hơn, khuôn mặt của hấn bởi vì đau đớn mà bắt đầu co rúm lại.

Mặc Nhiên đặt Phiền Lê nằm xuống, ngẩng đầu nhìn đến Phiền Lê giả đang lâm vào thảm trạng. Y quyết đoán vỗ tay, hướng tên kia đánh ra một đạo quang, đạo quang xuyên qua ngực hấn, hấn thảm thiết kêu lên, thân thể bị hào quang đánh trúng thành tứ phân ngũ liệt (chia năm xẻ bảy), tiếp theo tan biến tựa mây khói

Mặc Nhiên tận mắt thấy hấn biến mất, cuối cùng cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm. Phía sau truyền đến tiếng rên rĩ, Mặc Nhiên lúc này mới nhớ tới còn có Phiền Lê, y vội vã quay lại bên người đối phương. Mặc Nhiên thấy hấn còn có thể rên rĩ, biết hấn vẫn có thể cứu được, lập tức rút thanh kiếm trước ngực Phiền Lê, Phiền Lê đau đến toàn thân run rẩy.

“Đau a...”

“Xem ra không đến nỗi quá nghiêm trọng, người còn có thể nói a?” Mặc Nhiên hai tay đặt lên ngực Phiền Lê, chữa thương cho hấn.

“Chỉ kém một tắc là đâm vào đến tim.” Phiền Lê hữu khí vô lực nói.

“May mắn người tính toán chuẩn xác.” Mặc Nhiên nhớ lại lòng vẫn còn sợ hãi, y ngữ khí trách cứ nói: “Không thể tưởng được người lại đem Tích kiếm đâm vào trong ngực mình, thật sự là quá mạo hiểm.”

“Lúc ấy ta cũng chỉ nghĩ được biện pháp này, bằng không, người nói còn có biện pháp khác sao?”

“Đúng là không có.” Mặc Nhiên có chút tức giận trả lời.

Miệng vết thương của Phiền Lê ước chừng đã khép lại, bất quá hấn vẫn bị hao tổn rất nhiều tinh lực, Mặc Nhiên trong trận ác đấu vừa rồi cũng bị không ít nội thương, trong lúc nhất thời cũng vô pháp dùng yêu lực chữa khỏi. Mặc Nhiên một tay đỡ Phiền Lê, một tay cầm Tích kiếm, hai người dựa vào nhau bay trở về hoàng cung.

“Chết tiệt, ta ở trong cột thủy tinh khốn đốn lâu như vậy, cứ nhiên không có một người tới cứu ta.” Phiền Lê vừa bất bình vừa oán giận nói.

“Bọn họ đều nghĩ tên giả mạo kia là người a.”

“Một đám vô dụng!” Phiền Lê nghiêng răng mắng. “Cứ nhiên ngay cả Thiên đế của mình cũng không phân biệt nổi!”

“Người cũng đừng trách bọn họ, tên kia là từ trong cơ thể người tách ra, diện mạo tính tình đều giống người, ta xem ngay cả mẫu thân của người cũng chưa hấn phân biệt được..”

Phiền Lê nhìn y một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Vậy còn người? Người có phân biệt được không?”

Mặc Nhiên lườm hấn một cái. “Nếu không nhận biết được liệu ta có đi trộm Tích kiếm để đổi pho hấn không?”

“Người vì ta cố ý đi trộm Tích kiếm?” Phiền Lê đắc chí hỏi.

“Dù sao cũng không phải chuyện khó gì, bỏ sức một chút liền làm được.” Mặc Nhiên có phần chịu không nổi nói.

“Ha ha quả nhiên, người cũng cảm thấy ta tốt hơn? Cho dù diện mạo tính cách giống hệt ta, chính là ở trong lòng của người, ta là không thể thay thế.” Phiền Lê tiếp tục tự biên tự diễn nói.

Mặc Nhiên đột nhiên buông tay ra, Phiền Lê không để ý, thiếu chút nữa bị ngã xuống.

“Người nếu tài giỏi như vậy, chính mình bay trở về đi.” Mặc Nhiên cười tủm tỉm nói xong, xoay người bay đi.

“Mặc Nhiên!” Phiên Lê vội vàng đuổi theo đi. “Người giận cái gì a?”

“Ta có chút hối hận rồi.” Mặc Nhiên cố ý nói. “Cái tên giả mạo kia, so với người dịu dàng biết nghe lời hơn, hơn nữa hắn còn phi thường cần chính (chuyên cần), mỗi ngày đúng giờ vào triều nghị sự, tất cả mọi người đều nói, bệ hạ càng ngày càng có bộ dáng minh quân, ai, đáng tiếc a, người sau khi trở về, hết thấy lại trở về như cũ.”

“Người... người nói cái gì?!” Phiên Lê lập tức tức giận nói lớn tiếng. “Cái gì gọi là ‘đáng tiếc’ a? Người hối hận cái gì? Chẳng lẽ người thích tên kia?!”

“Dù muốn không thích cũng khó a.” Mặc Nhiên muốn trêu tức hắn, nói: “Hắn rất biết nghe lời, ta bảo hắn liếm ta hắn liền liếm, ta nói không được hắn liền dừng lại, so với ai đó rõ ràng quan tâm ta hơn.”

“Liếm? Người để tên kia liếm người?” Phiên Lê nổi trận lôi đình.

Mặc Nhiên xoay người lại, làm động tác vén áo để lộ phần chân ngọc ngà trắng trẻo.

“Hắn cầm chân của ta, còn thật sự mê muội liếm nữa.”

Phiên Lê bước qua nắm lấy chân Mặc Nhiên. “Có gì đặc biệt hơn người chứ! Như vậy ta cũng làm được a!”

“Vậy người làm thử xem.” Mặc Nhiên đùa nói.

“Thử liền thử.” Phiên Lê cúi đầu, đang muốn mở miệng ngậm lấy ngón chân Mặc Nhiên, đột nhiên nhìn thấy phía dưới có vài thị nữ đang ngậy người ra nhìn bọn họ – nguyên lai bọn họ đã sớm về đến hậu cung.

Đám thị nữ nhìn thấy Phiên Lê đang cầm chân Mặc Nhiên, toàn bộ cầm rưng hết, miệng há to cơ hồ nhét được cả quả trứng gà điều.

Phiên Lê bị người khác nhìn thấy mình đang làm trò, khuôn mặt tuần tú lập tức đỏ lên. Mặc Nhiên thường thức vẻ quần thái của hắn, ha ha cười, đem chân rút về đi, nhanh nhẹn bay đi.

Phiên Lê nhìn theo thân ảnh Mặc Nhiên rời đi, lại quay qua nhìn mấy thị nữ, hắn thẹn quá hoá giận rống to: “Nếu còn nhìn sẽ đem mắt các người móc ra!!”

Đám thị nữ sợ tới mức quỳ rạp xuống, hô: “Bệ hạ tha mạng, nô tỳ đáng chết!”

Phiên Lê không thèm để ý tới bọn họ, thần tình đỏ bừng bay đuổi theo Mặc Nhiên.

18. Chương 11: Kết Thúc

“Oa... oa... oa...” Tiếng khóc đặc biệt to của tiểu hài tử sơ sinh từ trong phòng truyền ra, ngự y cùng bà đỡ vội vàng vàng đem hài tử lau rửa rồi mặc y phục vào cho hắn.

“Hô... hô...” Mặc Nhiên ngã vào trên gối, mệt đến mức đầu đầy mồ hôi, Phiên Lê ngồi ở bên giường đầy quan tâm lau mồ hôi cho y.

“Cung hỉ bệ hạ, lại là một vị tiểu vương tử trắng trẻo mập mạp.” Ngự y vừa thở dài vừa nói, bà đỡ đem hài tử bế đến trước mặt Phiên Lê. Biểu tình trên mặt Phiên Lê thật quái dị, nhìn không ra hắn đang cao hứng hay là thất vọng, hắn “Ân” một tiếng, ôm lấy hài tử.

“Mặc Nhiên a...” Hắn ghé vào bên tai Mặc Nhiên nói: “Vất vả người rồi, lần này không phải nữ nhân. Nhưng đừng lo, chúng ta lần sau nhất định có thể sinh ra một nữ oa tử xinh đẹp.”

“Lần sau cái đầu của người!!” Về một mối vừa rồi của Mặc Nhiên nhất thời thay đổi, y nóng nảy nắm lấy mặt Phiên Lê. “Ta sẽ không lại sinh hài tử cho người nữa! Đừng có nghĩ đến chuyện đụng vào ta!”

Gương mặt anh tuấn của Phiên Lê bị néo đến độ biến dạng, Mặc Nhiên mỗi lần sinh xong đều bực bội cáu kỉnh, hắn mãi cũng thành thói quen, Phiên Lê lập tức cười theo, ngữ khí hết sức ôn hoà nói:

“Ính à a uốn ử oa ử a (Chính là ta muốn nữ oa tử a).”

“Làm gì mà nhất định phải là nữ nhân! Người cái đồ đầu heo này!” Mặc Nhiên đau đến mức chết đi sống lại, miệng tha hồ loạn mắng, không thèm để ý gì đến hình tượng thanh nhã cao quý.

“A uốn ó ột ữ ân inh ẹp óng ươi a (Ta muốn có một nữ nhân xinh đẹp giống người a).”

“Ta chính là sinh không được nữ nhân! Người muốn thì đi tìm người khác!” Mặc Nhiên dùng sức đưa hắc đẩu ra, thuận tiện đá hắc một cước, Phiền Lê ôm hài tử lui qua một bên, ai oán nói:

“Đừng mạnh bạo như vậy a, nếu thương tổn hài tử thì làm sao bây giờ?”

Ngự y biết vợ chồng Thiên đế đang muốn đùa giỡn với nhau, vội vã dẫn bà đỡ cùng đám thị nữ ra khỏi phòng.

“Ngự y, là đệ đệ hay là muội muội?” Một thiếu niên chờ ngoài cửa phòng đã lâu cất tiếng hỏi, hắc thoát nhìn khoảng mười lăm tuổi, bên người hắc còn có hai tiểu nam hài, một khoảng hơn tám tuổi, một vừa tròn sáu tuổi. Thị nữ phía sau thiếu niên ôm trong lòng một hài tử hơn một tuổi một chút, cũng là nam.

Ngự y tiếc nuối trả lời: “Bẩm Đại điện hạ, lần này cũng lại là một vương tử.”

Thiếu niên còn chưa kịp nói gì, nam hài tám tuổi bên cạnh hắc liền mất hứng chu miệng. “Ta không thích rồi, tại sao lại là nam nữa!”

Ngự y đành cười giải thích. “Thực xin lỗi, Nhị điện hạ. Là do nương nương sinh ra như vậy, tiểu thần không có biện pháp.”

“Mẫu hậu không thể sinh lại một lần nữa sao?”

“Cái này thần e là phải hỏi nương nương.”

Nam hài sáu tuổi kia thanh âm còn non nớt cũng xen vào. “Phụ vương rất lợi hại mà, bảo phụ vương đem muội muội biến ra là được.”

“Người lắm miệng cái gì!” Nhị vương tử bá đạo nói: “Phụ vương nếu có biện pháp, đã sớm đem người biến thành nữ rồi! Cái đồ ẻo lả!”

“Đệ không phải ẻo lả!” Tam vương tử kịch liệt phản bác.

“Đúng thế đấy! Có nam nhân nào thích mặc liên hoa y phục giống người đâu!! ẻo lả!”

“Oa oa! Quần áo là phụ vương làm cho đệ mặc mà! Phụ vương nói đệ rất giống mẫu hậu, mặc vào rất đẹp mà!”

“Mẫu hậu đẹp, cho nên sẽ không ẻo lả. Còn người? Nhục nhĩ! Khó coi muốn chết!”

“Huynh nói vậy!”

Hai tiểu nam hài vừa mắng vừa đánh nhau, Đại vương tử cùng ngự y luống cuống đem bọn chúng tách ra. Mặc Nhiên cùng Phiền Lê ở trong phòng nghe thấy hài tử khóc khải bên ngoài, một người sắc mặt âm trầm, một người mặt lộ vẻ khó xử.

“Người xem, người muốn ta sinh nhiều như vậy.” Mặc Nhiên nghiêng răng mắng. “Bây giờ còn nhỏ, đã thích đánh nhau, về sau trưởng thành, hiểu được cái gì là tranh quyền đoạt vị, còn không đánh nhau đến thiên hôn địa ám?”

“Ha ha... ta... ta đi xem thế nào a.” Phiền Lê ôm hài tử đưa qua cho Mặc Nhiên, vội vã chạy đi.

“Ai...” Mặc Nhiên đau đầu xoa xoa thái dương, tiếng tranh cãi âm ỉ bên ngoài tiếp tục truyền đến ——

“Cả hai đều dừng tay cho ta!”

“Phụ vương

ô ô

Nhị ca nói nhi tử ẻo lả ~ ~ “

“Phụ vương, nhi tử vừa nói hắc hai câu hắc liền nhào qua cắn nhi tử, là hắc không tốt!”

“Đã biết đã biết, chúng ta đi ra ngoài, đừng tranh cãi làm phiền mẫu hậu nghỉ ngơi.”

Bên ngoài đại môn rất cuộc cũng yên tĩnh trở lại. Ngoài cửa sổ mưa hoa tung bay, chim chóc kỳ lạ từ bên thủy trì nở đầy kim sắc thuy liên bay qua, kéo theo những chiếc đuôi dài tha thướt, đám cá chép trong nước uốn lượn cái đuôi hồng sắc, những chiếc vảy gần như trong suốt phản chiếu ánh sáng trên không trung.

Mặc Nhiên mệt mỏi ôm hài tử, tựa vào trên gối, dần dần ngủ thiếp đi.

Hoàn.

19. Chương 12: Phiên Ngoại

Đây vốn là một buổi chiều hết sức bình thường, gió mát thổi qua liên đường rộng lớn, đưa tới từng trận mùi hương thơm ngát. Mặc Nhiên ngồi ở trong Lương đình, vừa uống trà vừa thưởng thức điểm tâm do ngự trù chế biến.

Mặt hồ phẳng lặng đột nhiên nổi lên một vòng gợn sóng lớn. Ngay sau đó, một cột nước phát sáng từ dưới đáy nước phun lên. Đám thị nữ đứng sau Mặc Nhiên sợ hãi tới mức loạn thanh la hét, đều trốn ra phía sau mấy cột trụ. Mặc Nhiên vẫn bình tĩnh ngồi lại, nhìn cột nước kia biến hóa.

Rất nhanh, cột nước tách ra làm hai, một thiếu niên khoác y phục hồng hắc hoa văn xuất hiện bên trong cột nước, hẩn nhìn qua chừng mười lăm tuổi, khuôn mặt thanh tú, đặc biệt nhất chính là mái tóc của hẩn tóc, cư nhiên một nửa màu đỏ một nửa màu trắng.

Mặc Nhiên nhìn hẩn dừng ở trước mặt mình, tiếp theo quỳ một gối xuống.

“Nương nương, ta tới đón ngài.” Thiếu niên nói.

Mặc Nhiên thông thả đặt chén trà xuống, hỏi: “Đón ta? Xin hỏi người là ai?”

Thiếu niên đứng lên, tự giới thiệu nói: “Ta gọi là Cẩm Trì, Đại vương của chúng ta phái ta tới đón nương nương đến Thuỷ tinh cung.”

“Đại vương của các người là ai?”

“Nương nương đi theo ta liền biết.”

Mặc Nhiên quan sát hẩn, trên người thiếu niên này có yêu khí, bất quá yêu khí cũng không mạnh, hơn nữa cũng không phải là khí lực hắc ám gì, hẩn không phải là kẻ xấu. Mặc Nhiên gật đầu: “Vậy được, ta sẽ đi gặp Đại vương của các người.”

Mặc Nhiên đứng lên đi theo hẩn, thị nữ tránh ở phía sau cột trụ gọi khẽ:

“Nương nương! Ngài không thể cùng hẩn đi a

“

“Đừng lo.” Mặc Nhiên đối các nàng cười cười. “Ta đi một chút sẽ trở lại.”

“Nương nương...” Đám thị nữ chỉ có thể tro mắt nhìn y đi theo tên thiếu niên bí hiểm kia nhảy vào trong nước.

“Nương nương cư nhiên nhảy vào trong hồ nước ~~ làm sao bây giờ a ~~?” Một tiểu thị nữ loạn tâm hỏi.

“Còn có thể làm sao, đương nhiên là nhanh đi thông tri Thiên đế a!” Một thị nữ tương đối lớn tuổi lập tức bước lên mây hương về phía chính điện bay đi ——

Mặc Nhiên theo thiếu niên kia đi vào trong nước, phía dưới hồ nước gần đầy kỳ sơn dị thạch, các loại tôm cá từng đoàn từng đoàn du động, tựa như một thế giới khác.

“Ta còn không biết cảnh vật dưới hồ nước là như thế này.” Mặc Nhiên cảm thán nói.

“Đây không phải là nguyên bản hồ nước của Thiên giới, đây là do Đại vương của chúng ta dùng pháp lực sáng tạo ra.” Thiếu niên quay đầu lại giải thích.

Mặc Nhiên theo hắn tiếp tục lặn xuống, phía dưới xuất hiện một tòa cung điện phát sáng có thủy thảo bao quanh, cung điện chỉ dùng thứ thủy tinh xanh biếc gần như trong suốt để kiến tạo nên, xem ra đây chính là Thủy tinh cung như lời thiếu niên nói.

Một đoàn thị nữ cùng thị tùng đứng bên ngoài cửa cung nghênh đón bọn họ, bọn họ có vẻ mang nhân hình đầy đủ, có vẻ bộ dáng vẫn là bán nhân bán yêu (nửa người nửa yêu), thấy có ô quy tinh (rùa), thanh oa tinh (ếch), lí ngư tinh (cá chép), còn có một số tiểu hà tinh (tôm).

“Hoan nghênh nương nương hồi cung.” Bọn họ cùng hô lên, Mặc Nhiên đi qua đám người đó tiến vào trong cung.

Một nam tử khoác hắc cẩm y đứng ở trên bậc thang, hắc khuôn mặt tuấn lãng, thân hình cao lớn, đầu đội kim quan. Nam nhân này tóc cũng thực đặc biệt, trên trán có một dải tóc màu trắng, phần tóc còn lại đều là màu đen. Mặc Nhiên theo trang phục của hắn nhìn ra, hắc hắc chính là Đại vương của nơi này.

“Nương nương, ngài rốt cuộc đã đến.” Nam nhân kích động chạy đến trước mặt Mặc Nhiên, nắm tay y, dùng ánh mắt thâm tình nhìn chăm chú vào y.

Mặc Nhiên trong mắt hiện lên tinh quang, lập tức nhìn thấu thân phận của hắn, y vẫn giữ vẻ tươi cười, hỏi. “Đại vương, đa tạ ngài đã mời ta đến, xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Nương nương, thỉnh vào bên trong, ta sẽ từ từ giải thích cho ngài.”

“Hảo.” Mặc Nhiên theo hắn tiến vào một khách thính (phòng khách) bày trí trang nhã, nam nhân phân phó thị tùng châm trà đưa điểm tâm, hắc chính mình vẫn nắm lấy tay Mặc Nhiên. (Lam Lam: Đồng chí này gan to thể .=.)

“Nương nương, ta gọi là Hắc Lân, ta sở dĩ có được thành tựu ngày hôm nay, hết thảy đều do nương nương ngài ban cho.” Hắc Lân cảm khái vô hạn nói.

“Là ta ban cho ngươi sao?” Mặc Nhiên thần tình đầy vẻ mơ hồ.

“Đúng vậy a, ngài còn có nhớ hay không, có một ngày hai trăm năm trước, sau một trận mưa...” Hắc Lân nhớ lại chuyện cũ, ánh mắt tựa hồ cũng trôi về phía xa xăm.

“Hai trăm năm trước? Trời mưa?” Mặc Nhiên đổi câu chuyện của hắn hoàn toàn không chút ấn tượng.

“Nương nương, ngài quên cũng không có gì lạ.” Hắc Lân nhẹ nhàng nói. “Nhưng ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên, ngày đó, sau một trận mưa, ta cùng một đám huynh đệ muốn bơi lên mặt nước hít thở không khí, nương nương lúc ấy đang an vị ở trong Lương đình, ngài đem toàn bộ tiên đan cùng thần châu Thiên đế ngự ban cho ngài ném hết vào trong nước, ta cùng các huynh đệ liền nhảy lên tranh ăn, ta ăn được hai viên tiên đan cùng một viên thần châu.”

“Hình như là có chuyện như vậy.” Mặc Nhiên nghe hắc nói thế, tựa hồ nhớ ra.

“Ân, nguyên bản ta chỉ là một con cá bình thường trên thiên đình, không có gì đặc biệt, nhưng là, ăn xong tiên đan của ngài, ta cùng các huynh đệ đều có được pháp lực, có điều bọn họ đều không có ý tiến thủ, có thể tục mệnh (kéo dài tính mạng) ba trăm năm đã cảm thấy thỏa mãn. Ta không giống bọn họ, hai trăm năm qua, ta cố gắng tu luyện, rốt cuộc thành tiên, ta chẳng những bản thân có thể trường sinh bất lão, còn thống lĩnh tất cả sinh vật trong hồ nước, trợ giúp một vài huynh đệ chuyên tâm tu luyện, làm cho bọn họ cũng có thể thành tiên.”

“A, cho nên ngươi nhờ đó mà sáng tạo ra một thế giới ở đáy nước, sau đó tự xưng vương?” Mặc Nhiên không thể tưởng được chính mình lúc trước nhất thời sinh khí, đem tiên đan ném đi, lại trợ giúp được cho lí ngư tinh đáng yêu này.

“Đúng vậy.”

“Thật sự là không tồi a, ta thật vui mừng vì ngươi có được thành tựu hôm nay.” Mặc Nhiên tán thưởng sờ sờ đầu của hắc, giống như khích lệ hài tử của mình. Mà Hắc Lân đối với y mà nói, đích xác giống như hài tử của y thật.

“Ân!” Hắc Lâm liếc mắt gật đầu, hần lại nắm tay Mặc Nhiên nói: “Đại ân đại đức của nương nương ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên, hiện tại, ta sẽ hảo hảo báo đáp ngài.”

“A? Người tính báo đáp ta thế nào?” Mặc Nhiên bày ra bộ dáng muốn nghe.

“Ta...” Hắc Lâm đỏ mặt, cổ lầy hết dũng khí nói. “Ta... ta yêu ngài! Thỉnh ngài gả cho ta đi! Ta muốn cứu ngài thoát khỏi ma chướng của Thiên đế! Ta muốn cho ngài hạnh phúc!”

Mặc Nhiên nghe xong thổ lộ nhiệt tình của hần, chỉ gật gật đầu, mỉm cười nói. “Hắc Lâm a, người thật là một tiểu tử có chí khí.”

“Vậy ngài sẽ đáp ứng ta sao?”

“Chỉ sợ không được a.” Mặc Nhiên vẻ tươi cười khó đoán, dùng khẩu khí dạy dỗ hài tử nói: “Ta bây giờ là Thiên hậu của Thiên đế, thế gian có câu nói, ‘Nhất nữ bất năng tòng nhị phu’ (Một nữ không thể theo hai chồng), tuy ta là nam nhân, nhưng cũng là không thể ‘tòng nhị phu’ đi?”

Lý do của Mặc Nhiên làm cho Hắc Lâm không thể nào phản bác, hần nhảy dựng lên, vẫn chưa từ bỏ ý định nói: “Nương nương! Vậy ngài quên Thiên đế đi không được sao? Ngài đừng sợ, ta pháp lực cao cường, Thiên đế không thể đi vào Thủy tinh cung này của ta, ngài hãy quên hần, cùng ta hảo hảo sinh sống đi!”

“Chuyện này...” Mặc Nhiên lộ ra dáng vẻ buồn rầu. “Ai... quên Thiên đế thì không hề gì, chính là ta còn có năm tiểu hài tử nghịch ngợm hay gây chuyện, ta nếu không ở đó, không biết bọn chúng lại gây ra cái chuyện gì.”

“Nương nương! Ngài cũng đừng nhớ bọn họ! Ta nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố ngài!”

“Thiên đế cũng nói sẽ hảo hảo chiếu cố ta, người nói, ta vì cái gì nhất định phải chọn người?” Mặc Nhiên đùa hời.

“Ta so với Thiên đế trẻ tuổi hơn!” Hắc Lâm nói ra ưu điểm thứ nhất của hần.

“Ân, quả thật.”

“Ta so với Thiên đế anh tuấn hơn!”

“Cái này thì thôi...” Mặc Nhiên đối với điểm này từ chối cho ý kiến.

“Trọng yếu hơn là, ta so với hần càng ôn nhu hơn! Ta so với hần càng yêu ngài hơn!”

“Làm sao ta thấy được điều đó?”

“Ta cái gì đều nguyện ý vì ngài mà làm!” Hắc Lâm vỗ ngực nói. “Cho dù bảo ta mỗi đêm vì ngài bưng nước rửa chân, xoa bóp chân cho ngài, ta đều nguyện ý!”

“Nghe cũng có vẻ không tồi.”

“Ngài cũng cảm thấy như vậy là tốt?” Hắc Lâm thần tình hoan hỉ, hần kéo Mặc Nhiên hướng nội thất đi vào. “Nương nương, ngài đến đây, ta trước mang ngài tới nơi này xem qua một chút.”

Nơi Hắc Lâm đưa Mặc Nhiên đến xem trước nhất chính là tấm thất của hần, Hắc Lâm thần tình ngượng ngùng kéo Mặc Nhiên đến bên một chiếc giường lớn màu xám.

“Nương nương, đây là thủy sàng (giường nước) ta đặc biệt vì ngài chuẩn bị.”

“Thủy sàng?” Mặc Nhiên đưa tay sờ xuống trên giường, mặt giường mát lạnh sảng khoái, dưới giường tựa như được đổ đầy nước, vô cùng mềm mại, cảm giác thực đặc biệt.

“Ngài ngồi xuống thử xem.”

Mặc Nhiên cùng Hắc Lâm ngồi xuống giường, Hắc Lâm lấy lòng hỏi. “Đây là do ta dùng phương pháp đặc biệt làm ra, vải dệt có thể không thấm nước, có phải hay không thực thoải mái?”

“Ân, rất thú vị.” Mặc Nhiên vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng nổ mãnh liệt, vách tường của tấm thất cũng bị va đổ. Mặc Nhiên cùng Hắc Lâm bị khí lưu áp chế đẩy ngã xuống cùng một chỗ, Hắc Lâm vừa vịn ngã lên trên người Mặc Nhiên.

Trong cảnh hỗn loạn đầy những tiếng kêu khóc thảm thiết, Thiên đế nổi giận xuất hiện phía sau vách tường đỏ nát, khi hắn nhìn thấy Hắc Lân phía trên Mặc Nhiên, trên trán nhất thời nổi gân xanh.

“Thiên đế...” Hắc Lân sợ hãi, từ trên người Mặc Nhiên ngã xuống.

“Xú tiểu tử nhà ngươi ——!!” Phiên Lê gầm rú chấn động cả Thiên giới, Thủy tinh cung do Hắc Lân tấn tâm khổ khổ kiến tạo ra cứ như vậy mà bị chấn sập, tất cả yêu tinh dưới cơn phẫn nộ của hắn đều bị đánh quay về nguyên hình, ở chung quanh đua nhau chạy trốn.

Kể gọi là pháp lực cao cường Hắc Lân cũng biến trở về hình thái cá chép ngay tại chỗ. Phiên Lê tóm lấy đầu hắn, thẳng trở về trên mặt nước, Mặc Nhiên cũng đi theo hắn.

Bịch! Phiên Lê đem Hắc Lân ném xuống sàn đá cứng trong Lương đình, hung hăng ghé sát vào hắn hỏi. “Hảo, ngươi muốn ta đem ngươi hấp hay kho?”

Hắc Lân đáng thương giương miệng đớp đớp, sợ tới mức ba hồn bảy vía lên mây.

“Bệ hạ, người cũng đừng cùng tiểu bối so đo, hắn chỉ là không hiểu chuyện mà thôi.” Mặc Nhiên hảo tâm thay hắn biện hộ.

“Hừ, còn dám làm cái gì Thủy tinh cung, lập cái gì Đại vương, lá gan ngươi hẳn không nhỏ?! Còn dám đem Mặc Nhiên của ta áp ở trên giường! Để xem ta có đem ngươi tiên da sách cốt (lột da tróc thịt) hay không!!” Phiên Lê càng nói càng tức giận, mà Hắc Lân, sợ tới mức bắt đầu miệng sùi bọt mép.

“Bệ hạ, đừng nóng giận.” Mặc Nhiên nắm tay xoa dịu hắn. “Dù sao, Hắc Lân cũng là kẻ ta hiếm gặp a, không thể tưởng được hắn có thể ở dưới hồ nước của Thiên cung thành lập một vương quốc, còn thống lĩnh được cá tôm, rùa ếch trong nước a, đó cũng là bản lãnh của hắn.”

Hắc Lân mắt bắt đầu trợn trắng, Mặc Nhiên nói thế không biết là khen hắn hay là hại hắn. Mặc Nhiên cười khanh khách đề nghị:

“Bệ hạ, như vậy đi, niệm tình hắn không biết gì, người tạm tha hắn một mạng, đem hắn giáng xuống thế gian, làm cho hắn hảo hảo tôi luyện một chút, có lẽ mấy trăm năm sau, Hắc Lân có thể trở thành một vị thần tiên độc đương nhất diện (một mình đảm đương một trách nhiệm) a.”

Nương nương, ngài đối với ta thật tốt

Hắc Lân mắt ứa lệ nhìn Mặc Nhiên.

“Được rồi, nể mặt ngươi, ta tạm tha cho hắn.” Hắc Lân vừa thở ra nhẹ nhõm, Phiên Lê lại nói thêm một câu. “Bất quá ta muốn đem toàn bộ pháp lực của hắn lấy đi!”

“Bệ hạ, toàn bộ lấy đi là không tốt. Như vậy hắn chẳng phải là so với những con cá khác chẳng có gì khác nhau? Lưu lại cho hắn một nửa pháp lực đi, sau đó cho hắn đầu thai thành cá chép trong Ngự hoa viên của Hoàng đế nơi nhân gian. Hắc Lân, nói không chừng ở đó ngươi có thể gặp được một nương nương thực sự cần ngươi cứu thoát.” Mặc Nhiên mang theo thâm ý nháy mắt với Hắc Lân.

“Cứu thoát cái gì?” Phiên Lê không rõ liền hỏi.

“Không có gì, không có gì.” Mặc Nhiên cười cho qua.

Cứ như vậy, Hắc Lân bị lấy đi một nửa pháp lực, tiếp theo bị giáng xuống thế gian. Xử lý xong việc nhỏ ngoài ý muốn này, Phiên Lê bất bình theo sát Mặc Nhiên, oán giận nói:

“Như thế nào trong cung lúc nào cũng có những kẻ đối với ngươi không có hảo ý?”

“Bệ hạ, người nói cái gì? Không phải là ‘lúc nào cũng có’ a?”

“Hừ, lần trước là cái gì Đồng nhi, lần này lại là cái tên Hắc Lân.” Phiên Lê rất để ý nói.

“Nha đầu Đồng nhi kia chính là đối với ta quá ý lại, người đã đem nàng gả cho Đại Lực thần tiên rồi, vẫn chưa yên tâm a?” Mặc Nhiên cười trêu nói, Phiên Lê vẫn giận dỗi đem y ôm đặt trên đùi.

“Ngươi nói đi, ngươi ngày thường có phải thường xuyên loạn phao mị nhân (liếc mắt đưa tình) hay không, bằng không như thế nào lại có nhiều kẻ kỳ quái như vậy chạy tới quấy nhiễu ngươi?”

“Ai..” Mặc Nhiên ra vẻ bất đắc dĩ giơ tay. “Không có biện pháp a, tất cả mọi người đều cảm thấy người khi dễ ta, tự nhiên muốn bảo hộ ta, cứu ta thoát thôi.”

“Ta làm sao mà khi dễ người?” Phiền Lê oan uổng kêu, nghĩ thầm, rõ ràng là người đem ta hành hạ thì có!

“Hắc Lân còn nói a, vì ta cái gì đều nguyện ý làm, cho dù mỗi đêm giúp ta bưng nước rửa chân, xoa bóp chân cho ta cũng làm.”

“Cái gì mà xoa bóp chân! Ta cũng làm được a!”

“Vậy người thử xem.”

“Thử liền thử!” Phiền Lê không nói hai lời liền quỳ một gối xuống đất, cởi giày cho Mặc Nhiên, hai tay nâng chân của y lên, đang định làm động tác xoa bóp. Ánh mắt của hắn thành linh nhìn về bên cạnh, lập tức thấy có mấy thị nữ đang trốn mắt há miệng mà nhìn bọn họ.

Chính mình làm trò lại bị nhìn thấy

Phiền Lê mặt nhất thời đỏ lên.

Mặc Nhiên không để ý vẻ quẫn thái của hắn, đem chân rút về, đi giày vào, cười lớn rồi bay đi. Phiền Lê trừng mắt nhìn đám thị nữ kia, rống giận: “Nhìn cái gì! Nếu còn nhìn ta sẽ đem các ngươi toàn bộ giáng xuống thế gian!”

Đám thị nữ sợ tới mức đều quỳ xuống, hô: “Bệ hạ tha mạng, nô tỳ đáng chết!”

Phiền Lê không thêm để ý tới bọn họ, thần tình đỏ bừng bay đuổi theo Mặc Nhiên.

HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than-chi-sung>